

Công tước vùng Selchesler – Theron Royd đẹp trai, kiêu hãnh, dũng cảm, giàu có và từng là một sĩ quan ngoan cường, đang trên đường đến miền quê Copper Hall thăm gia trang ngài Upminster mà chàng bị hiểu lầm là đến cầu hôn tiểu thư Charmine Upminster.

Trên đường chàng tình cờ gặp Verena Winchcombe là cháu gái của vị tướng Sir Alexander Winchcombe lừng danh mà công tước rất khâm phục – bạn của Charmine, nàng đứng chờ xem mặt vị công tước đáng ghét đi cầu hôn bạn mình – nàng không biết mình đã gặp chính vị công tước ấy và Theron cũng không tiết lộ thân phận. Công tước vì hiểu kỳ đã theo Verena đột nhập vào chỗ cất giấu của cải của bọn cướp vàng. Nàng lành lặn thoát được nhưng chàng thì bị đánh lén 1 cú gần chết đành phải tá túc lại gia trang của nàng.

Ở đây chàng biết được Verena đang yêu người anh họ của mình mà không biết hẳn là một tên vô lại, ông của Verena trước khi mất để lại toàn bộ tài sản cho nàng và lo ngại về tên đào mỏ ấy. Sau khi khoẻ mạnh về lại London, công tước luôn lo lắng cho Verena và tìm đủ mọi cách để được giúp đỡ nàng. Tình cờ chàng phát hiện ra tổ tiên của dòng họ chàng và Verena từng có mối liên hệ hôn nhân, dựa vào đó chàng âm thầm hoàn tất thủ tục để trở thành người giám hộ của nàng mặc cho Verena tức điên lên. Dựa vào quyền giám hộ, công tước đã tìm đủ cách loại người anh họ của Verena ra khỏi đời nàng và biến nàng thành công tước phu nhân.

Công tước yêu Verena nhưng lại thích chọc nàng nổi đóa, còn Verena yêu Theron bao nhiêu thì có lúc cũng ghét chàng bấy nhiêu. Tuy nhiên sự đời đâu dễ dàng thế, vì cái tính thích làm nữ anh hùng của mình và để bảo vệ tính mạng của công tước mà nàng đẩy chính mình vào nguy hiểm, còn công tước thì bao phen đứng tim vì lo cho nàng.

Công tước vùng Selchesler khéo léo điều khiển 4 con ngựa màu hạt dẻ đánh một vòng từ góc đường Alfrerd vào trong Park Lane. Chỉ còn một đoạn nữa là chàng tới lối vào tòa nhà Selchesler.

Ngay khi ghim cương ngựa, chàng lấy chiếc đồng hồ trong túi áo ghi lê ra và reo lên:

- Fowler, chúng tôi đã lập kỉ lục rồi đây, chỉ mất 5'35'' thôi!
- Tôi đã tin chắc là ông chủ có thể làm được điều đó mà – người giữ ngựa trả lời – Một việc phi thường nếu ông chủ cho phép tôi nói thế!
- Cảm ơn Fowler.

Công tước khoan thai bước xuống xe ngựa trong chiếc nón đội trên mái tóc sẫm màu và đôi giày bóng lộn dưới chân.

“Một nhân vật có một không hai” là những từ các hội viên trẻ tuổi của Câu lạc bộ While thường dùng để đánh giá chàng. Một nét đặc biệt nữa ở chàng làm không một ai có thể bắt chước được là dáng đi và cách chàng trả lời cho thái độ xác lảo của ai đó chỉ bằng một ánh nhìn.

Chỉ có Weston mới nhận thức được là dù công tước trông rất thoải mái trong các bộ trang phục thì sự thật chàng vẫn là một người rất khó tính về cách ăn mặc. Với vóc dáng cao to và những bắp thịt hằn lên bộ quần áo được cắt may rất vừa vặn khiến chàng trông khá giống một lực sĩ và thường xuyên ngồi trên lưng ngựa đồng thời công tước lại cũng rất am hiểu về đám bôc và thuật đánh kiếm. Những môn thể thao ấy đã tạo cho công tước thân hình đầy hấp dẫn. Và giờ đây mặc dù sau hơn 3 giờ phi ngựa với tốc độ kinh khủng trông chàng chẳng có vẻ gì mệt mỏi. Với phong cách nhanh nhẹn, thoải mái và mãn nguyện, chàng bước vào tòa nhà ốp đá hoa cương, theo sau là viên quản gia – khá già – khuôn mặt có vẻ giống một vị tổng giám mục. Hai người hầu trong bộ trang phục màu xanh, vàng của lãnh địa Selchesler chạy tới mở 2 cánh cửa gỗ cho chủ bước vào phòng. Căn phòng được bố trí nhiều cửa sổ hướng ra khu vườn rộng và những tháp nhỏ mà ông nội chàng đã cho xây. Khu vườn, tắm mình trong biển nắng mùa xuân, sáng bừng những màu vàng nhạt, tất cả các lối đi đều được viền bằng những cây dạ lan hương và tulip.

Khi đức vua còn nhiếp chính vẫn thường hay gọi đùa chàng là “người quý tộc hoàn hảo” và câu nói đùa đó đã trở thành sự thật. Weston có thể dám chắc là ông chủ của mình giờ đang rất thỏa mãn khi nghĩ tới chuyện mấy con ngựa của chàng có thể phá kỉ lục từ Epsom đến London do ngài Fletcher lập cách đây 3 năm. Chàng luôn mong có dịp để khẳng định sự thành công của 4 con ngựa mình nuôi và chàng biết rằng con số đó sẽ làm cho các bạn của chàng phải tức điên lên vì họ cũng đã cố gắng nhưng luôn bị thất bại. Công tước

ngồi vào bàn nhìn đồng điệp mời mà người thư kí của chàng đã xếp gọn lại cùng một số thư chưa bóc. Chàng chỉ liếc sơ qua, không hề lộ vẻ hứng thú và cầm lên một lá thư để ngó, vừa lúc ấy, thư kí của chàng, ông Grayston bước vào phòng, hơi cúi mình về kính trọng.

- Grayston, chiều nay có tin gì đặc biệt không? Và câu trả lời tôi sẽ không cảm thấy chán ngắt khi nghe những vấn đề về quốc gia. Lúc này quả thật tôi không hứng thú nghe đâu.

-Ồ không, thưa ngài. Chẳng có chuyện gì cả, tôi chỉ đến để báo cho ngài biết là chuyến đi ngày mai đã sắp xếp xong. Ngựa đã được gửi đi trước và cả bà chủ nhà đều tỏ ra rất vui mừng được đón tiếp ngài.

- Tốt lắm – công tước tán thành – tôi không thích ép buộc.

- Ngài còn có yêu cầu gì nữa không ạ?

- Không, cảm ơn Grayston. Tôi rất hài lòng trước sự chu đáo của ông. Những lời nói nhã nhặn lịch sự của chàng dường như làm vơi bớt nỗi lo lắng trong Grayston.

- Ngài thật là tử tế, ông nói rồi cúi người đi ra khỏi phòng.

Công tước ngồi một lát, tay vẫn cầm lá thư để mở rồi ném lên bàn và xuống lầu chuẩn bị ăn tối. Hai hầu phòng đang chờ chàng – một người lớn tuổi đã từng phục vụ cha chàng và biết chàng từ khi chàng còn là một cậu bé, một người nữa mới chỉ phục vụ cho chàng được một năm nay. Họ giúp chàng cởi đôi giày ống và quần áo ngoài để tắm. Công tước chấp nhận các nghi lễ như một cái gì rất quen thuộc, sau đó các người hầu lại giúp chàng mặc quần áo cho buổi tối.

- Ngài rất thích sự chính xác, phải thế không thưa ngài?

– Người hầu lớn tuổi hỏi.

- Và cả sự lộn xộn của nó nữa chứ! chàng đáp lại – đức vua của chúng ta có cái cổ quá to và cầm quá khỏe nên rất khó khăn khăn ăn vào cổ.

- Chúng tôi rất cảm ơn là nhiều năm về trước cũng câu nói này đã được dành cho ngài – người hầu trả lời vừa mỉm cười ngưỡng mộ.

- Jenkins, tôi có cảm giác mình sẽ không bao giờ làm cho con ngựa của tôi bị mệt cả - Công tước thêm vào.

-Ồ, không đâu thưa ngài, điều đó rất chắc chắn vì cơ thể của ngài rất đặc biệt! Tôi vừa nói với ông Weston tuần trước.

- Tôi khát khô cả cổ rồi đấy – công tước trầm ngâm nói.

- Tôi đang chuẩn bị dâng rượu cho ngài đây – người hầu nhiệt tình nói – chỉ có những người cổ dài như ngài mới có thể thất cả vạt đẹp được. Tôi có nghe gia nhân ngài Fleet Wood rất thất vọng sau khi thay đi cả 2 tá cà vạt.

- Chuyện đó chẳng có gì ngạc nhiên cả - công tước nói vắn tắt – Nếu có một ai đó được xem vụng về thì chỉ có ngài Fleet Wood thôi.

- Hoàn toàn đúng thưa ngài. À, tôi nghe nói ngài vừa phá kỉ lục chiều nay. Xin gửi đến ngài lời chúc mừng hèn mọn của tôi và kì công này sẽ khiến cha ngài rất hãnh diện nếu cụ còn sống.

- Một người có khiếu ăn nói, phải không Jenkins?

- Quả thật cụ là người rất đặc biệt nhưng đôi khi tôi cho rằng ngài có lợi thế hơn ông cụ.

- Hi vọng là tôi có thể tin điều đó – công tước hóm hỉnh nói, vừa khẽ nhún vai chậm rãi bước xuống cầu thang được mạ màu vàng và chạm trổ tinh vi.

Một người hầu chạy vội đến mở cửa và công tước bước vào phòng khách cạnh phòng ăn tối rộng lớn với những cột đá hoa và những đường viền bằng vàng lá. Trong phòng khách, 2 người hầu lo rót rượu cho ông chủ. Một người tay cầm khay với những chiếc ly bằng pha lê có dấu hiệu riêng của dòng họ chàng, còn người hầu thứ 2 rót rượu từ chiếc bình viền bạc. Công tước nhận li rượu vang trắng rồi hớp từ từ.

Ngay lúc đó tiếng viên quản gia vang lên:

- Thưa ngài, đại tá Henry Shereton.

Một quý ông vẻ mặt vui vẻ thoải mái, trang phục khá thanh lịch bước vào phòng.

- Xin chào ngài Henry – công tước nói, ngài lại trễ rồi đây, tôi cứ tưởng là ngài quên mất buổi hẹn tối nay rồi chứ.

- Ô! Không hoàn toàn như thế đâu! Ba ngày qua tôi đã gặp Cyprians mới mà Abbess đã tìm được ở Pháp! Thành thật xin lỗi nếu tôi đã để cho anh chờ lâu

- Không sao, tôi chỉ đùa anh thôi, tôi cũng vừa từ Epsen về được giờ, này tôi đã phá kỉ lục rồi đây.

- Ô tuyệt thật! Xin chúc mừng, Henry Sheraton la lên. Tôi luôn hi vọng anh sẽ thực hiện được điều đó. Thằng cha Lum ley kiêu ngạo luôn khoác lác về con ngựa trắng mua được ở Tattershall tháng trước. Chẳng ai có thể thuyết phục hẳn tin đó không phải là con ngựa tuyệt nhất.

- Tôi sẽ không chấp nhận quan điểm của Lum ley nếu tôi mua một con la cho quân đội. Công tước nói.

- Tôi cũng vậy, bạn chàng trả lời. Chúa ơi anh còn nhớ không Theron, lũ súc vật đáng nguyên rủa mà chúng ta phải đối đầu ở Bò Đào Nha? Tôi không bao giờ quên cái cảnh mà chúng và lũ ngựa chạy tán loạn dưới bão tố trước

khi trận chiến Salamanca nổ ra.

- Tia lửa trên những nòng súng khiến tôi muốn mù mắt – công tước hưởng ứng, và điều này cũng khiến tôi quyết định sẽ không bao giờ thêm nhìn tới một con la đáng nguyên rửa nữa. Anh còn nhớ có bao nhiêu sĩ quan đã bị chết ngạt trong các khe núi không? Giờ đây nhớ lại tôi mới cảm thấy tức cười vì thiếu tá Dulbiac đã đầu phu nhân của mình dưới chiếc xe chở pháo.

- Chúa ơi, Henry Sheraton phá lên cười. Anh có nhớ lão Wellington khi phải gửi thêm những phân đội kỵ binh đến không? Dù sao đi nữa thì điều đó cũng giúp làm trì hoãn việc tiến lên

- Lão ta sẽ còn giận hơn nữa nếu không có những tay súng cừ khôi, công tước nói tỉnh khô.

- Anh thì biết cái gì Theron, Henry nghiêm trang nói. Tôi ước chi chúa đừng cho chiến tranh chấm dứt

- Vậy thì giờ chắc anh đã biết trong câu lạc bộ người ta gọi anh là gì chứ? công tước nói đôi mắt ánh lên lấp lánh

- Đẹp qua một bên những câu nói xác láo ấy đi. Tôi tự hỏi đã có bao nhiêu chàng công tử bột cảm thấy thú vị với việc dập tắt những cuộc nổi loạn ở Hyde Park rồi giải tán đám đông la hét, ném đá vào toà nhà Nghị viện Anh và còn bao nhiêu trò quái quỷ nữa.

- Cuộc sống của người lính gian khổ nhỉ. Công tước chế diễu.

- Nỗi gian khổ càng trở nên đáng ghét hơn khi phải hành động theo kiểu đó. Henry hưởng ứng, nghe nói còn có quân đội đặc biệt chỉ chuyên lo những việc đó thôi. À mà gã nào luôn phun ra những chuyện nực cười đó nhỉ

- Robert Peel. Công tước trả lời

- Đúng gã ấy đấy. Trước đây hắn đã điều khiển quân đội cảnh sát hay một cái gì đại loại như thế. Nhưng hôm nay thì một chuyện hết sức vớ vẩn đã giải thích tại sao tôi đến trễ.

- Chuyện gì thế? Đại úy Sheraton không trả lời ngay, anh đang mãi mê nhắm nháp li rượu

- Quỷ bắt anh đi Theron, giá mà anh đừng có mời khách loại rượu vang trắng như người khác nhỉ? Ai bán cho anh thế? Có thể kiếm thêm vài chai rượu ngon chứ?

- Anh không thể mua được loại rượu này đâu anh bạn thân mến ạ, tôi đã cất nó trong hầm 6 năm nay rồi và đến bây giờ viên quản gia của tôi mới cho tôi dùng đấy.

- Tôi làm thêm một li nữa được chứ? Tôi hi vọng anh vẫn còn vài thùng.

- À, đủ để anh uống đến sang năm và trong bất cứ dịp nào, nhưng anh vẫn chưa nói cho tôi biết tại sao anh trễ đây.

- Đại tá đã triệu tập đột ngột hội nghị các sĩ quan để thông báo cho bọn tôi biết là thủ tướng rất quan tâm đến những vụ cướp vàng.

- Là sao?

- Anh chưa đọc báo à? Nhiều tuần qua, báo đã đăng đầy những tin này rồi

- À tôi nhớ ra rồi, ý anh muốn nói đến cuộc phục kích các xe ngựa chở vàng từ ngân hàng Anh về ngân hàng tỉnh phải không?

- Một cú mạnh đấy, Henry nói. Toàn bộ quá trình hoạt động của vụ này rất tuyệt hảo. Tôi cam đoan là tất cả đều do một tay nào đó có bộ óc rất xuất sắc tinh nhạy điều khiển.

- Tôi chẳng để nhiều tâm trí vào những bản thông báo đâu.

- Hai vụ cướp lớn tuần trước, cả 2 trường hợp thì người bảo vệ đều bị bắn chết còn người đánh xe đều bị trói gô lại để mặc trên sàn xe ngựa

- Chắc là họ cũng biết được ai đã trói họ chứ? Công tước uể oải nhận xét, không hề tỏ ra hứng thú gì với cuộc nói chuyện

- Chúng đều đeo mặt nạ, những người đánh xe bị nện dùi cui vào đầu và không còn biết chuyện gì xảy ra sau đó cả, và trong tiếng ồn ào xáo động của lũ ngựa họ nghe những tiếng nổ lớn.

- Ô vậy thì quân đội gan dạ của anh sẽ làm gì để chặn đứng việc này? công tước hỏi dò.

- Sĩ quan chỉ huy không thể nghĩ gì ngoài 2 người bảo vệ ngân hàng Anh, chẳng có thằng điên nào lại tìm cách cướp bóc khi bị vây ráp như thế đâu, Henry hùng hổ nói. Theo cách ngài đại tá khoa trương ầm ĩ thì có lẽ một cuộc cách mạng cũng có nguy cơ nổ ra chứ chẳng chơi

- À nêu vậy tôi sẽ khoác bộ quân phục vào và giúp anh một tay, công tước mỉm cười nói. Vừa lúc đó cánh cửa mở ra, viên quản gia bước vào thông báo bữa ăn tối đã sẵn sàng.

Trên bàn ăn, những giò lan được xếp quanh ôm lấy chân cây nến vàng to Sau khi món ăn thứ 3 được dọn đi thì Henry dựa vào ghế, khẽ ra hiệu cho người hầu đang bung đĩa đào tới rồi nhắc:

- Theron, có trời mới biết được tôi sẽ béo ù như ông bạn Monarch đáng yêu nếu tôi ăn ở nhà anh mỗi ngày.

- Tôi nghĩ tối nay đầu bếp của tôi sẽ rất phấn khởi vì đã làm anh hài lòng đấy. Cách đây 2 tối, tôi có báo cho nhà bếp biết là tôi chẳng tìm được bạn ăn tối nào vừa ý mình cả.

- Ôn chúa, Henry thốt lên, nếu anh mà đã tìm ra khuyết điểm của bữa ăn

thì chắc là anh không được hài lòng lắm. Những người phục vụ ra khỏi phòng, công tước khẽ mỉm cười nói

- Tôi sẽ lập tức xoá tên viên đầu bếp ngay nếu ông ta không làm hài lòng tôi, mà tôi thì rất khó tính, với tôi một người quá dễ hài lòng thì sẽ trở nên lười biếng.

-Ồ dĩ nhiên, thôi quên đi. Anh thật là một người luôn đi tìm sự hoàn hảo. Henry cười to.

- Quý bắt anh đi, đừng có dùng những lời khoa trương rỗng tuếch đó với tôi, nếu không tôi thề là sẽ không bao giờ mời anh nữa đâu

- Vớ vẩn, người bạn trả lời. Tôi biết khá rõ là mình đang đụng chạm đến cuộc sống hưởng lạc tạo cho anh cái vẻ rất đặc biệt khác người. Tôi biết anh quá lâu rồi Theron và điều này cũng có ích đấy. Đừng có phản bác là anh không phải một người đàn ông không gây chút ấn tượng nào cả, nhưng lắm khi tôi cũng đã thấy anh trong nhiều tình huống không lấy gì làm đứng đắn và tôi chẳng ngu ngốc ngỡ ngàng mộ anh như phần lớn bạn bè anh đâu.

- Những lời ca tụng của anh đang áp đảo tôi đấy, công tước nói kéo dài giọng ra. Lúc này thì anh đúng Henry. Tôi sẽ buồn lắm nếu không có anh.

- |Tôi mong có một cuộc chiến tranh nữa – Henry thở dài vẻ khao khát – thật tình thì anh vẫn thích sống cho qua ngày đoan thẳng như một0 năm nay ở Peninsula ư? Chẳng lẽ anh quên sạch cả không khí náo nhiệt của trận đánh Frenchies sau cuộc chiến của Victoria và cái lần bắt được chuyến tàu lửa chở hành lí của Đức vua Joseph rồi sao?

- Không hoàn toàn thế đâu, công tước cười lớn, những kị binh của Wyndham đã thu được “pot de chambre” bằng bạc vinh dự của Đức vua

Có thể anh chưa bao giờ quên! Henry hào hứng, hôm rửa tội cho hoàng đế, tất cả mọi người đã uống mừng rượu Champagne

- Lúc tôi đi qua bầy ngựa, la, bò thiến, lừa khỉ vẹt lão nháo, tôi nhận ra mặt đất bừa bãi những đồng tiền vàng Tây Ban Nha, Dolla, đồng hồ

- Và bao nhiêu là gái làm tiền, trong số thường dân đi theo một đơn vị lưu động. Henry hồi tưởng chiến lợi phẩm mà Wellington thu được lên đến một5một khẩu đại bác, 2 triệu vỏ đạn. Đó mới đúng là những ngày tháng hào hùng nhất của chúng ta ông bạn ạ.

Anh giờ li rượu lên, chúc mừng quá khứ rồi thốt lên.

- Chúa ơi, nhưng chúng ta đang già đi đấy, sang năm đã là một825 rồi, vậy là đã một0 năm trôi qua sau sự kiện Waterloo

- Đúng đấy, công tước tiếp lời, và điều đó cũng đồng nghĩa là tôi sẽ tròn 33 tuổi vào tháng tới. Vài ngày trước, ông chú Adolphus đã nhắc tôi rồi. Chú

ấy đã hoàn thành bảng phả hệ của dòng họ Royd

- Thế ông chú Adolphus của anh đã yêu cầu gì thế, Henry chế nhạo.
- Rất chính xác, công tước tán đồng, chú ấy đề nghị tôi phải cưới vợ ngay, bằng không thì ông em họ của tôi Jasper sẽ được quyền thừa kế gia tài.
- Tôi chẳng hiểu nổi làm sao Jasper lại có thể lọt vào cái vụ thừa kế này nữa. Henry nhấn mạnh. Thêm nhiều đối thủ không có khả năng chiến thắng, phải không Theron?

Liệu cái vụ này có làm anh lo lắng chút nào không?

- Ồi dào, chẳng là cái gì cả, công tước nói, và tôi đã nói bóng gió điều này cho Jasper cả 3 tháng trước rồi vì hắn cứ đến nhà tôi lải nhải hỏi mượn tiền suốt

- Dĩ nhiên là món tiền chỉ nhỏ bé thôi
- Đúng đấy, lúc đó đâu khoảng một 5000 bảng, hắn cam đoan là sẽ trả trước thời hạn.
- Thế anh đã làm gì?
- Tôi đã cho hắn một 0000 và bảo hắn nếu còn tiếp tục than vãn nữa tôi sẽ không ngần ngại đá hắn ra đường cho dù việc này có làm hư đôi giày của tôi đi nữa.

- Nghe nói hắn đang đánh bạc rất dữ và tôi nghĩ chẳng lâu nữa đâu hắn sẽ tới thăm anh đấy

- Không tôi đã nói rồi, đây là lần cuối, công tước nói giọng rất kiên quyết. Hắn chỉ là một gã bán phomat, diện mạo lại xấu xí trong khi ông chú Adolphus của tôi lại tin rằng hắn đang tìm mọi khả năng để dành được địa vị của tôi

- Thế có lời cảnh cáo trước không?
- Đơn giản thôi, ông nội tôi có 5 con trai. Bác của tôi chỉ có một người con trai là Sulvesler đã chết trong trận Nile, người thứ 2 là cha tôi chỉ có mình tôi, người thứ 3 là chú Cornelius mới chết năm ngoái, có 8 người con gái
- Khôn khổ chưa, Henry thốt lên.
- Kể đến là George Fredericle, công tước tiếp, một người đàn ông khó ưa vô cùng cũng vừa chết vài năm rồi và có một con trai – một người bạn của chúng ta đó, Jasper và người cuối cùng là chú Adolphus chưa hề lấy vợ. - Cha của Jasper có ghê tởm như hắn không?
- Theo chú Adolphus thì cha hắn được lên lút đưa vào nhà trong một cái bờ. Riêng tôi thì tôi chẳng tin chuyện này tí nào cả nhưng rõ ràng ông ấy chẳng hề giống anh hay em mình gì cả, thô lỗ, cờ bạc và gái điếm hạng bét.

Vợ ông ấy từng là con gái một chủ quán trọ nhưng không may chết sớm và thế là Jasper được cha và tình nhân của ông ta nuôi dạy hết sức thô bạo, những lúc đó tôi cũng phải lấy làm ái ngại cho tình cảnh của hắn.

- Hắn đánh lừa anh đó thôi, thế hắn chịu nhượng bộ trước sự trao đổi của anh cái gì nào – một lời hứa mà hắn không tuân thủ, những lời chửi rủa tục tĩu sau lưng anh chứ gì?

- Chẳng ai hơi đâu đi gây với Jasper cả, nhưng tôi nghĩ ông chú Adolphus của tôi cũng có phần đúng đấy, Jasper sẽ không bao giờ được thừa kế và chính vì thế nên Henry à, tôi sẽ lấy vợ.

- Vậy thì xin chúc mừng, anh phải loan báo ngay đi chứ. Ôi, tôi không thể nào ngờ nổi. À, mà cô dâu là ai vậy, tôi có biết cô ấy không hả?

- Đến bây giờ thì tôi vẫn chưa quyết định dứt khoát là ai cả.

- Chưa quyết định à, Henry nghi ngờ hỏi rồi phá lên cười, anh đang giễu tôi chắc.

- Hoàn toàn không, tôi đã suy nghĩ rất kĩ về việc này và chị Evelyn cũng đã chuẩn bị cho tôi một danh sách các tiểu thư đủ tư cách làm một nữ công tước.

- Ôi lạy Chúa, Theron, không còn nghi ngờ gì nữa chứ? Anh không định lấy một tiểu thư mảnh dẻ mà anh không hề yêu đấy chứ?

- Điều đó không có gì là quan trọng cả

- Này đừng có hời hợt quá mà lộ ngay cái bộ mặt đóng kịch như thằng cha Byron lúc nào cũng giả đồ chán nản ấy đi. Thằng cha này có mấy bài thơ làm tôi phát ngáy đi được, nhưng chắc cũng có vài tiểu thư được lọt vào mắt anh chứ...

- Chẳng có ai cả, như anh biết đấy, tôi không chú ý lắm các cô gái chưa có kinh nghiệm

- Giả sử đó là sự thật đi, Henry rầu rĩ tán đồng, nhưng anh cũng đã khiêu vũ với vài cô ở Almack đấy thôi. Chắc là anh đã hứa đến thăm một, 2 cô gì rồi phải không?

- Nếu có đi nữa thì tôi cũng chẳng còn nhớ chút gì về họ cả, tôi đòi hỏi là một cô vợ có giáo dục và có của hồi môn, phải có thái độ chững chạc, không gây tai tiếng gì cho tôi và việc của tôi cô ấy không được đụng đến.

- Yêu cầu đó vợ anh có thể thực hiện theo cách riêng của cô ấy hay anh định làm theo cách mình?

- Cũng vừa phải thôi, tôi không thích cô ấy cảm thấy mình bị giam hãm trong thá Norman ở Sekchesler hay buộc cô ấy phải nghiêm trang, đúng đắn còn tôi lại đi chơi lang thang. Cô ấy có thể có sở thích riêng.

- Thế anh đã quyết định cô dâu tương lai phải trông như thế nào chưa?  
Henry nhạo báng

- Rồi, cô ấy phải cao, đẹp mắt xanh, và nhiều nét đặc biệt nữa. Tóc vàng óng ánh, đôi mắt xanh biếc... nữ công tước tương lai như vậy nghe có vẻ đầy hấp dẫn đấy nhưng khổ nỗi mấy cô như thế lại nhạt nhẽo, chẳng có chút cảm xúc.

- Tôi cứ tưởng với bấy nhiêu yêu cầu ấy thì anh có thể chọn được cả tá cô ấy chứ?

- Tôi nói nghiêm chỉnh đấy, tôi biết rõ những gì mình yêu cầu và cam đoan với anh là tôi sẽ tìm được một tiểu thư đóng tròn vai trò nữ công tước bên cạnh tôi.

- Anh chỉ biết đòi hỏi cho anh, nhưng anh lại không hề biết thế nào là nỗi khổ sở của một cô gái chẳng may rơi trúng vào con mắt của anh. Chắc chắn anh sẽ quay cô ấy như chong chóng để thoả mãn những yêu cầu của anh, còn anh thì sẽ cảm thấy dễ chịu, vui vui khi thỉnh thoảng vô về vuốt ve cô ta như một con chó cảnh trang điểm cho toà nhà của mình thôi - Chẳng có gì quá đáng ở đây cả, Henry, Công tước nói kiêu kì

- Có lẽ không hài hước đâu nhưng đó là sự thật, Henry trả đũa. Thề có Chúa trên cao anh không thể lấy vợ theo cái kiểu đó được đâu, dù là cũng có vài tiểu thư mà anh có thể coi như một món đồ nhỏ mình thích.

Công tước im lặng và Henry tiếp:

- Có thể trong vài năm đầu do đại đột và không chút nghi ngờ khi anh gạt đầu chịu ý cô ấy

- Ôi ông bạn của tôi ơi, như tôi đã nói với anh là tôi đã 33 tuổi rồi và cho đến nay tôi chưa hề yêu một phụ nữ nào đến mức phải lấy cả. Mà tôi thấy cũng chẳng việc gì phải như thế.

Như anh biết đấy, tôi có nhiều "Affairs de coeur" nhưng họ luôn cặp với những phụ nữ đã có chồng, đầy kinh nghiệm. Tôi không thể nào tưởng tượng nổi mình sẽ chán ngấy đến độ nào nếu tôi cặp hay lấy phải một tiểu thư ngây thơ dễ thương như vừa mới ra trường vậy Công tước thở dài chán nản rồi tiếp.

- Nhưng vì lợi ích của gia đình, vì tôi cần phải có con để thừa kế tài sản nên tôi sẽ lấy một tiểu thư nào đó thích hợp với những gì tôi đòi hỏi ở một phụ nữ mang tên dòng họ tôi

- Thế còn Penelope, Henry hỏi Một thoáng im lặng rồi công tước reo lên.

-Ồ anh cũng còn nhớ Penelope à, anh đã yêu cô ấy, nên nhớ cảm xúc của mình khi ở cạnh cô ấy đấy

- Dĩ nhiên là tôi nhớ rồi, tôi còn nhớ rõ Penelope là một tiểu thư nhanh nhẹn dịu dàng và trinh trắng như thế nào nữa mà. Nàng đã bỏ rơi cả đám thanh niên mê nàng điên cuồng ở sau lưng và cả bao nhiêu người ở xa xôi nữa nhưng khi ngài Hornblotton, một quý tộc xuất hiện thì nàng đã gật đầu đồng ý

Giọng nói công tước hơi đượm chút chua xót đau khổ và Henry chột nhìn chàng dò xét rồi nói

- Theron, anh vẫn còn nhớ nhưng người vắng mặt mà anh đã gặp khi lần đầu tiên anh ở Regiment hả? Công tước lắc đầu

- Anh đang gọi lại cho tôi một ý nghĩ lãng mạn, Henry nhưng chẳng sao cả, thật đấy, tôi đã gặp lại Penelope sau khi nàng lập gia đình. Tôi đã gặp nàng... để tôi nhớ xem nào, 2 hay 3 năm trước thì phải, nàng trông mập mạp phốp pháp đến độ tôi không sao nhận ra được là trước đây nàng đã từng mảnh mai như thế nào nữa. Tôi nghĩ giờ chắc nàng đã có ít nhất cũng 5 con rồi chứ chẳng chơi

- Anh đã yêu nàng.

- Tôi đã từng mê đắm nàng như mọi thanh niên chưa có kinh nghiệm và tôi biết lúc đó bề ngoài của tôi cũng tạo ra một anh hùng trong mắt các tiểu thư còn trinh nguyên. Nhưng phải nói tôi rất dễ chịu khi cạnh Penelope. Nàng đã dạy cho tôi một bài học rất đáng giá.

- Gì thế?

- Phụ nữ hơn ai hết họ biết dung nhan hiện có của họ là tạm thời, cùng với thời gian họ sẽ hoàn toàn phụ thuộc vào vấn đề tiền bạc. Đây là vấn đề sống còn, là sự tồn tại của họ, và Henry tôi sẽ luôn là người chiến thắng. Tôi là một công tước và địa vị đó trong xã hội mặc nhiên tạo cho tôi trở thành người được đề ý và đủ tư cách nhất trong các cuộc hôn nhân. Tôi sẽ dẫn đầu mọi cuộc tranh tài.

- Khỉ thật, nhưng anh có vẻ thành thật, và thậm chí lại quá vênh váo với thành tích của mình nữa. Mong sao có ai đó sẽ làm anh xẹp xuống như cánh buồm không gió ấy.

- Ý muốn của anh không hi vọng trở thành sự thật đâu, công tước chế nhạo.

- Anh biết rồi đấy, không chỉ là một công tước, Theron, anh còn là một người đàn ông đẹp trai, một nhân vật nổi tiếng, một nhà thể thao xuất sắc và là một người giàu có kinh khủng nữa. Tôi không tin là anh biết mình giàu đến cỡ nào đâu... không, Theron, tôi hi vọng những điều đó sẽ đem lại cho anh hạnh phúc.

- Chắc chắn rồi, đơn giản vì tôi không mong tìm hạnh phúc trong hôn nhân. Dĩ nhiên là tôi sẽ rất hài lòng nếu vợ tôi có chút ít cảm xúc với tôi, nhưng sở thích của tôi vẫn là nghỉ ngơi

- Theron, tôi thật sự cảm thấy ghê tởm cái ý tưởng về hôn nhân mà anh đã phác thảo ra lắm rồi. Tôi không thể chịu đựng được kế hoạch này nữa.

- Ôi tội nghiệp Henry chưa, anh thật là lãng mạn, bản chất anh luôn vậy. Còn tôi lại rất thực tế, nghiêm khắc và thực tế một cách khôn ngoan, tôi biết mình cần gì và làm sao để đạt được điều đó, nói chính xác thì cuộc đời của tôi sẽ diễn tiến theo những con đường do chính tôi tính toán.

- Nghe có vẻ như anh đã kiên quyết thực hiện những ý tưởng điên rồ của mình rồi à? Henry hỏi nghiêm nghị

- Sự thật thì thế đấy, công tước nói qua kẽ môi

- Anh quả là một tay đại bịp, anh biết rõ đây chỉ là một trò đùa được sửa sang điều chỉnh thành một cuộc hôn nhân. Có lẽ đây chỉ là ước đoán của tôi thôi nhưng Theron nếu không cẩn thận anh sẽ gặp bất hạnh thôi.

- Lúc này thì lãng mạn, còn giờ thì lại là một nhà tiên tri đây, công tước chế diễu, nhưng thầy kệ những lời cảnh cáo và cả lời nguyền của anh nữa, dù sao sáng mai tôi cũng sẽ lên đường, trước tiên tôi sẽ thăm gia đình ngài Upminsters ở Bedfordshire. Bà chị tôi đã quả quyết là gia đình này có một cô con gái rất xinh đẹp, tóc vàng óng ả, mắt xanh biếc và ở mùa chơi vừa rồi tại Almarck nàng rất được mọi người tán dương.

- Chắc là anh đã gặp cô ấy rồi chứ?

- Tôi chỉ nhớ mang máng thôi nhưng anh biết không Henry, khi nói chuyện thấy khuôn mặt họ chỉ biểu lộ duy nhất một thứ.

- Gì thế?

- Lòng tham, nhìn mắt họ, anh dễ dàng nhận ra là họ đang rất hãnh diện nghĩ mình là người hấp dẫn nhất. Họ nói chuyện với tôi mà cứ như đang thì thầm “viên kim cương vùng Selchesle đây”.

- Ôi chúa ơi, anh thật là một thằng cha ưa nhạo báng.

Và khi tôi dẫn cô ta trở lại chỗ mẹ mình tôi thấy cô ấy cứ cười rất chi là điệu đà. Ôi các bà quả phụ luôn xuất hiện một cách vô tình, thản nhiên và làm ra vẻ là cô con gái bé nhỏ của mình còn rất vụng về trong mắt công tước, trong khi cô con gái lại cười nhả nhở cứ như mình là hoa khôi không bằng. Tôi biết họ chỉ cố làm cho tôi tin thôi

- Thôi đi Theron, anh làm tôi muốn phát bệnh luôn, Henry nói. Công tước cười lớn

- Xin lỗi nhé, Henry, nhưng chọc ghẹo anh quả thật rất thú vị, tôi và anh

bằng tuổi nhau nhưng tôi cam đoan là anh vẫn tin vào những con rồng, hiệp sĩ trong các đoàn xe bọc thép lên đường giải thoát cho một cô gái trinh trắng thơ ngây mà anh yêu, nhưng ông bạn của tôi ơi, đó đâu phải là cuộc sống.

- Nếu cuộc sống như những gì anh đang mô tả thì tôi có thể khẳng định với anh là ơn chúa cho tôi được sống như một thường dân còn hơn.

Công tước cười lớn.

- Anh đơn giản như một món ăn làm sẵn trong tiệm vậy, anh thừa hưởng ở mẹ mình vẻ quý tộc, lại khá ấm chỗ trong cái túi tiền nữa. Anh quả là một miếng mồi ngon đấy, không một cô gái nào lại điên khùng từ chối lời cầu hôn của anh đâu.

- Vì Chúa, hãy im dùm tôi đi, Henry hét lên, anh đang làm tôi thất vọng đấy Theron.

- Thật là tội nghiệp cho Henry, tôi lấy làm buồn cho anh đấy, nhưng mà thôi, ta chuẩn bị đến Haymarket đi. Đến đó thì tâm trạng u buồn bức dọc của anh sẽ biết mất ngay thôi ấy mà

- Công tước vừa nói vừa đứng dậy cùng bạn bước ra khỏi phòng ăn, nhưng khi vừa tới cửa thì Henry chợt kêu lên

- Trời ơi Theron, anh nói là sáng mai anh đi hả? Thế anh quên buổi hẹn rồi sao?

- Ngày thứ một8 thu xếp cho pháo thủ Hawkin gặp Farington's jed Blake

- May quá, anh không nhắc chắc tôi quên bếng mất, vậy mai ta đi.

- Cả cặp được đánh cuộc 500\$ ta sẽ không bị lỡ dịp xem anh chàng của chúng ta làm một bữa thịt băm của Farinton - Hi vọng là không, tôi sẽ đi vào ngày kia cũng được.

- Nói cách khác thì tay võ sĩ quyền anh vẫn đủ tư cách đi trước cô dâu tương lai nhỉ.

- Đương nhiên rồi, công tước nói, giọng lè nhè.

Bao nhiêu kế hoạch chàng lập ra mà Henry không ngừng đưa ra những lời dự đoán u ám đều thất bại ngay từ đầu. Tay võ sĩ Hawkins ra đòn liên tục vào võ sĩ của ngài Farington. Chàng đã có một buổi tối thật vui vẻ cùng bạn bè đánh cá, chúc mừng chiến thắng. Ngài Farington từng có một thời gian dài bị các hội viên câu lạc bộ khó chịu vì ông luôn luôn khoe khoang là chỉ mình ông mới đủ khả năng tìm ra một võ sĩ chưa có tên tuổi và đưa anh ta vào một trận đấu mà phần thắng đã chắc trong tay Nhưng không may cho ngài là vào đúng dịp đó thì công tước và Henry lại tình cờ gặp được tay pháo thủ này. Cả 2 đã nhanh chóng đưa anh chàng này về London dần kĩ ở lãnh địa của Henry, Suffock và được huấn luyện kĩ càng. Kết quả không phụ lòng mong ước và công sức của cả 2 bỏ ra: anh chàng võ sĩ này đã hạ đo ván JedBlake ngay 5' đầu và nhanh chóng kết thúc trận đấu chỉ mất 20'

- Farington thế là mất toi món tiền cược khá lớn, Henry hân hoan nói khi anh và công tước trở lại London

- Và sau cú này ông ta sẽ không còn dám kiêu căng nữa.

- Anh là người phát hiện ra Hawkins, nhớ không, 6 tháng trước đến doanh trại thăm tôi, anh đã chỉ hấn cho tôi và nhận xét là thằng cha này làm nên chuyện đấy -

Tôi ấy à, công tước ngạc nhiên hỏi, tôi quên mất

- Một lần nữa anh lại chứng minh ưu thế của mình trước địch thủ tầm thường thôi nhưng rất cần bị đánh bại

- Anh vẫn thích chĩa mũi dùi vào tôi sao?

- À tôi chỉ nghĩ tới câu chuyện anh nói với tôi tối qua và tôi chỉ yêu cầu anh một lần nữa thôi Theron, ngừng toàn bộ kế hoạch quỷ quái ấy đi

- Nếu quả thật có điều gì đó khiến tôi không thích nhưng Henry này, ai muốn xen vào cuộc đời tôi thì sẽ phải cố gắng nhiều lắm đấy. Còn bây giờ tôi lấy làm tiếc Henry là tôi đã lộ ra ý định của mình cho anh. Lẽ ra tôi nên dấu nhem chuyện này đi đến khi lễ cưới được loan báo. Và lúc đó tôi sẽ chẳng còn cần những lời thuyết giáo cứ rĩ rả vào tai khiến tôi phát chán đi được.

- Được rồi, được rồi Henry than, tôi sẽ ngưng ngay bài nói chán ngắt này nhưng tôi cam đoan với anh đấy Theron, sẽ không có gì ngoài sự may mắn bệnh hoạn xuất phát từ cuộc hôn nhân của anh đâu.

Đó là những lời mà công tước phải thường xuyên ghi nhớ trong những ngày sắp tới. Tuy vậy sáng hôm sau thức dậy, đầu óc mình vẫn chàng thâm tính từng bước từng chi tiết của kế hoạch. Sau đó chàng dùng điểm tâm ngon lành rồi mời ông Graston đến để hỏi về những chi tiết cuối cùng liên quan đến cuộc hành trình và cả thái độ của các gia chủ. Khi ông Graystone xuất

hiên, công tước nói ngay.

- Tôi biết ngài Upminster có tính hay dài dòng, thế ông ấy không thắng được giải nào sao?

- Ngựa của ngài ấy, thưa ngài, rất được chú ý ở buổi trình diễn năm ngoái và còn được vinh dự trước sự có mặt của hoàng thượng nữa.

- Tôi cũng nghĩ thế. À còn Willmington, sở thích của ngài ấy là gì?

- Đua ngựa thưa ngài, 3 năm trước ngài ắt đã đoạt giải Derby và có 5 con ngựa hiện được huấn luyện để dành được cúp vàng năm nay đây ạ.

- Được rồi, ta sẽ thảo luận về việc này sau, thế ông có nghĩ là con ngựa của ông ấy đánh bại được Clarion không?

- Tôi tin là con ngựa của ngài sẽ chiến thắng, ông Graystone bình thản nói, và vì thế tôi có thể khẳng định là mọi nhân viên của ngài đều tin vậy

Công tước mỉm cười.

- À cái đó còn phải chờ xem đã, nhưng Clarion có triển vọng đẩy tôi rất tin ở tay huấn luyện ngựa Lawrence này

- Chắc chắn rồi thưa ngài, không ai có thể nghi ngờ điều đó, sau những thành công mới nhất của ngài trong cuộc đua ngựa cả.

- Thế còn Mallory dĩ nhiên tôi đã có dịp tiếp kiến với ngài bá tước này nhưng ông ấy chẳng có gì đặc biệt cả, và ai mà nói ông ấy có một chút gì đó tinh tế khi chọn ngựa thì tôi phải ngạc nhiên lắm đây

- Đúng đây thưa ngài, bá tước Mallory chỉ quan tâm đến những ngôi nhà thôi, ngài ấy đã cho mở rộng thêm toà nhà của mình và xây thêm một nhà thờ nhỏ ngay sát lâu đài.

- Dù sao thì cũng có nhiều chuyện thú vị chứ, cảm ơn Graystone, chắc ông đã nhả người đánh xe tới gặp tôi rồi chứ?

- Vâng thưa ngài, cũng bình thường thôi vì ngài phải ở suốt nhiều tối ngoài đường mà. Người đánh xe ngựa sẽ giải quyết nhiều chuyện liên quan đến tiện nghi của ngài ở các quán trọ, tôi đã chỉ dẫn cho ông ấy đầy đủ rồi thưa ngài và một người giữ ngựa sẽ đi trước xem xét mọi thứ đã được chuẩn bị chu đáo chưa

- Tuyệt lắm

Công tước bước ra khỏi phòng ăn, lấy nón và găng tay từ những người hầu rồi bước ra ngoài trời. Bên ngoài cỗ xe thặng 4 con ngựa cùng người xà ích người hầu mặc chế phục xanh dương pha vàng đã chờ sẵn. Phía sau là Salamanca con ngựa đen huyền điểm trắng ở mũi và khuỷu chân, con ngựa công tước hay cười nhất. Dẫn hàng phía sau Salamanca là chiếc xe mui trần chở hành lí. Cỗ xe này chỉ có 2 ngựa và được chế tạo riêng thích hợp cho việc

chở hành lí mà vẫn không bị chậm trễ. Thật ra thì cả 2 người đánh xe ngựa đều ganh đua nhau cố trở thành người tới đích trước.

- Hành lí có thể đi trước, nhưng chúng ta sẽ thay ngựa ở đâu? Công tước hỏi sau khi đã xem xét cẩn thận.

- Thừa ngài tại Baldock ạ. Ông Grayston khẽ gật đầu ra hiệu cho viên quản gia hãy ra lệnh cho chiếc xe chở hành lí lên đường. Một chút sau, đoàn xe chở hành lí đã nhẹ nhàng lăn bánh trên con đường rải sỏi.

- Mong là ngài sẽ có một chuyến đi vui vẻ. Ông Grayston kính trọng chúc.

- Nhưng chắc chắn không phải là một ngày để giam hãm mình trong cái thùng xe chết tiệt này đâu. Tôi sẽ thay ở Eaton Socon, nếu tôi nhớ không lầm thì ông có nói là nhà ngài Upminster ở cách đó khoảng 3 dặm thì phải.

- Đúng đấy, thưa ngài.

- Nhưng trước tiên tôi sẽ làm một cuộc hành trình mau lẹ, giờ thì xe ngựa có thể lên đường được rồi. Ngay khi công tước cho phép, cỗ xe ngựa đã lăn bánh ngay vì người đánh xe ngựa từ nãy tới giờ rất lo sợ mình sẽ bị thua tay đánh xe chở hành lí

Công tước định bước vào xe thì một người hầu trong nhà chạy vội ra tay cầm khay đựng thư. Viên quản gia bước tới đỡ khay kính trọng dâng lên cho công tước. Bức điện chỉ có vài dòng nhưng nhìn mặt chàng ai cũng nhận ra tia sáng lấp lánh, vẻ thích thú trong đôi mắt lúc nào cũng lộ vẻ lười biếng biểu lộ tình cảm.

- Nói với người đưa thư là tôi sẽ tự đến trả lời. Công tước quay sang nói với viên quản gia.

- Chào Grayston, công tước nhanh nhẹn leo lên xe ngựa, giật giây cương khỏi tay người giữ ngựa.

Các nhân viên đánh xe ngựa của chàng đều được tuyển lựa kĩ càng trước khi vào làm nhưng trước phong cách, sự khéo léo tài tình của công tước thì ai cũng phải gật đầu tán dương và thầm ước chỉ mình chỉ cần có được một chút ít sự thành thạo hiểu biết của ông chủ thôi cũng được. Trước sự ngạc nhiên của người giữ ngựa, công tước thay vì quẹo phải lại cứ hướng về Park Lane quẹo trái rồi chạy một đoạn nữa trước khi tấp xe vào lề đường Curzon. Công tước ghì cương lại trao dây cương cho người giữ ngựa rồi ra lệnh: Dắt ngựa đi đi Fowler. Nói rồi chàng bước vào trong một toà lâu đài nguy nga, phía trên nóc, một lá cờ Hungary bay phấp phới. Một người hầu dè dặt gõ vào cánh cửa đóng kín. Bên trong giọng một phụ nữ cất lên mời chàng vào. Công tước được hướng dẫn vào một căn phòng rộng thênh thang trần ngập ánh

nắng. Ngồi trước gương là bà hoàng Zazely Muziseccu, nàng chỉ khẽ thờ ơ lướt nhìn cánh cửa vừa được mở ra nhưng khi nhận ra công tước nàng liền reo lên vui mừng. Công tước vẫn đứng ở ngưỡng cửa, đôi môi hé mở chờ đợi. Khi nàng giang rộng đôi tay sẵn sàng đón, chàng bước nhanh lại mắt ánh lên tia sáng thích thú trước cách ăn mặc của nàng Zazely là một trong những người đẹp nổi tiếng khắp Châu Âu với sự kết hợp giữa 2 dòng máu Pháp Hung. Sau một thời gian vui chơi thoả thích nàng lấy một nhà ngoại giao người Hung đang nổi danh. Những người không ưa thích nàng ở Anh thường hay gọi nàng là “cô lọ lem” còn theo tiếng pháp là “Toujours Prete” và ở Ý thì chỉ đơn giản “Presto”. Zazely bằng sắc đẹp, bản tính nồng nhiệt và sự khôn khéo đã lựa chọn tình nhân ở mỗi nơi và mỗi người đều có thể lực đã giúp cho nàng củng cố vị trí nổi bật trong giới thượng lưu

Nàng luôn tỏ ra thoải mái trong cư xử nhưng khó ai có thể dễ dàng hạ uy tín của nàng vì một người trong họ hàng của nàng là em họ của hoàng đế và hơn nữa nàng còn là thành viên của một gia đình lâu đời rất được kính trọng ở Hungary. Zazely có một vẻ đẹp rất lạ dáng cao dong dỏng, mái tóc đỏ sậm, thả dài xuống ngang eo, gò má cao, đôi mắt xéch nhưng nồng nàn say đắm, lúc nào cũng như một ngọn lửa rừng rực. Nét mặt cổ điển đôi môi xinh xinh mọng nước như luôn chờ đợi Nàng quên ngay người thợ làm tóc đang cúi đầu chào, lao ngay vào vòng tay chàng. Trong ánh nắng ban mai chàng nhận ra nàng chỉ đeo một chuỗi màu lục tươi và chiếc áo thun xênh xoàng cùng màu hầu như trong suốt và những ngón tay thon dài trắng muốt đeo đầy nhẫn. Chàng đã gặp Zazely 3 năm về trước, và lúc đó mọi người luôn cảnh cáo là chàng đang đùa với lửa khi tình cảm của họ có vẻ sôi nổi cuồng nhiệt hơn. Trước những lời cảnh cáo chàng chẳng hề lo sợ mà vẫn say sưa trong vòng tay Zazely - Chàng trai can đảm, chàng trai đáng yêu của em, thật vui khi được gặp lại anh. Zazely reo lên khẽ hé môi mời mọc. Công tước cúi xuống hôn nhẹ rồi giữ nàng trong đôi tay dài khoẻ mạnh của mình, cảm nhận hơi ấm và hương thơm của nàng.

- Nào để anh ngắm em một chút xem, em chẳng thay đổi gì cả, chỉ có điều hình như em xinh đẹp hơn là anh nghĩ đấy

- Anh tuyệt lắm, hỏi làm sao mà em không nhớ anh được chứ, bạn yêu đầu Ạ, lúc nào cũng nói đúng. Mà thôi, em nghĩ là hình như anh có vẻ cao hơn trước thì phải, vẫn toát ra vẻ gì đó rất thú vị rất lạ, anh đẹp trai thật đấy quận công và em nhớ anh biết bao nhiêu. Thế còn anh?

- Ồ dĩ nhiên là anh cũng cảm thấy nhớ em rồi còn ai khác ngoài em có thể gây cho anh cảm xúc mãnh liệt đến thế chứ

- Em không nghĩ là anh lại đến sớm thế đâu, nếu biết em sẽ chẳng ăn mặc xềnh xoàng thế này

Nàng liếc nhìn chàng qua hàng mi dài và cả 2 phá lên cười

- Thế chồng em đâu? Ông ấy có về cùng em không?

- Hôm nay anh ấy mới tới, em đi du lịch cùng ngài đại sứ, như thế sẽ thoải mái hơn.

Công tước lại phá lên cười

- Và vì vậy ít nhất ta cũng có được một ngày tự do bên nhau nhưng dù sao thì cũng có nhiều buổi tiệc mà em sẽ phải tháp tùng ông ấy

Công tước buông nàng ra bình thản đi lại bên chiếc ghế sofa rồi ngồi lên thành ghế, đúng như Zazely đã nhận xét, chàng trông rất đẹp trai với mái tóc sẫm dày dưới ánh nắng mặt trời đôi mắt xám lấp lánh, đôi môi khê hé một nụ cười có thể làm xiêu lòng bất kì phụ nữ nào. Đôi mắt chàng giờ đây không còn vẻ lạnh nhạt vốn dĩ nữa mà thay vào đó là những đốm sáng nháy múa nhất là khi chàng quan sát Zazely. Sợi chuỗi quần quanh cái cổ trắng ngần phản chiếu những tia sáng lấp lánh, đường con nghiêng nghiêng của bộ ngực thon gọn gợi cảm.

- Tiếc quá, công tước nói chậm rãi, anh rất mong em đến nhưng bây giờ thì anh phải lên đường rồi

- Không được, Zazely thốt lên, đôi mắt sẫm lại bờ môi trề ra như một đứa bé bị mất đồ chơi. Sau khi nghe công tước nói tình cảm sôi nổi ở nàng tan biến và thay vào đó là vẻ buồn rầu thiếu ngủ.

Chàng an ủi.

- Anh sẽ không đi lâu đâu mà, còn em ở lại đây bao lâu?

- một tuần, một0 ngày nửa tháng, em cũng chẳng biết nữa, Viktor phải tham dự một hội nghị ở triều đình Alors, nếu cuộc đàm phán ôn hoà nhanh thì có lẽ em sẽ phải đi trước khi anh về mất

Giọng nàng đầy tuyệt vọng nên công tước mỉm cười.

- Anh tin là sẽ có nhiều người giúp em khuây khỏa đi khi anh vắng mặt, dù sao thì anh cũng xin lỗi em vì anh hiện đang có rất nhiều kế hoạch Zazely ạ, và anh không thể bỏ dở tất cả được.

- Thậm chí là vì em cũng không được sao? Chàng hôn phớt lên môi nàng.

- Không, dù là em cũng vậy?

- Chúa ơi, anh thật là tàn nhẫn, từ trước tới giờ em đã luôn cố phá vỡ lớp tuyết lạnh lùng băng giá nơi anh, có nhiều lúc em cứ ngỡ là mình đã thành công nhưng hoá ra em lại nhận lấy thất bại thảm hại, làm sao khơi dậy ở anh ngọn lửa nồng nàn mà chúng ta đã cùng sưởi ấm nhau ở Paris hả anh yêu

Zazely đến bên chàng hương thơm toả ra từ người nàng thật khêu gợi và ai đó đã một lần là tình nhân của nàng sẽ không bao giờ quên được mùi hương thấm đẫm trên mái tóc và trên làn da trắng mịn, thậm chí cả trên bờ môi nàng. Nàng đứng sát chàng, thân thể chạm vào chàng, và thật chậm rãi nàng ôm choàng lấy chàng dịu dàng vòng tay qua cổ chàng.

- Ngọn lửa đâu rồi? nàng thì thầm, em không thể ở lại lâu hơn nữa vì.. nhưng anh hứa sẽ nhen lại ngọn lửa xưa chứ?

Môi nàng chạm nhẹ vào môi chàng ngay khi từ cuối cùng thoát ra khỏi môi nàng và vẫn ôm chàng, thân thể nàng nhẹ nhàng từ từ ép sát vào chàng hơn. Bằng đôi tay kinh nghiệm, công tước nhẹ nhàng kéo chiếc áo the ra khỏi bờ vai trắng muốt của nàng, thả nó xuống nền nhà rồi ẵm nàng trên đôi tay đưa đến bên chiếc giường che rèm trong góc phòng. 2 giờ sau, công tước phóng ngựa qua Tyburn, hướng về phía Bắc, mùi hương nhẹ nhẹ còn phảng phất quanh chàng. Hết sức khéo léo công tước điều khiển 4 con ngựa vượt mọi xe cộ trên đường khiến người giữ ngựa cũng phải nói - Ông chủ chả bao giờ chịu nhường bước ai cả - Đừng sợ Fowler

- Tôi đâu có sợ, ông chủ nhưng đường xá thế này mà ta cứ chịu đi sau đuôi thì thật là tiếc. Đến Baldock, trên ngọn đồi chạy dài xuống tỉnh, từ xa mọi người đều có thể nhận thấy có tai nạn xe cộ nhưng chỉ khi đến gần hơn Fowler mới sững sờ thốt lên

- Ở kia, chiếc xe của ông chủ mà

- Tôi thấy rồi, công tước nói gay gắt Chiếc xe bị đổ về phía tay phải con đường còn mấy người hầu và người đánh xe của chàng đang hùng hổ cãi nhau với một người đàn ông lực lưỡng, mặt mày đỏ gay chắc là người điều khiển chiếc xe chở khách bị lật ở phía đối diện

Chỉ cần nhìn thoáng qua chàng cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Chiếc xe chở khách do chở quá nhiều nên chỉ dừng nhẹ vào bánh xe của chàng trước khi lao qua gờ rồi phóng luôn xuống mương, nhưng may mà nó không bị lật nhào, cũng nhờ có hàng rào dây chận lại, không cho lao tiếp xuống Mặt đường rải đầy hành lí, trái cây, thực phẩm, văng tung tóe trên đường, một số hành khách rũ rượi, nhìn đông hành lí đổ nát. Vài phụ nữ còn mắc kẹt trong xe ngựa đang khóc lóc thảm thiết có lẽ vì sợ hãi hơn là lo cho sự sống còn Công tước cho tập xe vào lề đường trao dây cương cho Fowler rồi bước xuống. Tiếng ồn ào nháo của 2 người đánh xe ngựa cùng những tiếng la hét sợ hãi của lũ ngựa, của những người còn ở dưới rãnh.

- Quay lại xe mau, ông đang làm những chuyện thật là ngốc nghếch đấy

Người đàn ông khẽ giật mình khi nhận ra vóc dáng cao uy nghi đang nói

với mình và theo bản năng ông vội vã vâng lời, thôi không chửi nữa. Bằng sự bình tĩnh công tước ra lệnh cho các người hầu kéo chiếc xe chở khách ra khỏi mương và thu dọn hành lý đưa lên nóc xe, hành khách đã bớt sợ hãi trở về chỗ ngồi của mình. Và cỗ xe cũng tiếp tục cuộc hành trình chậm chạp chạy xuống đồi. Sau khi chiếc xe chở khách lăn bánh, công tước quay qua các người hầu

- Hắn ta đã uống rượu, thưa ông chủ, người đánh xe ngựa thanh minh

- Nhưng giờ thì hắn ta tỉnh rượu rồi, công tước trả lời xong quay sang xem xét lại đàn ngựa – hình như chẳng có gì nghiêm trọng cả chỉ có điều bánh xe bị oằn xuống phải đưa tới thợ đóng bánh xe thôi. Mà sao mãi tới giờ ông mới tới đây hả?

Công tước chất vấn

(TT)

- Do thằng George đó, thưa ông chủ, người đánh xe trả lời về khổ sở. Anh chàng coi chuồng ngựa muốn bệnh nên tôi phải dừng lại 2 lần. Giờ tôi đã cho anh ta lên ngồi cạnh tôi rồi để James ra sau, anh ta không chịu nổi chuyển động của xe và cứ luôn buồn nôn

- Thật là phiền phức, công tước bức dọc nhận xét, thầm nghĩ sắp tới những người hầu hay buồn nôn sẽ không được đi theo trong các cuộc hành trình.

- Vâng, thật là phiền thưa ngài, nếu tôi không làm thì chiếc xe chở hành lý đã ở Baldock được một giờ hoặc có thể hơn nữa rồi.

Người đánh xe nhận xét Công tước chẳng có vẻ gì là đã nghe được lời nhận xét của người đánh xe nên vẫn tiếp tục nói

- Đi chậm thôi nhé, chúng ta sẽ gặp nhau ở “Gerge and Dragen”. Sao, có gì bất tiện không? - “Gerge and Dragen” thưa ngài

- Sau đó tất cả chúng ta sẽ cùng lên đường. Nhưng giờ thì ông phải lo tìm người sửa bánh xe ngay, cứ trả gấp đôi cho người ta nếu cần. Tôi không thích ở lại đây lâu hơn nữa đâu.

- Vâng thưa ngài. Thật là bức mình, chàng thầm nghĩ lại phải nằm lại một ngày ở Baldock nhưng chàng cũng chẳng có ý định đến nhà ngài Upminster sớm, chàng quyết định.

- Không, bánh xe phải được sửa chữa ngay và trong khi đó tôi sẽ đi đến Baldock. Tính toán xong, chàng một mình đến một trang trại nhỏ xem đá gà sau khi chủ quán cho chàng biết địa điểm.

Đá gà không phải là trò giải trí của chàng, nhưng chắc là nó sẽ giúp chàng cảm thấy thời gian trôi qua mau và thoải mái hơn. Khi chàng quay về quán

trợ thì bữa tối đã được chuẩn bị xong Khi công tước bắt đầu dùng tiếp li rượu thứ 3 thì ông Carter mặt trắng bệch lo lắng bước vào phòng báo tin

- Gì thế Carter, có tin gì mới hả
- Bánh xe sẽ được sửa xong trễ nhất là tối nay, thưa ngài. Tôi nghĩ là ngài rất mong được tiếp tục cuộc hành trình nhưng trời tối quá, ta sẽ gặp tai nạn mất.
- Tôi không có ý định đi lúc trời tối đâu. Tôi nghĩ ta vẫn còn có thể kiếm được chỗ ngủ ở đây đêm nay chứ.
- Vâng đúng đấy ạ, tôi đã kiếm được rồi thưa ngài.
- Mọi người đều phải có chỗ ngủ tiện nghi. Tôi không thích người hầu của mình phải ngủ trong vựa cỏ khô đâu
- Ồ không có đâu thưa ngài nhưng dù sao sự quan tâm của ngài khiến tôi rất xúc động.

- Chúng ta sẽ lên đường vào 9h30 sáng mai, công tước nói.

Sáng hôm sau, khi xuống dùng bữa điểm tâm, chàng nghe có tiếng một người hình như là nông dân đang giận dữ đòi gặp chàng. Người nông dân sống ở Baldock không hay tin gì về chiếc xe ngựa gặp tai nạn nên sáng sớm nay khi đến chợ và biết chiếc xe của công tước vẫn còn ở “Geoger and Dragen” ông vội đến ngay. Và từ đầu đến cuối ông luôn miệng liên thoảng về việc bị mất sạch số hàng vợ ông đem lên chợ bán

- Hôm nay họ không thể lên đường sao? Công tước hỏi khi người nông dân ngưng lại thở lấy hơi rồi lại tiếp tục kể lể nỗi bất bình của mình giọng đầy vẻ đe dọa

Quán trọ ồn ào sôi động hẳn lên, chủ quán trọ cùng vợ, ông Carter và nhiều người nữa đều cho rằng chẳng việc gì phải dính dáng vào một chuyện phi lí như thế cả, tất cả đều cố giải thích với công tước rằng 2 ngày nay chẳng có chiếc xe khách nào đi qua đây cả. Đến lúc này thì công tước đã bắt đầu chán ngấy rồi.

- Trả tiền cho ông ấy đi, công tước quay sang ra lệnh cho ông Carter, trả cho ông ấy món tiền ông ấy bị mất rồi bảo ông ấy đi đi

- Nhưng thưa ngài, ông Carter la lên kinh ngạc, chúng ta đâu có phải chịu trách nhiệm về chuyện này, đó là việc của lão chủ xe khách mà.

- Ông carter thân mến, công tước nói lè nhè và người hầu của ông biết quá rõ đây là dấu hiệu chứng tỏ chủ họ đã bắt đầu bực mình. Tôi không quan tâm đến chuyện đúng hay sai ở đây, trả tiền cho ông ấy và ngưng ngay những tiếng la hét ấy đi. Tôi thật sự không chịu được nữa.

Người nông dân sau khi được trả tiền vội đi ngay, công tước định lên

đường thì một người hầu bước vào sợ hãi báo là dây cương của Salamanca, con ngựa chàng cưới đã bị ai đó ăn cắp, nhưng chỉ một loáng sau thì mọi người đều biết là cậu con trai của ông chủ quán trọ đã lấy đi để đánh bóng cho bộ dây yên cương sáng lên thôi. Rõ ràng là cậu bé chỉ muốn giúp đỡ thôi nhưng ông chủ quán lại rất giận dữ và chàng nhanh chóng giải quyết vấn đề bằng cách thưởng cho cậu bé nửa guines. Cuối cùng thì đoàn người ngựa cũng lên đường được trong bầu không khí vui tươi thiện chí Tối qua do uống loại rượu vang đỏ tồi tệ của chủ quán trọ nên giờ chàng hơi bị nhức đầu và quyết định cưới ngựa một mình.

- Tôi cần phải vận động một chút. Tôi sẽ cưới Salamanca còn ông có thể điều khiển cỗ xe này và chúng ta sẽ gặp nhau ở Eaton Socon, được chứ? chàng nói với người đánh xe ngựa,

- Được ạ, thưa ngài, ông Carter xen vào.

- Ông phải có mặt ở đó trước buổi chiều, có lẽ độ 3 giờ, chờ tôi ở đây, nếu tôi có đến trễ thì cũng đừng có nhớ nhó, tôi không muốn đến Copper Hall trước 5 h đâu

- Nhưng thưa ngài, ông Carter lưỡng lự nói.

- Nhưng thưa ngài, ông Carter lưỡng lự nói.

- Ông đang nghĩ tới giờ ăn tối à, công tước liếc nhìn ông rồi hỏi, tôi cũng đang nghĩ về việc này, nhưng tôi không có ý định dùng bữa tối cùng chủ nhà trước 8h đâu, còn nếu họ đã có kế hoạch trước thì cuối cùng cũng phải đổi lại thôi.

- Vâng thưa ngài, ông Carter khúm núm trả lời.

- Vì thế, công tước ngừng một chút, đến vào lúc 5h thì vẫn còn sớm chán, độ 6h thì có lẽ tốt hơn, chúng ta sẽ gặp nhau sau nhé. Dù sao thì hôm nay cũng là ngày đẹp trời và Salamanca cũng cần phải vận động một chút chứ.

- Ngài có cần tôi cùng đi không ạ? người giữ ngựa hỏi. Công tước lắc đầu.

- Thôi khỏi, hơn nữa làm sao anh có thể đuổi kịp tôi được, chúng ta sẽ gặp nhau ở White Horse

Công tước nói rồi nhảy lên ngựa, con ngựa từ nãy đến giờ đã rất bồn chồn, cứ hắt hắt đầu, lồng lên liên tục tỏ vẻ nôn nóng muốn lên đường. Công tước cho ngựa phóng nhanh ra khỏi tỉnh, đi dần vào những cánh đồng. Đến trưa công tước cũng tìm được một quán trọ ẩn mình trong một khu làng nhỏ để nhấm nháp một li rượu và ăn qua loa rồi tiếp tục lên đường. Chàng hầu như quên bằng lí do của cuộc hành trình và chợt nhận ra Salamanca đang bắt đầu đi khắp khiêng. Chàng ghim cương nhảy xuống xem chân Salamanca và

nhận ra chân trước của con ngựa đã bị một hòn đá thật sắc ấn sát vào. May là chàng có mang trong túi một con dao và dùng nó để nạy những mẩu đá nhỏ ra khỏi móng ngựa. Nhưng dù đã cố hết sức chàng cũng chỉ có thể nạy viên đá cùng cả cái móng ngựa ra luôn. Cầm cái móng ngựa trên tay, chàng chán nản lật qua lật lại. Viên đá nằm sâu bên trong đã làm trật khủy móng của Salamanca nên chàng đành phải cuốc bộ dắt con ngựa khập khiễng băng qua đoạn đường đá lởm chởm, hướng về phía con đường làng. Ngay đầu con đường vào làng có một bảng chỉ đường “Eaton Socon – 2 dặm”

Công tước khẽ thở dài chán nản vì phải đi bộ 2 dặm nữa. Ngôi làng nhỏ trước mặt trong thật sinh động và dễ thương vô cùng với vài căn nhà rải rác mái tranh quán trọ, có cả một nhà thờ nữa. Chàng thầm hi vọng ngôi làng cũng còn có một thợ rèn rồi dẫn Salamanca đang ủ rũ trông thật thảm hại tiến về phía quán trọ. Đến gần quán trọ, chàng thấy dưới bóng râm có một thiếu nữ đang ngồi trên một khúc gỗ mặc bộ đồ đi ngựa màu xanh bên cạnh một con ngựa nòi rất đẹp. Công tước thầm đoán đây không phải là một ngôi làng còn mới và nhỏ. Nàng chỉ thoáng liếc nhìn khi chàng xuất hiện trên đường làng vẻ thú vị nhưng cảnh giác. Khi chàng tới sát bên, nàng mới ngược nhìn lên và chàng nhận ra nàng rất hấp dẫn, dưới chiếc nón 3 sừng nhung xanh lá mạ nhỏ là mái tóc xoắn nâu đỏ, rũ xuống 2 bên thái dương tạo cho gương mặt tuy không đẹp nhưng hấp dẫn lạ kì. Đôi mắt to nâu hơi điểm chút vàng, chiếc mũi nhỏ, thẳng và ánh nhìn có vẻ quý phái.

- Thưa cô, xin cô vui lòng chỉ giúp tôi liệu ở làng này có thợ rèn không? chàng nhẹ nhàng hỏi

- Có đấy ạ, nàng trả lời giọng nói du dương, ngựa của ông bị sút móng à. Vừa nói nàng vừa nhìn Salamanca và nét mặt mất ngay vẻ thờ ơ

-Ồ con ngựa của ông tuyệt thật, nàng thốt lên đứng dậy nhìn chăm chú vào con ngựa vẻ thích thú khiến công tước hơi bực mình.

- Con ngựa thật là đẹp.

- Tôi rất hài lòng là cô cũng nghĩ như thế, công tước nói, giọng nam cao, mà lúc này nếu có Henry ở đây thì hẳn anh ta cũng phải mỉm cười. Nhưng thưa cô, tôi sẽ rất biết ơn nếu cô vui lòng chỉ giúp tôi nhà ông thợ rèn ở đâu?

- À ông đi xuống con đường kia, mà thôi để tôi dẫn ông đi chứ giải thích cho ông hiểu thì mất thời giờ lắm.

- Tôi đâu dám... công tước định nói, nhưng nàng đã bỏ đi đến cửa quán trọ gọi to:

- Billy, Billy, cháu ở đâu?

- Dạ cháu đây cô Verena, một cậu bé vừa từ cửa hông chạy ra vừa trả lời.

Thằng bé chỉ độ một 0 tuổi nhưng trông khá chững chạc, cười toe toét đôi mắt xanh thẳm cứ như đang chuẩn bị một trò đùa tinh quái nào đây

- Cô tìm cháu hả cô Verena?

- Ừ dĩ nhiên rồi, cô không định kêu cháu đâu nhưng cô phải dẫn quý ông này đến tiệm thợ rèn. Bây giờ thì cháu đứng đây, nhớ quan sát trên đường và nếu cháu thấy một cỗ xe thật đẹp thắng 4 con ngựa thì nhớ chạy đến báo cho cô biết ngay nhé, hiểu không?

- Một cỗ xe ngựa hả cô?

- Ừ, cũng có nhiều cỗ xe hay đi qua đây nhưng cháu phải chú ý cỗ xe nào có 2 người cưỡi ngựa đi hầu, cháu có hiểu không? Hai người này đội mũ có gắn lông chim

- Giống như ông nội cô khi lên London hả cô?

- Đúng rồi và đừng có quên đến báo cho cô ngay nghe không?

- Nhưng cháu chịu khó quan sát cho đến khi cô trở lại thì cô sẽ cho cháu... nàng vừa nói vừa sờ vào túi

- Thôi rồi...

- Tôi cho cô vay đỡ cũng được, chàng nói, nụ cười nhẹ thoáng hiện trên đôi môi, nhất là tiền được trả cho nhu cầu của tôi Chàng vừa nói vừa cho tay vào túi móc đại ra một nắm tiền, cũng phải đến một đồng rưỡi tiền vàng và vài đồng bạc lẻ.

- Ồ cảm ơn, Verena nói hết sức tự nhiên, và chẳng hề tỏ vẻ bối rối lấy một đồng bạc lẻ từ tay chàng.

- Xin lỗi đã làm phiền ông nhưng thật sự thì tôi chẳng có gì để thưởng cho Billy ngoại trừ một chiếc khăn tay Nàng cười thật lớn và chàng nhận ra 2 đồng tiền nhỏ trên 2 má nàng

- Này Billy, cháu đúng là một nhóc con vụ lợi đấy, nàng vừa nói vừa trao cho nó đồng các, nhưng nếu cháu để chiếc xe chạy qua mà không báo cho cô thì cô xin thề là khi trở về cô sẽ vặn cổ cháu đó.

- Cháu sẽ chú ý kĩ mà cô, Billy hứa, Verena quay qua chàng nói.

- Thôi ta đi nào. Phải đi nhanh thôi, tôi không tin Billy lắm đâu chỉ cần một con sóc cũng đủ làm cho thằng bé quên bẵng hết mọi chuyện rồi, nếu không thì nó lại đắm chìm trong những giấc mơ đến độ không nhận ra chiếc xe nữa thì chết Nàng vừa nói vừa rảo bước, tay dẫn Salamanca còn công tước theo sau

- Tại sao chiếc xe này lại quan trọng với cô thế?

- À, đó là xe của một công tước.

- Một công tước, chàng nhướng mắt, thốt lên, chẳng lẽ cô thích người quý

tộc này đến mức đứng chờ gặp ông ấy sao?

- Thích ông ấy ấy à, một tràng cười vang lên, làm gì có chuyện đó, tôi chỉ hơi tò mò muốn xem con người ích kỉ thiếu ân cần và luôn kiêu ngạo ấy luôn làm cho các cô bạn của tôi bị lúng túng trông như thế nào thôi?

- Tôi đang tự hỏi không biết cô đang nói ai đây? công tước hỏi, nét mặt hơi lộ vẻ buồn rầu

- À, tôi sẽ kể cho ông nghe nếu ông thích, Verena trả lời vừa vỗ nhẹ lưng con Salamanca, ông ấy là một công tước đáng ghét ở Selchester.

Mãi một lúc sau, chàng vẫn còn bị ngạc nhiên chẳng thốt ra được một lời, nàng vẫn tiếp.

- Lẽ ra tôi không nên nói chuyện này với một người lạ. Cha tôi luôn bảo là tôi nhiều lời nên ông cũng chẳng để ý đến những lời nói hớ hênh của tôi.

Nàng vừa dứt lời thì có tiếng ngựa hí nhỏ bên cạnh họ, chàng quay lại và nhận ra đó là con ngựa của nàng đang theo sát phía sau con Salamanca

- Con ngựa của cô luôn theo cô mà không cần dẫn à? chàng ngạc nhiên hỏi.

- Vâng, tôi chơi với nó từ khi nó chỉ là một con ngựa con và nó sẽ theo tôi vào nhà nếu tôi cho phép. Nó rất dễ bảo nên tôi chỉ cần nói “Nào về nhà đi” là nó sẽ quay về ngay lập tức. Còn nếu ông tôi muốn tìm tôi thì ông chỉ cần nói “Assaye, đi kiếm Verena về đây” thì nó sẽ tìm ra tôi dù tôi có ở xa nhà đến mấy đi nữa. - Assaye, tên nó đây hả?

- Đây là con ngựa mà ông tôi thích nhất

- Tôi đoán là ông cô đã từng phục vụ ở chiến trường Hahratta

- À, ông tôi trước ở Seringapatam, sau đó quay về nhà rồi một thời gian sau ông gia nhập vào Peninsula

- Ông cô tên gì?

- Winchcombe, sĩ quan cao cấp nhất, Sur Alexander Winchcombe

- Ôi trời ơi, công tước la lên, rồi chàng mau mắn thêm vào

- Tôi xin lỗi cô Winchcombe, tôi không nên nói thế

- Chẳng sao đâu, ông tôi rất tự hào với cái tên lóng của mình, ông thường kể cho tôi nghe tại sao ông có cái tên đó. Thế ông có biết chuyện đó không?

- Không, kể cho tôi nghe với

- Khi ông tôi gia nhập vào đội quân của ngài công tước ở Peninsula, ngay chiều đầu tiên ông tôi đi dạo vào trong khu lính đang ăn uống thì nghe một người lính trẻ nói: Tôi nghe nói có một sĩ quan cao cấp vừa chuyển tới, một người Anh – Âu lúc nào cũng quát tháo nhưng không đánh ai bao giờ, tôi nghĩ thế. Lúc đó ông tôi mới bước tới nói.

- Trái lại, thưa ngài, tôi vừa quát tháo vừa đánh đấm Công tước phá lên cười.

- Tôi chưa bao giờ gặp ông cô cả, nhưng tôi rất kính trọng ông, ông là một sĩ quan chỉ huy rất cừ

- Thật là dễ chịu khi nghe ông nói thế, đối với tôi, ông nội là một người rất phi thường và tôi tin nếu ông từng là lính thì ông tôi sẽ rất thích thú nói chuyện với ông, đặc biệt là nếu ông từng phục vụ ở chiến trường Peninsula. Nhưng ông tôi... nàng ngừng lại.

- Ông vẫn còn khỏe chứ, công tước hỏi, nàng lắc đầu.
  - Không khỏe lắm, nàng trả lời giọng trầm hẳn, nhưng tôi sợ là ông không còn sống lâu nữa đâu. Ông bị bệnh tim và giờ đã vào hôn mê rồi. Có nhiều lúc ông rất tỉnh táo, nhưng ông cũng chẳng nhận ra ai cả... dù đó là tôi Giọng nàng hơi xót xa chàng chợt cảm thấy có lỗi khi khơi dậy nỗi buồn của nàng
  - Tôi xin lỗi
  - Tôi đã cố tỏ ra dũng cảm, ông tôi không thích người dễ bị xúc động, nhất là phái nữ. Ông từng nói điều duy nhất trên thế gian này làm ông sợ là nước mắt Cả 2 cùng im lặng. Rồi nàng nói tiếp như muốn thay đổi đề tài.
  - Ông chưa nói cho tôi biết tên con ngựa của ông
  - Salamanca
  - Thế ông đã từng phục vụ trong trận chiến đó à? nàng nhướn mắt lên
  - Vâng
  - Và cả ở Victoria nữa à Một lần nữa công tước mặc nhiên cảm thấy Verena bắt đầu nhìn chàng như một người đàn ông – không chỉ là chủ một con ngựa đẹp.
  - Chắc hẳn ông có nhiều huy chương lắm hả?
  - Tôi rất hãnh diện và chắc chắn là ông cô cũng được trao tặng nhiều huy chương lắm
  - Vâng, nhưng cha tôi đã mất nên đối với ông mọi thứ chẳng còn ý nghĩa gì nữa, cha tôi đã hi sinh ở Waterloo
  - Tôi có thể thấy rõ máu quân đội sục sôi trong người cô.
  - Thật sự thì đúng như vậy, nàng trả lời, cảm hơi hếch lên một chút, điệu bộ tỏ ra tự hào một cách vô thức. Tất cả người của dòng họ Winchcombe đều phục vụ tận tâm cho đất nước mình, nhưng bây giờ thì chẳng còn ai rời hàng ngũ cả
- Nàng hơi ngừng một chút trước khi nói tiếp những từ cuối và chàng cảm nhận có một cái gì đó rất kín đáo về câu chuyện này và tự hỏi không biết nàng đang chờ cỗ xe chàng đi qua và chàng cố lái cuộc trò chuyện sang đề tài này trên đường đến nhà ông thợ rèn Cả 2 rảo bước xuống một con đường làng hẹp, vài ngôi nhà nhỏ nằm rải rác quay mặt ra dòng suối nhỏ chảy qua Ngay đó là xưởng của người thợ rèn, than xỉ và đe đang cháy nóng rực nhưng xung quanh lại trống rỗng vắng lặng Verena liếc nhìn, bước tới gõ vào cánh cửa căn nhà tranh. Một lúc sau, một người phụ nữ trung niên mở cửa ra vừa chùi tay vào tạp dề.
- Chào cô Verena, bà nói bằng giọng Bedfordshire nhẹ nhẹ, có chuyện gì hả?

- Vâng, ông đây cần đóng móng cho con ngựa.
- Tốt hơn là cô nên cho ngựa quay về đi vì ít nhất thì độ một giờ nữa Fred cũng chưa về được đâu
- Thế bác ấy đi đâu thế?
- Qua bên nông trại rồi cô ạ, đàn bò bên nông trại của Wilk có vấn đề và cô cũng biết là Fred rất khéo tay khi có những rắc rối với những con bò sắp đẻ mà
- Vâng, chẳng ai như bác ấy cả, nhưng cháu hi vọng là bác ấy sẽ không ở bên đó lâu. Cháu đoán là ngài đây đang rất nôn nóng lên đường.
- Tới giờ cơm tối là Fred sẽ về thôi mà, thế cô có biết là cột con ngựa ở đâu chưa, cô Verena?

- Dạ, cháu biết rồi ạ, cháu không làm phiền bác nữa đâu, bác Favel, cháu nghĩ chắc bác đang bận rộn với lũ trẻ lắm

Nàng quay lại ra hiệu cho công tước đi theo. Sau căn nhà là một chuồng ngựa cũ kĩ, thô sơ một bên trống trơn, nhưng ổ ngựa nằm cũng sạch sẽ và đầy cỏ khô trong máng ăn. Công tước cột dây cương của Salamanca rồi cúi xuống xem xét khuỷu chân. Chàng khẽ sờ tay vào và đỡ lo hơn vì nó không bị phỏng lên nữa. Nhưng Salamanca lại rút chân lại khi tay chàng chạm vào và cứ nhúc nhích liên tục

- Ông đang làm nó đau đấy, để tôi xem có giúp được gì không?

Nàng cúi xuống thật nhẹ nhàng dùng 2 tay ra sau, nhưng sau một lúc khi nó hiểu nàng chỉ muốn giúp đỡ thì nó bắt đầu cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nhấm nháp mớ cỏ khô và không hề nhúc nhích chân nữa. Công tước sau một lúc lo Salamanca sẽ bị kích động đá lung tung khi người lạ đụng vào chỗ đau của nó giờ đã bắt đầu yên tâm lui ra sau, dựa lưng vào cây cột bên ngoài chuồng ngựa vừa quan sát Verena. Chàng đã từng nghe nhiều người nói phụ nữ xoa dịu và làm lành vết thương bằng những ngón tay của họ, nhưng chàng luôn nghĩ họ chỉ là dân gypsy hay những người dân quê thất học mà vẫn nghĩ là hiểu biết hơn người có giáo dục. Nhưng trước mắt chàng là một cô gái với đôi bàn tay nhỏ nhắn dịu dàng vừa vuốt ve mơn trớn làm dịu đi cơn đau của Salamanca trông y như một tiểu thư ở tầng lớp thượng lưu. Nét mặt nàng lúc này thật dịu dàng và tràn đầy tình yêu thương, có một cái gì đó mà chàng không thể giải thích được dù là với chính mình, và chàng chợt hiểu trước mặt mình là một vẻ đẹp chàng chưa từng được gặp. Hàng mi dài sẫm màu, tương phản hoàn toàn với làn da trắng mịn và mái tóc nâu xoăn hơi óng ánh vàng, thân hình nở nang và cái eo thon nhỏ của thiếu nữ đến độ trưởng thành.

Verena vuốt ve chân Salamanca độ một phút rồi đứng dậy vỗ nhẹ lên cổ

con ngựa thì thầm:

- Mày sẽ không sao đâu, cậu bé của ta, mày chỉ cần thay móng thôi và sẽ ổn cả mà

Và như chột nhớ ra chàng, nàng quay sang nói.

- Ta chẳng có thể làm gì cho đến khi Fred quay về, nhưng tôi phải quay về thôi, chỉ mong sao Billy vẫn còn ở chỗ cũ, chúng ta đã ở đây lâu hơn tôi tưởng rồi

- Tôi sẽ đi cùng cô

- Chúng ta sẽ gặp Fred khi bác ấy về nhà vì nông trại của ông Wilk ở bên cạnh làng. Bác ấy cưỡi một con ngựa cái già, chỉ đi được 2 dặm một giờ thôi

Công tước liếc nhìn vào cái đồng hồ trong túi, chưa tới 5h, nếu người thợ rèn quay về trong khoảng một nửa thì chàng có thể dễ dàng đến Eaton Socon lúc 6h30 và bắt kịp cỗ xe ngựa của mình rồi đến Copper Hall sau 7h. Có lẽ chủ nhà sẽ trì hoãn bữa tối lại một chút cũng không sao. Verena đi ngược xuống con đường làng hẹp, 2 bên đường là những hàng rào thấp với những chồi non xanh mướt những cây hoa anh thảo, hoa violet nép mình bên dưới

- Xin cô đừng nghĩ là tôi láo xược nhé, nhưng tôi cứ bị thiêu đốt bởi lòng hiếu kì trước thái độ giận dữ của cô khi nói về công tước vùng Selchester

- Tôi đã nói với ông là tôi không nên nói thẳng quá mức, Verena trả lời nhưng miệng lại đang mỉm cười và công tước khẽ liếc nhìn 2 đồng tiền trên má nàng.

- Kể cho tôi nghe đi, dù sao thì cô cũng sẽ làm cho tôi một đêm mất ngủ vì câu chuyện rồi. Tôi không hiểu đức ông đó đã làm gì đến mức cô phải khó chịu đến thế

- Ông ta rất là tồi tệ, ông biết không. Trước đây ông ta đã đến Copper Hall ở lại 2 ngày rồi. Bao nhiêu là heo, bê cừ non bị giết, cả chim bồ câu nữa chứ. Charmine nói với tôi là nếu chị ấy phải ăn thịt chim bồ câu nữa, khi đức ngài đó đến thì chị ấy chắc phải bỏ trốn mất

- À tôi hiểu rồi, vậy là đức ngài đó sắp đến thăm ngài Upminster

- Ông ấy đến để ngỏ lời cầu hôn với Charmine đấy mà, rồi chị ấy cũng ngập mình trong nước mắt mà thôi

- Cô có biết chắc đó là lí do cuộc thăm viếng của ông ấy không? công tước hỏi, chọn lời thật cẩn thận

- Dĩ nhiên là chắc rồi, ông ấy gửi thư từ London đến nói là sẽ tới và ở lại 2 đêm. Ông ấy vừa mới quen với gia đình ngài Upminster và vả lại ai cũng biết gia đình công tước đang buộc ông ấy phải lập gia đình và sinh một người

thừa kế.

- Và cô bạn Charmine của cô nghĩ là cô ấy có thể thu hút sự chú ý của ông công tước đó hả?

Công tước hỏi, cô làm ra vẻ tự nhiên như đang hỏi một tin tức thôi.

- Ông ấy đã khiêu vũ với Charmine 2 lần rồi và chị ấy rất sợ ngài công tước này. Chị ấy kể lại là ông ta cứ nhìn xuống mũi chị ấy y như một con sâu bò trên đĩa salad của ông ấy không bằng

Công tước cố không phá lên cười.

- Chắc không đến nỗi thế đâu, chàng gọi tiếp.

- À vậy thì sẽ là bất cứ loại côn trùng nào mà ông ấy có thể phải nhẹ đi bằng bàn tay lịch lãm của mình, Verena khinh miệt nói, thế ông có thể tưởng tượng ra được sự láo xược trong hành động đó không? Chỉ nói chuyện với một cô gái vốn vẹn có 2 lần thế mà đã quyết định được cô ấy sẽ thích hợp làm người vợ tương lai rồi.

- Có lẽ đó không phải là ý định cầu hôn của ngài ấy đâu, công tước dè dặt đưa ra giả thuyết

- Vậy thì tại sao ông ấy lại muốn ở lại Copper Hall chứ, Verena hỏi gặng, toà nhà của ngài Upmister chẳng có chút gì thoải mái tiện nghi cả, tôi không thể tin nổi là cái ông công tước cao ngạo ở Selchester lại thêm để mắt tới cái vùng hẻo lánh này và bao nhiêu là chuyện nhảm chán của ngài Upminster nữa.

Công tước phá lên cười.

- Nghe có vẻ là một câu chuyện viễn tưởng đáng sợ thật

- Còn tồi tệ hơn cho Charmine nữa, chị ấy luôn bị cha thúc giục cứ như là chẳng còn ai dám hỏi không bằng. Chị ấy yêu một người con trai thứ, không khá giả lắm, và nếu không xuất hiện cái ông công tước đáng ghét ấy thì tôi đã dám chắc là ngài Upminster sẽ cho phép họ làm hôn lễ vào sang năm rồi

- À nếu vậy thì cũng dễ dàng thôi, tiểu thư Charmine chỉ cần từ chối lời cầu hôn của ông công tước là xong chứ gì, nếu ông ấy có ngổ lời

- Từ chối à, ông thật là dở hơi mới tin Charmine được phép từ chối, ngài Upminster đã đặt hết hi vọng vào câu chuyện viễn tưởng có được một ông con rể đặc biệt xuất chúng và phu nhân Upminster đang lo chuẩn bị tư trang cô dâu cho Charmine và bà ấy còn định sẽ rút ra những món tiền nhỏ ở nhà băng khi chồng không để ý

- Có chuyện gì khó khăn sao?

- Ông không biết ngài Upminster đâu, ngài ấy sẽ không chịu bỏ ra một đồng xu nào cho gia đình mình, mọi thứ đều được dành cho lũ gia súc và

ngựa của ông ấy.

- Cô làm tôi cảm thấy tiếc cho con gái ông ấy, công tước mỉm cười nói.

- Mọi thứ có lẽ cũng sẽ ổn thỏa thôi ngoại trừ cái ông công tước đáng ghét đó. Ông có tưởng tượng nổi không, ông quý tộc quái ác đó đã báo trước là sẽ đem theo một0 người hầu, tất cả phải có phòng đằng hoàng trừ 9 con ngựa Verena ngừng một chút rồi tiếp, giọng hơi khang khác.

- Tôi chỉ muốn xem đàn ngựa của ông ấy thôi, tôi tin chắc là công tước sẽ có những con ngựa chiến nhất dù là ông ấy có ghê tởm thật, tôi sẽ lên vào chuồng ngựa sau khi ông ấy đến và ngắm con ngựa thuần chủng của ông ấy một lát. Tôi không biết là nó có được như Salamanca không nữa

- Thế cô không gặp ông ấy à? công tước hỏi dò

- Chắc chắn là không rồi, ngài Upminster không cho phép đâu, ngài ấy nói là tôi nhiều lời và bộc trực quá, lại còn bất lịch sự và thiếu lễ độ nữa. Ngài ấy chỉ vừa ý với những nụ cười điệu bộ, cặp mắt luôn nhìn xuống, suốt ngày ngồi làm kiêu và chỉ nói khi cần thiết thôi

- Chỉ cần nhìn thoáng qua tôi cũng có thể thấy là cô chẳng thuộc loại đó rồi, công tước chế diễu.

- Ông ta cứ bảo là dù sao đi nữa thì phụ nữ vẫn là một mối phiền toái và khi trở nên cương trực hơn thì cũng chẳng vừa ý. Công tước lại phá lên cười. Cô gái duyên dáng này dần bộc lộ ra những suy nghĩ hết sức mạnh mẽ. Lúc này chàng nhận ra nàng thú vị và vui vẻ hơn bất cứ cô gái nào chàng từng gặp trước đó

- Nhưng cô vẫn chưa giải thích tại sao cô lại chờ công tước tới, chàng nói khi họ tới gần ngôi làng xanh xanh

- Ông không hiểu sao, Copper Hall chỉ cách đường lộ một dặm thôi, nếu đi xe thì mất khoảng nửa dặm nữa. Bằng qua cánh đồng tôi có thể đến đó trong vòng một0'. Chị Charmine nói là đã chán ngấy việc phải ngồi chờ công tước trong bộ áo dự tiệc đẹp nhất nên quyết định sẽ đến gặp Clive ở bụi cây còn bà bếp đã thề sẽ không nấu một món gì cho đến khi cỗ xe của công tước vừa tới công nhà trọ

Nàng cười hơi to

- Ngay khi thấy cỗ xe đi qua, tôi sẽ phi nước đại băng qua địa hạt để báo cho họ biết là vị anh hùng đi chinh phục đã đến. Charmine sẽ thay áo dài, đầu bếp sẽ lo quay chim câu còn ngài Upminster sẽ ra đứng chờ ở bậc cửa. Và thế là ngài công tước đàn độn kia cứ tự phụ một cách đáng ghét tin là mọi người đều vui mừng khi ông ấy tới.

- Thế ngài Upminster cũng đã từng chiến đấu ở Peninsula à?

- Tôi chẳng hề tin điều đó chút nào cả, Verena ngạc nhiên thốt lên  
- Tôi cam đoan với cô đó là sự thật đấy, tôi biết ông ấy đã từng ở đó mà  
- Nếu vậy thì ông ấy giống Hanover Huzzars, người đã chạy trốn ở Waterloo thôi, Verena nói đầy khinh miệt, tôi hay nghe ông nội chê bai mấy ông ăn mặc sang trọng hay ỷ vào gia thế của mình nên khi có vào quân đội cũng chẳng phải cầm tới cây súng nữa.

- Tôi dám chắc họ không phải là người Anh, công tước trả lời lạnh nhạt, cảm thấy mình phải tự bào chữa cho chính mình. Một thoáng yên lặng, rồi Verena nói.

- Tôi mong có dịp để hỏi ông nội về cái ông công tước đó nhưng dù sao cũng chẳng có gì quan trọng, nếu mấy ông công tử bột mà mè kiêu cách này mà có phải đi chiến đấu thì họ cũng chẳng phải ở gần kẻ thù và nghe tiếng súng nổ đâu

Chàng thầm nhớ tới những gian khổ cũng như cảm giác bồn chồn xúc động khi chiến đấu ở Badejoz và cảm thấy thật buồn cười khi thấy cô gái trẻ này lại có thể mô tả là nhẹ như lông thiên nga, chàng định làm nàng phải sửng sốt nhưng chàng kềm chế lại và nói thật điềm tĩnh

- Mấy công tử bột mà cô vừa miêu tả cay độc như thế sự thật đã chiến đấu rất can đảm và anh dũng, một số đã hi sinh trong chiến tranh.

- Có lẽ tôi hơi bất công và vội vã đánh giá, Verena nói, giọng ăn năn, ông tôi sẽ quở trách tôi cho mà xem và tôi đã hứa với ông là tôi sẽ ngưỡng mộ những người lính, dù anh ta có là ai đi nữa, thì cũng có lúc anh ấy từng phải chịu đựng những khó khăn ở Penninsula hay Waterloo

Công tước không nói gì cả, và một lúc sau nàng hơi bẽn lẽn nói

- Ông không vui lòng khi giới thiệu tên mình sao, thưa ông, vì nếu ông có huy chương trong những trận đấu mà ta vừa nói thì chắc hẳn ông phải là một người đàn ông rất dũng cảm. Một thoáng yên lặng và chàng trả lời

- Tôi tên là Royd

- Theron Royd

- Thế còn cấp bậc của ông

- Khi rời quân đội, tôi đã là thiếu tá

- Chắc là ông buồn lắm khi phải rời trung đoàn của mình nhỉ. Ông tôi luôn nói đó là một ngày buồn nhất đời ông khi ông phải giã từ trung đoàn vệ binh của vua Anh.

- Tôi nghĩ không chỉ cả trung đoàn mà cả quân đội sẽ cũng cảm thấy mất mát khi ông cô giải ngũ

- Chắc chắn rồi, tôi mong có thể nói điều đó với ông biết bao

Cả 2 đã đến gần quán trọ, chẳng thấy bóng Bill đâu cả và mãi sau Verena mới nhận ra thằng bé đang ở trên một cây sồi, nằng ngừng bước đến bên gốc cây hỏi lên. - Cháu đã thấy xe ngựa chưa Billy?

- Chẳng cò thấy bóng nó đâu cả, cô Verena ạ.

- Chắc không? Billy leo xuống cây

- Cứ cắt họng cháu đi nếu cháu nói dối, thằng bé vừa trả lời vừa gạt tay ngang cổ rồi chạy vụt ra sau nhà trọ.

- Không có công tước, Verena thốt lên, ông có nghĩ là đức ngài này đã trì hoãn cuộc viếng thăm chỉ vì cuộc chơi bài ở Gaming Hell hay có thể ông ta lại không dẫn nổi cơn thềm nóc hết li này tới li khác không chừng.

Công tước mỉm cười.

- Cô biết gì về những tình huống bất ngờ đó, cô Winchcombe

- Chẳng gì cả, tôi chỉ thích nói thế thôi, Verena nói chua chát, nhưng tôi dám chắc là mấy người như vậy và cái ông công tước dễ ghét ấy giao du với nhau thân thiết lắm Vừa nói nàng vừa ghé ngồi xuống chiếc ghế gỗ và chàng cũng làm theo.

Từ nãy đến giờ Assaye vẫn theo sau họ giờ đã bắt đầu gặm cỏ

- Tôi rất thích con ngựa của cô, có thật là nó sẽ làm theo những gì cô nói không? Verena mỉm cười, nàng gọi

- Assaye, chú ý này Con ngựa lập tức đứng thẳng người, giơ 2 chân lên cùng lúc, đầu giữ thẳng rồi bắt đầu tiến về phía trước.

- Thôi được rồi, Verena ra lệnh sau gần một' trôi qua.

- Tôi có thể điều khiển nó phục vụ đức vua nhưng khi thức dậy, nó hay lăn mình và làm giờ yên ngựa, nàng nói. À mấy giờ rồi nhỉ? Đồng hồ nhà thờ đã mấy năm rồi không chạy

Công tước lôi cái đồng hồ trong túi áo khoác ra

- 5h một 5'

- Vậy bây giờ chắc chắn công tước sẽ không đến đâu

- Tại sao không, công tước hỏi gặng

- Bởi vì gia đình Upminster ăn tối lúc 6h và dù cho ông ta có đến đây vào lúc này đi nữa thì cũng khó mà đến Hall ít hơn 20'. Và tôi không tin một người kiêu ngạo, khó tính như ông công tước này lại có thể thay trang phục ăn tối ít hơn 30', phải không?

- Tôi chắc là ngài ấy sẽ nhận ra đó là một điều không thể thực hiện nổi, công tước tán thành, dù có thể ông ấy sẽ không quen với các bữa tối ở miền quê.

- Tôi cũng nghĩ thế, và tôi đã nói Charmine hãy đề cập chuyện này với

cha chị ấy, nhưng ngài Upminster đã bác bỏ ngay Verena phá lên cười, rồi thêm vào: Khi ngài Upminster mà thấy công tước đến, thì tôi nghĩ có lẽ ngài ấy sẽ thú vị đến độ đồng ý dùng bữa tối lúc nửa đêm nếu cần nữa chứ đừng nói. Dù sao thì tôi cũng có thể thức rất khuya

Nàng hơi ngẩng mặt lên khi nói

- Nhưng tôi không thể đi được, công tước nói nhanh, cô quên là tôi không nhận ra được ai là ông thợ rèn khi ông ấy đi qua đây? Và tôi chẳng cảm thấy thú vị gì khi ngồi bó gối với Salamanca trong chuồng ngựa chờ ông ấy quay về

-Ồ không đâu, dĩ nhiên là không rồi. Tôi quên bằng mất, nhưng sự thật thì tôi có một số việc khá quan trọng cần phải làm.

- Gì thế? công tước hỏi.

Nàng hơi do dự và chàng biết nàng đang cân nhắc xem có nên giải bày tâm sự với chàng không, rồi trước sự ngạc nhiên, chàng thấy đôi mắt nâu đang chăm chú nhìn chàng như thể đánh giá sự thành thật của chàng.

Sự thật, Verena nghĩ công tước hình như là một người đàn ông có thể tâm sự được dù có vẻ kiêu ngạo như thể chàng đã chiếu cố cho nàng lắm rồi đấy, nhưng giờ nàng lại nghĩ có lẽ chàng hơi nhút nhát với người lạ thôi. Nàng không hiểu nổi tại sao mình lại có cảm tưởng đó và nàng cũng chẳng giải thích nổi. Nàng chợt nghĩ có lẽ chàng không được thoải mái lắm trong bộ đồ thường dân.

Thiếu tá Royd đã từng là một người lính và như thế cũng đã hãnh diện lắm rồi. Từ khi ông nội lâm bệnh đến nay nàng luôn mong ước có người để tâm sự. Như chợt quyết định Verena ngồi lui ra một chút nhìn chàng nói

- Nếu tôi kể cho ông nghe một chuyện bí mật thì ông có hứa là sẽ không nói cho ai nghe cả trừ khi tôi cho phép không?

- Tôi xin thề, chàng trả lời không chút do dự.

- Vậy thì có một cái gì đó rất lạ đang xảy ra ở đây và tôi quyết định phải tìm cho ra Nàng hơi ngáp ngừng một chút rồi nhìn quanh như sợ ai đó đang nghe lén vậy

- Tôi nghĩ, nàng nói giọng thật thấp, chuyện này có dính líu đến bọn cướp đường, nhưng chúng hành động rất dị thường.

- Thế chúng đang làm gì? công tước hỏi vừa mỉm cười thích thú

- Khoảng một tháng trời, bọn trẻ trong làng bắt đầu kháo nhau về những người đàn ông lạ mặt chúng gặp gần tu viện. Lúc đầu tôi nghĩ chắc đó chỉ là những người đi săn trộm hay những du khách tìm chỗ trú. Rồi một tuần sau, Billy nói với tôi là nó cùng một thằng bé khác thấy 4 người đàn ông vào

trong tu viện rồi mang ra rất nhiều hộp hay những cái thùng tròn gì đó để lên ngựa chở đi. Ngay khi biết tin, tôi đã cưỡi ngựa đến tu viện nhưng chẳng có dấu hiệu gì bất thường cả ngoài những dấu chân còn in trên lớp bụi ở ngưỡng cửa hầm chứa rượu. Verena khẽ nhăn trán.

- Bọn trẻ ở đây không bao giờ nói dối cả nhất là Billy và tôi nghĩ mấy người lạ mặt này chắc hẳn đã lấy đi cái gì đó mà họ đã giấu trước đó ở tu viện. Tôi tin chắc là bọn cướp, ở đây chúng tôi sống rất xa miền duyên hải, dù vậy những người buôn lậu vẫn đưa rượu Brandy hay các loại hàng hoá khác đến.

- Bọn trẻ con thấy họ đem đi những cái hộp à?

- Đó là những gì chúng tôi nói với tôi, trưa nay khi tôi ra đây để chờ xe công tước đi qua thì Billy lại nói với tôi là mấy người lạ mặt tới nữa, chính xác thì nó không thấy nhưng Tom, một thằng bé trong làng đã thề là ngay sau khi bình minh lên thì những người này đã đi qua làng và hướng về phía tu viện.

- Họ cưỡi ngựa à?

- Tom nói thế dù nó không chắc lắm rằng mỗi người đàn ông đều đặt thùng tròn phía trước yên ngựa

- Thế cô định sẽ làm gì?

- Tôi nghĩ nếu giờ đã trễ và công tước chắc có lẽ sẽ không đến nữa đâu nên tôi sẽ ghé qua tu viện trên đường về nhà, cũng không xa đây lắm, tôi cho là...

Nàng hơi do dự rồi tiếp

- Tôi nghĩ là ông sẽ vui lòng đi cùng tôi chứ?

- Tôi không tin là cô sẽ một mình đến đó đâu

- Tôi không sợ, Verena cãi lại, vẻ coi thường. Ông không được nghĩ về tôi theo cái kiểu đó, nhưng tôi nghĩ sẽ có lợi cho tôi nếu có một ai đó khách quan nhìn nhận là có cái gì đó và có lẽ xem những vết chân có còn ở trên lớp bụi hay không?

- Vậy thì ta đi thôi, công tước vừa nói vừa mỉm cười.

Chàng có cảm giác là chàng sẽ cố bảo vệ Verena y như nàng chỉ là một cô bé mà chàng đang dắt đi dạo vậy Họ đi song song bên nhau và chàng thậm nghĩ chưa bao giờ gặp cô gái nào lại tỏ vẻ thản nhiên không một chút lúng túng hay thẹn thùng khi đi cạnh chàng cả. Assaye vẫn theo họ mà không cần cô chủ dắt, họ băng qua cánh đồng cỏ xanh mơn mơn và đi xuống con đường đất bên ngoài làng khoảng một00 bộ rồi đến bên cổng vào bằng đá được che phủ bởi những dây trường xuân và một con đường dành cho xe chạy, mọc đầy cỏ.

- Lối vào đây rồi Công tước bước tới trước, nhìn con đường lớn 2 bên là

những cây sồi già nua rũ những tàn lá xuống tạo thành một đường hầm tối đen dù là ngoài trời đang nắng chang chang.

- Tôi chắc là dân làng nghĩ ở đây có ma

- Tất nhiên rồi Verena trả lời, và sự thật thì ở gia đình tôi cũng có ma đấy, một nữ tu sĩ bắt tay với tội ác nên đến nay dù chết hồn hiện về vẫn không ngừng ăn năn hối cải, và chuyện này nữa, một kị sĩ cứ làm những sợi dây xích kêu loảng xoảng vào lúc nửa đêm

- Thế cô không sợ họ à?

- Ông quên tôi là con gái một người lính sao? Tôi mà phải sợ hãi bỏ chạy khỏi những con ma mà thật sự chẳng hề làm hại gì tôi sao?

- Tôi đoán là cô rất cảnh giác với bất cứ người đàn ông nào thường xuyên lai vãng đến đây. Bọn cướp rất lưu manh và tôi phải cầu xin cô đẩy cô Winchcombe, đừng bao giờ tới đây một mình cả.

- Cảm ơn ông, thiếu tá Royd, chúng ta đã đến tu viện rồi này

Nàng vừa nói vừa quay qua Assaye từ này giờ vẫn đứng bên cạnh rồi ra lệnh

- Nấp đi Assaye Con ngựa hơi do dự một chút rồi chạy chậm chậm về phải một lùm cây sau lưng tu viện.

- Nó đi trốn đấy à, công tước hỏi ngạc nhiên

- Vâng, chúng tôi vẫn hay cùng nấp với nhau mỗi khi tôi muốn trốn cô giáo và tôi đã dạy cho nó chơi trốn tìm. Một người lạ như ông thì không thể tìm ra nó được đâu

- Thật là không thể tin được, chàng thốt lên Tu viện trước đây là một toà nhà rất đẹp nhưng bây giờ chỉ còn trơ vãi mảng tường cháy đen, mái đã mất từ lâu. Khu vườn thật là hoang vu vắng vẻ, sau nhà có một cái hồ, các tu sĩ hay ngồi đây câu cá, giờ cũng hầu như bị cây che hết

- Tôi sẽ dẫn ông xuống tầng hầm, nhưng ông phải đi thật cẩn thận đấy, có nhiều bậc thang đã bị hư hỏng rất nặng và dễ bị trượt chân lắm

- Tôi sẽ cẩn thận mà.

Công tước trả lời cụt lủn Tầng trệt chỉ còn lại những bức tường cửa sổ mở toang hoác, trần nhà cháy đen sì, trên nền nhà vữa trát tường đổ nát, vỡ vụn tung tóe Rác rưởi ngập trên hành lang trước kia được coi là rất tao nhã, một cầu thang bằng gỗ sồi chạm trổ dẫn lên tầng trên Verena dẫn chàng băng qua đại sảnh, rồi rẽ xuống một lối đi đến nơi trước kia là nhà ở của người hầu. Bụi và mạng nhện đầy trên sàn nhà, công tước có thể thấy trên nền nhà vẫn còn rất nhiều dấu chân mà có lẽ là của bọn cướp chứ không phải do bọn trẻ đi khảo sát gây ra Công tước từ lâu đã không tin lắm câu chuyện của cô gái này

nhưng giờ đây chàng chợt cảm thấy có nhiều điểm rất lạ rất quan trọng Verena dừng lại ở những bậc thang của tầng hầm một chút, khắp nơi toàn là vôi gạch đồ nát. Cả 2 cùng bước từ phòng này sang phòng khác và cảm nhận không khí ở đây thật ẩm ướt và lạnh lẽo. Tầng hầm được ngăn ra nhiều khu nhỏ bằng nhiều bức tường đá xù xì, mỗi khu có một hành lang bí mật bên trong sau cánh cửa gỗ sồi đồ sộ, then cửa sắt và có cả một ổ khoá to. Họ đã đứng trước lối đi 2 cánh cửa mở ra, bên trong tối đen. Công tước theo sau Verena và nhận thấy có rất nhiều chai, thùng tròn với kích thước lớn trước kia thường dùng để đựng rượu.

- Tổ tiên của cô chắc là rất thích rượu phải không? công tước nhận xét, nghe giọng mình dội lại trên những hành lang trống.

- Ông cố tôi là một con sâu rượu mà. Verena mỉm cười.

- Ồ vậy hả, tôi cũng y như ông cố của cô thôi, công tước trả lời

Cả 2 bước vào hầm rượu nữa, ở đây có hàng tá thùng rỗng, nhưng cửa bên trong hành lang lại được đóng kín và được cài then cẩn thận. Verena chợt khựng lại.

- Lần cuối cùng tôi ở đây thì cánh cửa này mở ra mà, nàng nói giọng thật nhỏ. - Cô có chắc không?

- Chắc mà

- Vậy thì ta hãy mở cửa ra ngay và xem xem bên trong có gì không? công tước đề nghị Chàng bước về phía cánh cửa và nhận ra cửa đã bị khoá chặt, không có chìa khoá.

- Cửa bị khoá rồi

- Tôi biết chìa khoá ở đâu

- Đâu?

- Chờ tôi vài phút đi vì chìa khoá để ở cuối hành lang này

Nàng chạy vội đi còn lại công tước đứng nhìn cánh cửa chăm chú, chàng xem xét ổ khoá thật kĩ, rõ ràng là đã có ai đó vừa mới lau dầu ổ khoá này. Đây là một loại ổ khoá lớn mà các tu sĩ trước đây hay dùng để khoá cửa nhà thờ và trong các hầm chứa rượu của tu viện. Có 2 then cửa nữa và chúng di chuyển dễ dàng khi chàng thử kéo cửa ra, chàng xem lại ổ khoá và tự hỏi không biết Verena có tìm ra chìa khoá hay không. Nếu có ai đó đang sử dụng căn hầm này vào những mục đích đen tối thì hẳn sẽ không bao giờ cất chìa khoá vào chỗ cũ cả. Chàng nghe sau lưng có tiếng bước chân “Cô có tìm ra chìa khoá không?” chàng định hỏi, vẫn định ninh đó là Verena. Nhưng chàng vừa mở miệng ra nói thì có một cái gì đó đổ sầm xuống đầu chàng và nhận ra mình như đang rơi xuống, và chàng chẳng còn biết gì nữa. Verena bước tới

cuối hành lang, ở đó trong góc phòng là nơi các tu sĩ dùng cất chìa khóa đã nhiều thế kỉ nay. Dù cho công tước có muốn đi cùng thì nàng cũng sẽ không để chàng biết được chỗ bí mật mà ông nội đã chỉ cho nàng nhiều năm trước. Ông nói chỗ này chỉ có người của dòng họ Winchcombe biết mà thôi và bí mật này được truyền từ cha tới con trai.

- Vì gia đình ta không có con trai, ông nói buồn rầu, ta phải chỉ cho cháu vì, cháu yêu của ông, cháu là người thừa kế cuối cùng của một dòng họ tồn tại 5 thế kỉ nay.

Lúc đó Verena mới chỉ một tuổi và bí mật này đòi với cô bé là một cái gì đó rất thiêng liêng. Khi ông nội kéo cái chậu nước rửa tội dẫu sau một cái cột, chậm chậm đẩy một hòn đá lớn dịch ra lộ một hốc nhỏ tối đen, Verena đã run lên xúc động. Cái lỗ nhỏ chỉ vừa đủ lọt tay một người đàn ông, bên trong có một cái móc treo chìa khoá dính liền với một đoạn dây tròn để các chìa khóa to dùng của hầm rượu. Verena thường hay tự hỏi tại sao các tu sĩ lại phải giữ gìn rượu cẩn thận đến thế và đơn giản là sẽ chẳng ai có thể tìm ra chìa khóa ở một chỗ bí mật như thế cả. Hơn thế nữa nàng luôn tin là chẳng một ai có thể phá nổi cánh cửa gỗ sồi của hầm rượu. Nàng đứng trước chậu nước thánh hồi tưởng lại kỉ niệm và nhìn ra sau xem công tước có đi theo nàng không. Rồi hơi run run hồi hộp xúc động nàng kéo bản lề sắt ra và chậm chậm đẩy hòn đá dịch chuyển. Nàng dứt gọn bàn tay nhỏ nhắn vào trong hốc và sững sờ vì không còn cái móc sắt nữa. Đầu tiên nàng cũng nghĩ thầm, chắc chìa khóa đã bị rơi xuống rồi nhưng cái hốc không sâu lắm và chẳng có gì bên dưới cả ngoài bụi và vài mảnh xi măng gạch. Verena đứng ngó sững vào cái hốc cũ kĩ cau mày.

- Ai lại có thể biết chìa khóa dẫu ở đây nhỉ, nàng tự hỏi.

Không ai có thể do tình cờ mà khám phá ra được bí mật này cả và nếu vậy người đó sẽ phải đóng cục đá vào, đẩy mạnh cái bản lề lại. Chậm rãi bối rối và đầy lo âu, nàng quay lại chỗ công tước, nàng không định để cho chàng biết dù là bây giờ, chỗ bí mật này. Nàng định sẽ nói chìa khóa mất rồi, thế thôi. Nhưng rõ ràng đã có ai biết chỗ để chìa khóa và họ ở đây vậy. Có ai đó đã lấy chìa khóa ra và khóa cửa hầm rượu lại, và người này dù có là ai đi nữa thì chắc chắn đã từng đến tu viện sau lần nàng ghé qua đây vào tuần trước. Verena mãi suy nghĩ mà quên mất mình đã ở trước cửa hầm rượu từ lúc nào. Nàng mạnh dạn bước vào phòng và thấy một gã đàn ông đang dùng cái dùi cui lớn đánh vào đầu công tước. Mãi một lúc sau, Verena vẫn như tê liệt vì quá khiếp sợ đến độ muốn hét lên, khi công tước lão đảo vấp phải nền nhà đổ sầm xuống, nàng nghe có tiếng bước chân đi xuống. Nhanh nhẹn, thậm chí

không cần suy nghĩ, tỉnh táo nàng nấp vội sau những thùng rỗng lớn gần đó. Bản năng tự vệ và nỗi sợ đã khiến nàng thu mình thật gọn rập mình xuống nền nhà bụi bặm, tim nàng đập mạnh do quá sợ hãi và nàng nghĩ không chừng điều này sẽ làm nàng bị lộ mất. Nàng nghe những bước chân mỗi lúc một đến gần hơn rồi vào trong hầm rượu

Nàng nghe tiếng gã cầm dùi cui nói

- Tôi thấy thằng lạ mặt này, thưa ngài, nó đã gục xuống rồi nhưng ngài có nghĩ là nó đang tìm kiếm bằng chứng để chống lại chúng ta không?

Giọng nói không có vẻ gì là đặc biệt cả và nàng đoán đây có lẽ là giọng của một người hầu thôi Ngược lại người đàn ông trả lời bằng giọng ồm ồm, có vẻ có văn hoá.

- Một người đàn ông à, quý bắt hẩn đi, hẩn không phải là một tên buôn lậu chứ?

- Không đâu thưa ngài, hẩn đi ủng.

Verena thầm nghĩ chắc gã kia đang kiểm tra lại công tước

- Ủ mày đúng rồi đấy, chắc nó không phải là một thằng buôn lậu đâu

- Tôi có nên xoay người hẩn lại cho ngài xem mặt không, thưa ngài.

- Để làm gì, có lẽ hẩn chỉ là một du khách tìm chỗ trú khi gặp thời tiết như thế này thôi, hôm nay mưa lớn quá trời mà.

- Có nên đổ ít chì lên người hẩn không, thưa ngài

- Đồ ngu, gã quý tộc văng tục, một người đàn ông bị chết sẽ gây ra nhiều câu hỏi rồi người ta lại đồn khắp nơi cho mà xem. Thằng khi này mò đến đây làm công việc của chúng ta xáo trộn hết lên vì ta không thể nào chất hàng ở đây trong một,2 tháng tới. Mày có chìa khóa đó không?

- Đây, thưa ngài

- Rồi, mở cửa ra nhanh lên đi, gã quý tộc ra lệnh

Ghé mắt qua khe hở của mấy cái thùng Verena có thể thấy gã cầm dùi cui đang loay hoay tra chìa vào ổ khóa. Hẩn quay lưng lại phía nàng nhưng nàng vẫn có thể nhìn nét mặt nghiêng nghiêng của gã quý tộc khá rõ. Khuôn mặt sắc lạnh mũi nhọn, môi mỏng và mím chặt lại, hẩn ăn mặc khá thanh lịch: áo khoác đắt tiền, ca vat, đầu đội nón cao. Gã cầm dùi cui đã mở được cửa hầm và bước vào trong căn hầm tối đen, một lúc sau hẩn quay ra, tay xách một thùng gỗ nặng, buộc bằng nhiều sợi dây

- Bao nhiêu, gã quý tộc hỏi.

- Bốn thưa ngài, xe ngựa đã được giao là phải đến York và tôi nghĩ lúc này ta có chuyến hàng đặc biệt đó.

Một tiếng kêu loảng xoảng khi gã cầm dùi cui đặt cái thùng xuống nền

nhà rồi tìm trong cái túi con dao để cắt dây thừng. Verena có thể nhìn thấy khuôn mặt hắn rất rõ. Nàng tưởng hắn sẽ phải có cái nhìn xấu xa tội lỗi của một kẻ liều mạng đến tuyệt vọng với những nét thô kệch nhưng thay vào đó hắn lại có vẻ như rất mộ đạo. Mái tóc xám, hơi trắng ở 2 bên thái dương, hắn có nét mặt rất khó diễn tả nhưng sắc cạnh, đôi mắt sắc sảo dưới hàng mày rậm. Có lẽ hắn đã từng là một người buôn bán hay quản gia gì đó và hắn chẳng có cái vẻ gì của một tên cướp đường cả. Một lúc sau hắn cúi xuống và nàng nghe gã quý tộc thốt lên mừng rỡ

- Chúa ơi ta thắng đậm đấy, hàng ngàn đồng vàng chứ không ít đâu
- Tốt nhất là ta nên bỏ tiền vàng vào trong bao tải rồi hãy vui mừng chiến thắng.

Hết sức thận trọng Verena lách lên một chút để có thể nhìn bao quát và thấy được khuôn mặt của gã quý tộc. Hắn đang bóc một nắm tiền vàng trong thừng ra và thả vào bao tải thường dùng để đựng gạo. Gã cầm dùi cui từ hành lang bước ra mang theo 4 thừng nữa, hắn mở thừng ra và Verena nghe hắn thốt lên.

- Thừng này đựng chi phiếu của ngân hàng Anh thưa ngài
- Có ích gì không, gã quý tộc hỏi.
- Phần lớn là dùng rồi.
- Được lắm, vậy sẽ an toàn thôi. Mày đi chuẩn bị sẵn bao tải để đựng mấy thứ này chưa?
- Có rồi thưa ngài, tôi mua tới 4 cái
- Thế là đủ rồi, gã quý tộc ồm ồm, nào mở mấy thừng khác ra đi

Tiếng nắp thừng chạm sàn nhà.

- Thừng này có nhiều tiền vàng hơn đây, nàng vẫn nghe tiếng gã quý tộc và gã cầm dùi cui lẩm bẩm.
- Ta nên bỏ vào trong kho cái thừng này đi, có nên giữ chúng lại không thưa ngài? - Không được, như thế sẽ rất nguy hiểm, quẳng hết xuống nước, cả mấy cái hộp nữa nhớ buộc dây thừng trước đã, coi chừng chúng nổi lên đó.

- Tôi đã nghĩ tới chuyện đó rồi, hắn nói như trách rồi tiếp, tôi sẽ đưa bao tải này lên xe, chỉ mong ngài có chỗ để cất mấy cái thứ này
- Mày chỉ cần lo gói gọn lại là được rồi, kho không rộng rãi lắm đâu
- Phải thế thôi thưa ngài, nếu ta có kho lớn để chứa thì sẽ bị nghi ngờ mất
- Thôi nhanh lên đi đồ ngu, và ngậm ngay cái miệng ba hoa, liến thoắng của mày đi, gã quý tộc cau kinh quát. Đem đi đi rồi ta chuồn mau, tao cứ sờn cả tóc gáy lên chỉ vì đứng cạnh một cái xác trên sàn nhà.

- Hấn chẳng nghe ta nói gì đâu thưa ngài, nhưng nếu ngài lo xa thì để tôi làm cho nó không bao giờ tiết lộ bí mật được. Chẳng có gì là mạo hiểm cả.

- Sẽ còn mạo hiểm hơn nếu ta bỏ đi để lại một xác chết

- Vậy cũng được thưa ngài.

Một tay xách bao tải vàng, một tay ôm chồng chất những cái hộp hấn bước ra khỏi hầm rượu rồi bước lên cầu thang. Verena không dám nhúc nhích, nàng biết là sẽ nguy hiểm lắm nếu cứ nhìn chăm chăm vào gã quý tộc vì một người theo bản năng bình thường dễ dàng cảm thấy mình đang bị quan sát. Nàng sợ nếu nhìn nữa sẽ bị phát hiện nên nhắm nghiền mắt lại, lắng nghe tiếng kêu lèng xèng của tiền được gã quý tộc bốc vào bao tải. Gã cầm dùi cui quay lại, tiếp tục xách một bao tải, và vài cái hộp nữa đi lên. Giờ chỉ còn tiếng sột soạt của chi phiếu mà gã quý tộc đang xếp vào thùng.

- Ít nhất là 50 ngàn bảng Gã quý tộc đứng lên và Verena thấy hấn nhìn về phía công tước, đang nằm rồi nói với gã cầm dùi cui vừa quay lại

- Tôi đang tự hỏi không biết thằng này có đáng nghi không đây

- Không đâu, chắc nó chỉ là du khách thôi, Hickson, tao dám chắc đó, có lẽ hấn khát quá nên mới đi kiếm cái gì uống đó mà. Vậy thì ta sẽ làm cho ai đó vào đây hiểu là hấn lang thang vào đây do quá thèm rượu và đã uống đến say bí tỉ.

- Nhưng mà làm sao mới được chú, thưa ngài, Hickson hỏi.

- Đơn giản thôi, gã quý tộc trả lời vừa mỉm cười hài lòng rồi quay sang vặn nắp cây batoong của mình rồi kéo ra một lọ thủy tinh nhỏ xíu và Verena biết bên trong chứa rượu rất mạnh. Nàng nhìn chăm chăm cây gậy trước đó đã từng là của cha nàng.

Gã quý tộc mở cái lọ nhỏ ra rồi đổ hết thứ nước bên trong lên cổ công tước và nàng nghe hấn nói.

- Lãng phí rượu thật đấy nhưng rất có ích cho ta. Nó sẽ làm người khác không tin hấn nếu hấn tiết lộ bí mật khi người ta tìm được hấn nằm ở đây sặc mùi rượu thế này

- Ngài thật là thông minh, tôi chưa bao giờ gặp quý ông nào lại có nhiều mưu mẹo như ngài cả. Hấn bước đi, Hickson xách bao tải một tay, một tay ôm mấy cái hộp, dùi cui lúc lắc giữa các ngón tay, hấn nhìn quanh hầm rượu rồi nhìn chăm chú vào công tước. Cười khoái trá, hấn theo chân chủ đi lên. Verena không dám nhúc nhích sợ chúng có thể bất thành linh quay lại. Nàng chờ cho đến khi nghe tiếng động đã xa lắm rồi mới dám ra khỏi chỗ nấp. Công tước chợt nhận ra giọng nói, giọng nói rất trầm, dù lúc đầu chàng cũng không hiểu giọng nói ấy đang nói gì nữa Có lúc, chàng tưởng như mình đang

ở trên một trận chiến và chàng đã bị thương nhưng chàng ngạc nhiên không hiểu sao mặt đất ở đây mềm mại và êm thế. Đầu chàng vẫn đau như búa bổ, và chàng tưởng chừng như trong đầu chàng có một viên đạn của quân Pháp vậy

Chàng muốn thét lên vì quá khát nước rồi có ai đó, chàng cũng chẳng biết nữa đã cho chàng uống một tách nước nhưng sao chẳng có cái vị mặn của loại nước chàng hay uống khi còn ở mặt trận nhỉ.

Dù đang mơ mơ chàng vẫn tức thâm vì tự dung lại bị thương trong khi cả một thời gian dài phục vụ chàng có bị gì đâu.

- Quỷ tha ma bắt cái lũ Pháp này, chàng lầm bầm một mình, và lạ quá hình như có tiếng phụ nữ trả lời chàng, thật buồn cười.

Nhưng giờ chàng nhận ra mình đang nằm trên giường, một cái giường rất êm ái, đầu chàng vẫn đau và chàng cố mở mắt ra nhưng không nổi nên đành nằm im. Chàng có thể nhớ lại tiếng động của một vật gì đó cứng nện vào đầu chàng, rồi chàng cảm giác như mình đang rơi xuống, rồi bóng tối, trong bóng tối đó chàng thấy mình đang vật lộn hàng giờ liền, hay có thể nói nhiều ngày liền. Với một nỗ lực phi thường, công tước mở mắt ra, chàng đang nằm trên một cái giường lớn có che màn, bên trên được thả ra để làm dịu bớt ánh sáng của ngọn nến chiếu vào mắt chàng, và ngồi cạnh giường, trên chiếc ghế dựa là Verena. Giờ thì chàng đã nhớ ra nàng rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn phúc hậu với nét dễ thương hơi tinh nghịch, đôi mắt ánh lên những tia sáng vàng vàng, mái tóc nâu sẫm xoắn xuống 2 vai, chàng cũng không nhớ là nó có dài như thế không nữa. Và chàng lại nhận ra, nàng đang khoác cái áo choàng len, cột dây quanh eo.

Nàng ngồi cạnh ngọn nến, đọc sách chăm chú, công tước không nói gì cả, nhưng nàng chợt quay sang nhìn chàng như thể nàng có cảm giác là chàng đã hết hôn mê rồi. Nàng đặt sách xuống, đứng lên đi đến bên chàng

- Cuối cùng thì ông cũng tỉnh lại, giọng nàng du dương nhưng thật dịu dàng. Chàng không trả lời và nàng lặng lẽ đặt bàn tay nhỏ nhắn mát lạnh lên trán chàng. Khi còn hôn mê chàng cũng cảm thấy sự lạnh lạnh của bàn tay này, nhưng chàng chỉ nghĩ đó là một làn gió lạnh thổi qua thôi.

- Tôi đang ở đâu thế này? Môi chàng chỉ mấp máy khó khăn, nhưng nàng hiểu ngay

- Ông đang ở nhà của ông nội tôi, vậy là ông đã an toàn rồi, tôi cứ lo cho ông mãi. - Bao lâu rồi?

- Ông đã ở đây 2 ngày rồi và đêm nay nữa là 3... từ khi ông nhận mấy cú đánh trên đầu

- Ai đánh tôi vậy?

- Tôi sẽ kể cho ông nghe sau, nào giờ ông hãy ngủ đi cho khoẻ đã

Chàng cảm thấy những ngón tay của nàng nhẹ nhẹ như thổi miên chàng. Chàng muốn hỏi nàng nhiều chuyện lắm nhưng chàng cảm thấy mệt rã rời và chỉ muốn đánh một giấc. Khi chàng thức dậy thì trời đã sáng rồi, chẳng thấy Verena đâu cả mà chỉ có một người hầu nam đang dọn giường. Người này tuy không còn trẻ nhưng qua vóc dáng, qua đôi vai và cái đầu của ông, chàng biết ông đã từng là một người lính. Và chàng chợt nhớ ra mình đang ở trong nhà của một vị tướng, ngài Alexander Winchcombe, ông của cô gái đã đưa chàng về đây. Lại mấy cô gái, quý bắt cô ta đi, cô ta phải chịu trách nhiệm với vết thương trên đầu chàng.

- Ngài đã thức dậy rồi à, một giọng nói kính trọng vang lên. Ngài có cần ăn hay uống gì không?

- Tôi muốn cạo râu trước đã.

- Rất tốt thưa ngài, nhưng có lẽ ngài nên ăn chút cháo mà cô Verena đã chuẩn bị trước chăng?

- Tôi không ăn cái thứ đó đâu, chàng muốn cãi lại nhưng không đủ sức.

Khi cháo được mang đến, chàng húp luôn. Chàng không ngủ lúc người hầu cạo râu dù vẫn nhắm mắt. Có lẽ chàng có chớp mắt đôi chút vì chỉ một chút sau là đã chiều rồi và Verena bước vào phòng, theo sau là bác sĩ. Chàng tự nhủ là mình phải tỏ ra bức mình trước sự có mặt của nàng nhưng khi nàng đến cạnh vừa mỉm cười duyên dáng thì chàng nhận ra mình cũng đang mỉm cười lại. Nàng trông rất trẻ thật tươi mát và hấp dẫn lạ kì

- Đây là bác sĩ Graves, ông ấy đến khám cho ông đấy, thiếu tá Royd

Sau khi khám vết thương trên đầu chàng xong, ông nói.

- Ổn rồi đấy, cũng may là ngài cao hơn bình thường chứ không cú đập mà ở ngay trên đỉnh đầu ngài thì có lẽ tôi đã gặp rắc rối rồi. Hình như vết thương này là do một cây dùi cui gây ra thì phải, nếu không thì cũng là cái gì đó mà bọn cướp hay dùng đây. Ngài không cần phải lo là mình sẽ kết thúc cuộc đời ở Bedlam này đâu

Bác sĩ cười khoái trá với câu nói đùa của mình và chàng là người duy nhất cảm thấy chẳng đáng cười chút nào cả.

- Nào hãy vui vẻ lên chứ, ông sẽ không hồi phục nổi nếu cứ như thế này, nàng nói như động viên

- Dĩ nhiên rồi, nhưng thưa cô, do chuyện này đâu có xảy ra nếu cô đừng thuyết phục tôi đi kiếm lũ cướp đường trong cái tầng hầm chết tiệt ấy

- Không phải lũ cướp đường tấn công ông đâu, cũng chẳng phải những

tên cướp vặt như tôi nói với bác sĩ đâu. Bọn cướp vàng đấy, Verena trả lời.

Công tước quên ngay là chàng đang bức mình.

- Bọn cướp vàng à, làm sao mà cô biết được, chàng thốt lên.

- Tôi đã thấy chúng, ồ tôi rất mừng là ông đã đỡ hơn. Tôi rất buồn phải kể cho ông biết những gì đã xảy ra, không biết là ông có đủ sức nghe không nữa? –

Dĩ nhiên là tôi chịu đựng nổi mà, công tước trả lời giọng gay gắt. Nào kể nhanh lên, chuyện gì đã xảy ra thế Nàng hơi do dự một chút

- Bác sĩ đã nói là ông phải được yên tĩnh

- Nếu tôi mà cứ sốt ruột thế này và cô lại không kể cho tôi nghe, thì tôi sẽ còn tò mò hơn nữa kia. Chuyện gì xảy ra sau khi tôi bị đánh lén?

- Người đánh ông tên là Hickson, trông hăn không giống một gã cướp đường lắm đâu, tôi nghe hăn nói là đã giết 2 người bảo vệ trên chiếc xe chở vàng và làm cho 2 người đánh xe ngựa bất tỉnh.

Công tước hồi hộp và hứng thú với câu chuyện quá, nên cứ cựa quậy liên tục, như muốn ngồi lên, nhưng đột nhiên chàng cảm thấy đầu đau như xé nên đành ngã người xuống nệm.

- Ồ, không được, đừng có cựa quậy chứ, Verena la lên, cẩn thận sửa lại mấy cái gối kê bên dưới người chàng.

- Tôi không thể nhìn thấy cô, chàng rên rỉ yếu ớt, tôi không muốn bỏ sót một lời nào của cô cả.

- Được rồi, tôi sẽ ngồi trên giường để ông có thể thấy tôi, nàng trả lời rồi chẳng chút xấu hổ hay bối rối gì cả, nàng ngồi lên mép giường của chàng.

Giờ thì công tước đã có thể nằm thoải mái mà vẫn nhìn được nàng và một lần nữa chàng nghĩ nàng trông chẳng giống một thiếu nữ nào chàng đã gặp cả. Mái tóc dài được chải cẩn thận, loà xoà 2 bên má, phần còn lại, được cuộn lên gần đỉnh đầu. Đúng rồi, chàng nhớ là khi vừa hết hôn mê, chàng thấy mái tóc này rủ xuống bờ vai đến tận eo. Và dưới ánh nắng chiếu từ ngoài cửa sổ rọi vào chàng có thể nhìn thấy những tia sáng lung linh, huyền ảo màu vàng của mái tóc nâu đỏ. Câu chuyện khá dài và khi Verena kết thúc câu chuyện thì chàng cũng đã mệt mỏi qua rồi dù muốn hỏi nhiều lắm, và chậm chậm, mí mắt chàng sụp xuống, chàng biết là Verena đã đặt tay lên trán chàng. Cảm giác thoải mái thư giãn, khi bàn tay mát lạnh mềm mại đặt nhẹ lên trán chàng làm cho chàng nhớ lại giây phút nàng vuốt ve chân Salamanca, ý nghĩ về con ngựa làm cho chàng thức tỉnh ngay

- Salamanca, chàng lầm bầm.

- Nó rất an toàn trong chuồng ngựa của ông tôi, đừng có lo lắng cho nó

nữa. Chàng ngủ thiếp đi trước khi chàng nói xong.

Khi chàng thức giấc, chàng ngạc nhiên tốt độ trước đôi mắt xanh đang nhìn chàng vẻ tò mò.

- Billy, công tước thốt lên, nhớ ra vị khách của mình.

- Ông đã khỏe chưa thiếu tá, cô Verena đã tới toà nhà lớn để thăm cô Charmine rồi. Cô ấy dặn là cháu phải nhắn với ông là cô ấy sẽ trở về sớm và cháu phải ngồi đây để phòng trường hợp là ông có gì cần.

Công tước suy nghĩ một chút rồi hỏi.

- Cháu có nghĩ là đủ sức chạy đi đưa thư dùm tôi nhưng không được để cho cô Verena hoặc ai biết hết, được không?

- Dĩ nhiên là cháu có thể rồi, cháu sẽ không nói cho ai biết đâu cháu xin hứa mà

- Vậy thì tôi nhờ cháu chuyển bức thư của tôi đến Eaton Socon, được chứ hả, Billy

- Dĩ nhiên là được rồi, cháu sẽ chạy băng qua cánh đồng độ một tiếng, đó là trường hợp cháu không quá giang xe của nông trại Williss

- Thế thì tìm cho tôi một cây viết và tờ giấy, tôi cần viết một bức thư.

Phải vừa giữ tờ giấy cho thật chắc trên quyển sách lại vừa nằm viết quả là thật khó với chàng, nhưng cuối cùng thì bức thư cũng hoàn thành. “Tôi đang bị ‘giam giữ’, cứ ở lại chỗ đó, không được để cho cậu bé này biết tên tôi, nhưng nhớ thưởng công cho cậu bé này 2 curon. Selchester” Công tước ghi địa chỉ trên bức thư gửi cho ông Carlter, nhà trọ White Horse, Eaton Socon và tự hỏi, không biết ông thư kí hay lo này sẽ làm gì khi nhận được thư của chàng nữa. Nhưng chàng biết là dù có cảm thấy thế nào đi nữa thì ông Carter cũng sẽ ngoan ngoãn vâng theo lệnh của chàng thôi. Trao thư cho Billy, công tước hỏi thêm

- Thế cháu có biết đọc không?

- Không ạ

- Vậy thì đưa lá thư này đến quán trọ White Horse, cháu có biết quán trọ đó không hả?

- Ai mà chẳng biết quán trọ đó chứ

- Cháu hãy tìm gặp ông Carter và khi gặp rồi cháu trao cho ông ấy bức thư này, ông ấy sẽ cho cháu 2 curon

- Những 2 curon cơ à. Billy thốt lên, ông có chắc không vậy

- Nếu ông ấy mà không đưa thì tôi sẽ cho cháu khi cháu quay về, công tước hứa, nhưng tôi nghĩ rồi cháu cũng sẽ thấy là ông Carter không quên công lao của cháu đâu

- Cháu có thể đi bao lâu, Billy háo hức hỏi.
- Sớm chừng nào tốt chừng ấy, trước khi cô Verena trở về, công tước trả lời và dặn với theo, Billy, hứa với tôi là cháu sẽ không tiết lộ bí mật của chúng ta cho cô ấy biết chứ
- Nếu cháu thất hứa hay nói dối thì cứ treo cổ cho cháu chết đi, Billy vừa thở hắt ra vừa lau bầu

Công tước cảm thấy như thế cũng đủ tin tưởng nên gật đầu cho Billy đi. Bây giờ chàng mới có cảm giác hoàn toàn kiệt sức nên đành nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Không lâu sau trước khi Verena trở về thì Billy đã vui vẻ như sáo khoe số tiền vừa được thưởng.

- Mong là nó không gây cho ông phiền phức gì
- Trái lại nữa là khác, thằng bé giúp tôi rất nhiều, chàng trả lời và thấy Billy đang nháy mắt với chàng sau lưng Verena. Ngay sau khi Billy vừa ra khỏi phòng, Verena cởi nón và ngồi trên mép giường nói ngay
- Tôi có một chuyện rất hay cho ông đây, công tước đã không đến.
- Không đến à, công tước kêu lên, có chuyện gì xảy ra với ông ấy sao?
- Ngài Upminster cho rằng lá thư ngài ấy nhận được, chỉ là một trò chơi xỏ của các đối thủ không dành được giải ở cuộc triển lãm của công tước. Nhưng ngài ấy cũng vẫn rất bức với cách cư xử của cái ông công tước đó, còn Charmine lại nói là rất tin cha chị ấy sẽ cho chị thành hôn với Clive Brothwicke và sẽ loan báo trước lễ Giáng Sinh.
- Bảo mẫu của tôi thường nói đó là một làn gió xấu xa chẳng có gì tốt đẹp cả.

Chàng mỉm cười nhận xét

- Thomas Tusser một524-một580, Verena thốt lên, tôi cứ tưởng là mình biết hết thơ của ông ấy chứ, và có lẽ đây sẽ là một lời cảnh cáo thích hợp cho gã công tước đáng ghét đó.
- Câu gì thế, công tước hỏi.
- Mua trâu vẽ bóng. Ngài thấy đấy, gã công tước ấy có ý định cưới Charmine mà lại chẳng biết một chút gì về chị ấy cả.

Công tước đang cố tìm từ để xin bào chữa, nhưng Verena đã tiếp

- Nhưng đó chưa phải là tất cả những gì tôi muốn kể cho ông nghe đâu. 3 ngày nay ngài Upminster đã chửi ầm bên ngoài Eaton Socon, ngài là một quan toà mà, và toà án có tin sáng nay người ta tìm thấy xác của 2 người bảo vệ trong rãnh nước, còn 2 người đánh xe chở vàng thì bị trói trong xe. Mấy con ngựa thì bị cắt khỏi dây kéo và đi lang thang khắp các cánh đồng nên chẳng ai biết về chiếc xe ngựa cả. Còn mấy người đánh xe đi bị quăng mạnh

quá đã lẫn ra bất tỉnh vì sợ, đói và khát. Ngài Upminster cho rằng vàng trong xe trên đường đến York nhiều vô kể

- Thế cô có kể cho ngài ấy nghe chuyện xảy ra dưới hầm rượu không? - Tôi đâu có ngu mà kể ra, bọn chúng có tiền còn ta lại chẳng biết chúng là ai và ở đâu, có ích gì khi nói ra chứ, những gì ta phải làm bây giờ là lập ra kế hoạch bắt bọn cướp đó lại và ông đã có thể làm được điều này nếu bọn chúng không hạ nóc ao ông

- Tôi hiểu ý cô rồi, công tước nói khô khan, nhưng cô không quên là chúng sẽ sử dụng lại cái tu viện cũ chứ

- Gã quý tộc nói là sẽ không sử dụng trong 2 tháng nữa nên giờ chúng ta đành phải ngồi chờ thôi

- Cô đang nói nghiêm chỉnh đây chứ, ta sẽ ngồi đây chờ để bọn giết người tự tung tự tác, rồi lại còn hi vọng là chúng sẽ quay lại tu viện à

- Chứ ông bảo là ta có thể làm gì bây giờ, tôi mà báo cho ngài Upminster biết thì ông sẽ phải trả lời hàng đống câu hỏi và không biết ông làm sao mà trả lời đấy nữa. Trong khi đó tôi lại chỉ có thể mô tả sơ sơ gã quý tộc và gã Hickson nào đó thôi. Mà tôi dám chắc là có cả hàng ngàn người y như vậy thì kể ra cũng có được gì đâu

Công tước suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Cô đã đề cập gì đến sự có mặt của tôi ở đây chưa? Lần đầu tiên chàng thấy Verena ửng đỏ 2 má

- Ô tôi quên mất, có lẽ như thế là thất lễ nhưng tôi cảm thấy thật là khó khăn khi phải nói ra nguyên do nào khiến tôi gặp được ông, rồi nào là con ngựa bị sút móng và tôi làm sao mà nói được là tôi mời ông nghỉ lại ở nhà tôi, hơn nữa làm sao tôi giải thích được những vết thương trên đầu ông được chứ

- Tính thận trọng của cô có giá trị rồi đó, chàng vừa nói vừa mỉm cười. Nhân đây tôi cũng muốn biết làm sao cô đưa tôi về đây được vậy, tôi rất nôn nóng được nghe phần kết của câu chuyện

- Tôi cỡi Assaye về nhà và báo cho Traver biết chuyện đã xảy ra, bác ấy kêu thêm 3 người làm vườn nữa và họ đã đưa ông về đây, trên một cái cáng, đường đi chưa tới nửa dặm nhưng cũng vất vả lắm vì ông to con quá, thiếu tá Royd

- Thế Traver và mấy người đó có đáng tin không?

- Traver đã cùng ông tôi chiến đấu ở Waterloo còn mấy người kia sẽ không bao giờ hé miệng nói ra khi chưa được cho phép. Tôi đã dặn với họ đây là một chuyện vô cùng quan trọng nên không được tiết lộ ra. Tôi không

nghĩ là họ dám làm ngược lại lời của tôi đâu. Từ lâu rồi họ đã quen với những lời ra lệnh của ông tôi và tôi tin giờ họ sẽ vâng lời tôi

- Vậy thì cái mà chúng ta phải quyết định là làm sao tìm ra gã quý tộc mà mãnh đã tổ chức vụ cướp này cùng đồng bọn của hắn, Hickson, đã đưa vàng đi.

- Nghe có vẻ lí thú thật nhỉ, tôi ước chi ông nội có thể giúp được chúng ta, tôi biết ông thích chuyện này lắm

- Tôi tin là ông cô sẽ không đồng ý để chúng ta ngồi đây chờ mọi chuyện xảy ra lần nữa, tôi biết bọn cướp này có quan hệ mật thiết với quân đội

- Quân đội à?

- Đó là đội canh giữ ngân hàng Anh đó mà

- Dường như có nhiều sơ hở trong việc bảo vệ ngân hàng khi bọn cướp phức kích xe chở vàng trên các lộ trình. Lẽ ra sẽ tốt hơn nếu cho một toán áp tải theo xe

Công tước nhớ là Henry đã từng nói về chuyện này nhiều lần và chàng tự hỏi sao mà cả Henry lẫn Verena đều có cùng một suy nghĩ thế, chàng tin chắc là bạn mình sẽ rất thích thú được ở vị trí hiện tại của chàng Giờ này lẽ ra chàng đã phải rời Copper Hall đến nhà ngài Wilmington ở Derbyshire rồi. Thay vì thế chàng lại phải làm một vị khách bí mật của cô thiếu nữ có đôi mắt nâu nơi miền thôn dã này, cô gái kéo chàng mắc vào bao nhiêu là rắc rối mà chàng luôn tìm cách tránh. Có một số bạn bè của chàng rất thích được hạ bọn cướp đường, hay lừa bọn gian lận cờ bạc, còn chàng lại ghét cay ghét đắng mấy vụ này, nhưng ở trong tình huống bây giờ chàng lại không thể nào phớt lờ được. Có lúc, công tước tự hỏi liệu Verena có tưởng tượng được toàn bộ sự việc không, và liệu những gì nàng nghe thấy có đúng là sự thật không. Một ý tưởng chợt lóe lên trong óc chàng: phải rồi, chỉ là một kế hoạch đơn giản thôi, nhưng cũng mang lại hiệu quả không kém. “Hickson đã thay mặt gã quý tộc kia, thuê thêm 3 tên nữa. Theo lời gã Hickson thì xe chở vàng sẽ bị chặn lại vào sáng sớm, khi bầu trời còn mù sương, mấy người bảo vệ bị bắn gục trước khi biết được ai đã tấn công mình; 2 người đánh xe thì bị những tên đeo mặt nạ trói nghiêng lại đánh cho bất tỉnh rồi quăng vào góc xe. Vàng bạc được chất lên mình ngựa rồi sau một đoạn đường ngắn băng qua miền quê, sẽ được dấu trong một ngôi nhà đồ nát đã được định trước. Sau đó 3 trong số bọn cướp sẽ lên đường và biến mất luôn, chắc chắn là đã xuống âm phủ rồi. Chỉ có Hickson là được tiếp xúc với gã quý tộc vô danh đó, cùng đến chỗ dấu vàng, những hộp đựng vàng trống rỗng được quăng xuống hồ, rồi cả 2 trở lại London với số vàng cướp được đem giấu cẩn thận ở một địa điểm bí

mặt trên cổ xe song mã của gã quý tộc ở một nơi mà chẳng ai ngờ đến”. một cách tổ chức tuyệt hảo từ đầu cho đến kết thúc, chỉ có điều làm chàng thất mắc mãi là làm sao gã quý tộc lại biết khi nào chuyển xe chở vàng rời nhà băng và đi đâu Công tước trong có vẻ như đang tập trung suy nghĩ căng thẳng lắm, một lúc sau chàng nhận ra Verena đang quan sát mình, môi hé cười, trên má 2 đồng tiền hiện rõ ra.

- Sao, ông đã tìm ra cách giải quyết chưa?
- Chưa
- Nhưng có một điều chắc chắn là tôi sẽ tập bắn súng lại
- Bắn súng à, chàng sững sốt hỏi
- Đúng thế, tôi là tay súng không tồi đâu nhé, ông tôi đã dạy cho tôi đó, tôi có linh cảm là chúng ta sẽ phải dùng đến súng trước khi kết thúc cuộc săn đuổi này

- Tất cả đều rất hay ngoài trừ từ “Chúng ta”, vì cô sẽ không được dính líu gì đến công việc nguy hiểm này đâu

- Ô, vậy ông có thật sự tin là tôi chịu nghe lời ông không hả, ông không được nói với tôi theo cái kiểu mà ông hay dùng cho các quý bà quý cô yếu ớt, lúc nào cũng chực ngất xỉu ấy đâu, mỗi lần họ thấy một khẩu súng hay nghe tiếng nổ là lăn đùng ra ngay – nàng nói giọng khinh bỉ. Tôi sẽ là vợ một người lính và tôi sẽ cùng chồng vào quân đội như phu nhân Waldergrave trước đây ấy. Ông nội kể là ông nội đã từng gặp bà ấy trong trận chiến ở Salamanca, phu nhân Dalbiec đã cưỡi ngựa lên đầu hàng quân, xông vào những nơi lửa đạn như một người lính thật sự vậy. thế ông chưa bao giờ thấy một quý bà như thế sao?

- Có chứ, công tước trả lời kiên quyết, nhưng điều đó chỉ củng cố thêm sự tin tưởng của tôi là chiến trường không phải nơi dành cho phụ nữ - Đây là quyết định của ông sao? Đàn ông lúc nào cũng dễ dàng bỏ mặc vợ mình ở nhà. Người mà tôi lấy sẽ rất hãnh diện khi có tôi bên cạnh, tôi dám chắc với ông thế đấy

- Cô sắp lấy chồng à, công tước hỏi. Verena gật đầu
- Đó là một bí mật, nàng trả lời - Ai thế? Nàng mỉm cười mắt lấp lánh
- Nhưng không may là ông nội lại không chấp thuận Giles, nên tôi chẳng bao giờ dám nói về anh ấy cả, anh ấy là một người lính rất dũng cảm, gan dạ đến liêu lĩnh, tôi định là sẽ làm đám cưới sớm chừng nào hay chừng ấy, để cùng anh đi đến bất cứ nơi đâu đức vua cần, tôi không có ý định ở nhà làm một bà nội trợ đâu

- Tôi thì lại nghĩ cô có những ý nghĩ rất sai trái, công tước nói gay gắt và

tự hỏi không biết tại sao cái ý nghĩ của Verena về một trận chiến, lại làm chàng bực mình đến thế.

Chiều này.

Verena tuyên bố

Công tước nhìn chằm chằm vào ván cờ, nét mặt buồn rầu

- Cô không thể nào thắng được nữa đâu, chàng nói về hoài nghi

- Tôi sẽ thắng mà, ông đã để cho quân vua gặp nguy hiểm, đó là điều mà ông không bao giờ nên làm

- Từ trước tới giờ tôi vẫn tự tin rằng mình là một tay chơi rất cừ, công tước thành thật

- Ông có muốn chơi một ván nữa không? Verena hỏi

Công tước tựa đầu lên ghế bành nhưng, được kéo ra gần cửa sổ để chàng có thể hít thở được không khí trong lành và hưởng chút ánh nắng mặt trời. Hôm nay là ngày đầu tiên chàng được ăn mặc chỉnh tề và bác sĩ đã cho phép chàng được đứng lên và đi lại một chút. Có nhiều lúc chàng cảm thấy rất ngạc nhiên khi nghĩ tới chuyện mình đang là một vị khách không mời của ngài Winchcombe 6 ngày rồi, dù vậy chàng vẫn không hề cảm thấy buồn chán hay muốn mau lên đường nữa. Sự thật thì mấy ngày đầu, đầu chàng cứ như búa bổ vậy, nhưng khi đỡ đau hơn, chàng nhận ra mình ngày một thú vị với cá tính của Verena và rất thích được ở lại cạnh nàng mà không sao tự giải thích nổi.

Trước đây, chàng rất mong được giải trí tiêu khiển cùng những phụ nữ dí dỏm, ăn nói sắc sảo, rồi đi săn, đua ngựa. Nếu trước đây có ai nói là chàng sẽ vui vẻ ngồi nghỉ ngơi chỉ trò chuyện với một thiếu nữ, bác sĩ và người hầu thì có lẽ chàng sẽ không bao giờ tin thậm chí còn cười nữa là khác. Nhưng Verena làm cho chàng cảm thấy thích thú, vui vẻ vô cùng chỉ vì nàng luôn cố làm chàng khuây khỏa thôi. Sự thật thì 2 người chơi cờ với nhau và nàng luôn là người chiến thắng còn nếu chơi bài Picker thì chắc chắn chàng chơi giỏi hơn rồi, nhưng ván bài vui vẻ được lại nhờ ở chính sự lồi cuồn của bản thân nàng. Công tước đã quá quen với những phụ nữ luôn chủ tâm quyến rũ đàn ông, ve vãn họ bằng đôi mắt long lanh, bờ môi gợi cảm và họ luôn lừa gạt và dùng mưu mẹo hòng khuấy động lên những khao khát của đàn ông. Verena nhìn chàng bằng đôi mắt to vô tư, thẳng thắn, đôi mắt ấy như nói cho chàng biết là nàng chẳng bao giờ cho rằng chàng có được, dù là một chút xíu nào về đẹp tiềm tàng của một người đàn ông hấp dẫn cả.

Mỗi khi nàng bước vào phòng thì dường như căn phòng bừng sáng hẳn lên và câu chuyện nào được nàng kể cũng trở nên hấp dẫn lạ kì, dù đó chỉ là những chuyện hết sức vặt vãnh, đại loại như: một con cáo nào đó cắn đứt đầu 6 con gà mái đêm qua, một con bò cái đoạt giải ở nông trại Wille vừa sinh

một con bê 2 đầu, nào là con bò đực của ngài Upsminster xổng ra nhưng mãi sau đó mới được tìm thấy đang phục vụ cho cả một bầy bò cái bình thường của một trang trại nhỏ chưa bao giờ đủ sức trả tiền cho một lần lấy giống ngựa Tiếng cười nàng đem đến cho chàng niềm vui và cũng làm chàng khuấy khỏa, quên đi những cơn đau đầu bắt chợt Chàng không thể tin nổi một bàn tay của phụ nữ đặt lên trán lại có thể làm dịu đi nhanh chóng cơn đau buốt xé và làm mi mắt chàng sụp xuống, ngủ thiếp đi trước khi biết được chuyện gì xảy ra. Giờ Verena cảm thấy chàng đã mệt mỏi quá rồi nên nàng để bàn cờ qua một bên nói

- Hôm nay ông không được quá sức nhiều nữa, nếu không thì bác sĩ sẽ la tôi mất. Thế ông có cần tôi đọc cái gì đó không?

- Vậy cô thích tác phẩm nào thì cứ đọc. Chẳng hạn như “Tình yêu sét đánh” hay “Người thừa kế”

Nàng phá lên cười

- Làm sao ông lại có thể biết tên mấy quyển sách bầy bạ như thế nhỉ. Nhưng vì vết thương trên đầu ông nên tôi sẽ đọc cho ông tác phẩm “Phụ nữ giành lại quyền lợi chính đáng của mình” tác giả Mary Woollstonecraft

- Lạy trời, đừng có chuyện đó xảy ra, công tước thốt lên, và cô cũng đừng có nói là cô thích được làm một phụ nữ luôn miệng nói về quyền lợi của mình đây

- Dĩ nhiên rồi, phụ nữ cần phải phản ứng lại khi bị đàn ông áp bức và lạm dụng chứ. Verena nhìn xoáy chàng.

- Còn tôi lại chưa bao giờ nghe một lời nói khoa trương đến thế đây

- Vậy là ông tin một người đàn ông được quyền nắm toàn bộ vận mệnh của vợ và tài sản của người phụ nữ à? Phải như thế đàn ông mới chịu lấy họ à?

- Sao lại không nhỉ, đến bản thân mình mà phụ nữ còn không lo nổi nữa là.

- Thật là một ý nghĩ vô nhân đạo, thế ông không thấy là tôi đã giúp ông nội tôi cai quản tài sản này 3 năm nay rồi sao? Đến giờ ông tôi vẫn còn bị bệnh và mọi thứ vẫn do tôi điều khiển đấy thôi

- Có lẽ, nhưng từ đầu thì ông cô đã lập sẵn kế hoạch rồi, ông biết là sẽ rất lộn xộn nếu để phụ nữ lo trông nom tài sản một mình và bắt đầu từ đầu mà không có sự giúp đỡ hướng dẫn của một người đàn ông thông minh.

- Ông làm tôi tức điên lên được, Verena tuyên bố mắt nhìn xoáy vào chàng, không phải mọi phụ nữ đều ngu ngốc, suốt ngày lo sửa sang quần áo và lo cho con cái đâu

- Ô vậy thì đàn ông sẽ muốn gì ở họ nhỉ, công tước hỏi một tia sáng lấp lánh trong mắt chàng.

- Ông cứ cố tình chọc tức tôi, coi chừng đó, hoàn cảnh ông hiện tại không cho phép bị kích thích đâu, tốt nhất là ông nên ghìm lại đi. Còn tôi, tôi sẽ không hơi đâu mà bàn cãi với ông nữa. Tôi sẽ đọc cho ông nghe một cái gì đó, để chịu trong sách thôi.

- Nay cô, tình trạng của tôi hiện nay cùng với việc bị người khác làm bề mặt, có lẽ tôi nên nói rõ ra hơn, hoàn toàn do cô cả. Tôi đang lo lắng cho công việc của mình và không muốn đi vào cái ngôi nhà chết tiệt đó nhưng vì lo lắng cho sự an toàn của cô nên giờ đầu của tôi mới như búa bổ thế này đây

- Nếu ông cho tôi là một cô gái ẻo lả yếu ớt cần được bảo vệ thì tôi sẽ đem cây súng trường ra đây và bắn ngay vào đầu ông một phát cho xong.

- Trời ơi, làm bị thương một người không có khí giới trong tay và lại còn đang bị thương nữa ư, công tước phản kháng giả bộ khiếp sợ chế giễu. Cô học đâu ra điều bất công ấy đấy, thế mà còn định đem ra thực tập như một người Pháp nữa. Verena mỉm cười làm lộ ra 2 đồng tiền trên má.

- Chẳng ích gì đâu, ông luôn có sẵn trong đầu bao nhiêu lời nhạo báng. Thôi, Caesaris Commentari của Latin hay Plutarch's Lives? Tôi đã đọc 2 tác phẩm này cho ông nội nghe và ông nói công tước vùng Wellington thường đem mấy quyển sách này bên mình trên đường đến Ấn Độ.

Công tước nhướng mày lên, không một thiếu nữ nào quen biết với chàng lại có thể đọc được tiếng Latin hay tỏ ra thích thú với Plutarch cả.

- Tốt nhất là lúc này cô đừng đọc gì cả, tôi chỉ muốn nói chuyện với cô thôi. Cô không hiểu là chỉ có cô mới là người có điều kiện để bắt được “thần ác” sao? Nếu cô từ chối dùng những gì mình đã biết thì những người bảo vệ xe vàng lại bị giết nữa. Cô không đau xót trước cái chết của họ sao Verena?

Verena đứng phắt dậy, đi đi lại lại trong phòng

- Đây là một lí lẽ hết sức bất công, ông biết rồi rồi đấy

- Rất thật nữa là khác, không một ai khác có thể giúp tóm được bọn ăn cắp và giết người đó cả, vì sao cô biết rồi đấy, bọn chúng không có khác gì những người bảo vệ vàng bình thường đâu

- Có phải là ông đang nghĩ là tôi nên đến London, có cơ hội mỏng manh nhất gặp được bọn ăn cướp đó. Tôi không tin là hẳn lại dành thời gian để đến Assamblies hay tham dự các buổi khiêu vũ.

- Tại sao lại không nhỉ? Ta sẽ thảo luận kĩ vấn đề này, Verena, cô nói tên cướp trông rất hào hoa phong nhã khá trẻ ăn mặc lịch sự. Hiện trong tay hẳn

có tiền bạc, vậy cô nghĩ hẳn sẽ tiêu vào cái gì chứ?

- Tôi nghĩ rằng, những con ngựa...

Verena trả lời hơi miễn cưỡng.

- Dĩ nhiên rồi, mấy người sang trọng ăn mặc diêm dúa, luôn ước ao được làm chủ một con ngựa thuần chủng, vậy thì ta cứ hình dung là hẳn sẽ đến Tattersall's để mua một con ngựa chiến nhất đi. Kế đến hẳn sẽ muốn cho mọi người ở Beau Ton biết được ngựa của hẳn tuyệt như thế nào, và theo cách mô tả của cô, tôi cho rằng hẳn phải là một hội viên ở đó. Hẳn sẽ được mời đến các buổi khiêu vũ.

- Và đó sẽ là lúc tôi bị loại ra một bên, Verena xen vào, ông biết khá rõ là tôi không thể nào lọt vào Beau Ton được và nếu tôi có đi London chẳng nữa thì chắc chắn tôi cũng chẳng được một gã ngỗng đực hay một thằng cha ăn mặc lòe loẹt như “thần ác” mời đến các buổi khiêu vũ đâu. Hơn nữa tôi chẳng thích thú gì khi được nhận một vé của Almack. Giọng nói của nàng không hề tỏ ra một chút nào thích thú, trong khi các cô cậu mới lớn đều công nhận đây là một câu lạc bộ sang trọng bậc nhất của giới thượng lưu ở London. Almack được các nữ chủ nhân nổi tiếng của London như: phu nhân Jersey, Cowper và bà hoàng Lieven điều khiển. Luật lệ của Câu lạc bộ rất nghiêm khắc, có một lần một đức ông đến tham gia bữa tối sau một h, nhưng lại không mặc quần ngắn đến đầu gối theo qui định cũng bị mời ra.

- Việc này tôi có thể sắp xếp được.

Công tước nói không chút suy nghĩ

- Ông ấy à, tôi không thể nào tin nổi.

Verena kêu lên hoài nghi Hẳn nhiên thôi, cô gái dễ thương, công tước nghĩ thầm, mặt nhăn nhó. một người nổi tiếng tự dung bị ép vào một hoàn cảnh thế này thì còn gì để nói nữa chứ

- Tôi có vài người bạn rất nổi tiếng.

Chàng nói hơi lưỡng lự, và chị tôi, không biết cô có tin không, chứ cũng là một trong số các nhận vật chủ chốt nổi tiếng của Beau Ton

- Xin lỗi, tôi không cố ý đâu, nhưng tôi cứ nghĩ ông chỉ đơn thuần là một người lính thôi. Verena nói vội.

- Tôi có cảm giác đây không phải là một lời khen ngợi, chàng trả lời.

- Thật mà, tôi không tưởng tượng nổi là ông lại giao thiệp với mấy cái máy nói biết ăn mặc theo một mà đầu lại rỗng tuếch đó. Còn trước kia ông hỏi tôi biết gì về họ, tôi sẽ kể cho ông nghe.

Tôi đã đến LD 2 lần rồi, một lần khi tôi mới một 5 tuổi, ông nội dẫn tôi đi chơi, lần đó rất thú vị, còn lần thứ 2 cách đây 2 năm, sau khi tôi được một 7,

ông nội nghĩ là tôi cần phải biết chút ít về xã hội thượng lưu, tôi đã dự nhiều bữa ăn tối và có 2 lần đến các buổi khiêu vũ. Lần này chẳng vui vẻ chút nào cả, vì mẹ đỡ đầu của tôi, phu nhân Bingley đâu có còn trẻ trung gì, bà thường giữ im lặng sau khi chồng bà, một thẩm phán không được khỏe. Thấy tôi đến, bà cũng nhiệt tình mời bạn bè đến chơi, họ đều là những người khá giả, và dĩ nhiên họ đều quen biết với ông tôi, đã cùng là lính như ông.

Verena dừng lại một lát rồi tiếp.

- Phu nhân Yarde trước đây đã từng là một trong số người theo tán tỉnh ông tôi, đi kèm tôi đến một buổi khiêu vũ của công tước bedford. Phụ nữ ở đây cũng đẹp lắm, còn đàn ông thì lại ăn mặc quá diện cứ dương dương tự đắc, làm ra vẻ gì đó ghê gớm lắm.

- Tôi đang nghĩ không biết ai có thể làm bạn nhảy của cô đây? công tước hỏi mắt lấp lánh.

- Tôi cứ tưởng lần đó họ sẽ nhìn tôi như một con bé quê mùa. Verena nói thẳng thắn, nhưng tôi lại cảm thấy như họ mong tôi quỳ xuống biết ơn vì họ đã chiếu cố cho một con bé quê mùa ấy

- Tôi hứa là khi tôi giới thiệu với họ thì họ sẽ tỏ ra rất kính trọng cô. Verena cười to, 2 đồng tiền hiện rõ trên má.

- Thế ông sẽ xoay sở ra sao nào? Ra lệnh cho họ phải thực hiện bổn phận của mình, y như họ là binh lính của ông chẳng. Không đâu, cảm ơn ngài, thiếu tá Royd, tôi sẽ ở lại đây, nơi đây mọi người thích tôi và chiếc áo dài kinh khủng của tôi vô cùng

- Vậy là cô để cho bọn ác nhân đó được bình an vô sự chứ gì, có lẽ giờ đây, vợ của mấy người bảo vệ đó khóc lóc dữ lắm, vì bị trở thành goá phụ, tôi không nghĩ là người ta sẽ trợ cấp cho các bà goá ấy đâu, rồi con cái họ sẽ chết đói... ngoài cô ra, ai ở đây phải gánh trách nhiệm đó nào?

- Thôi đi. Verena giận dữ thốt lên, sao ông bắt công quá vậy, rõ ràng là ông đang cố ép buộc tôi mà

- Nhưng tất cả đều là sự thật đấy thôi

- Ông biết rõ là tôi không thể bỏ đi trong khi ông nội đang bệnh thế này, nếu ông qua đời thì lúc đó tôi sẽ nghĩ tới lời đề nghị của ông.

- Ông nội cô chết rồi thì cô định sẽ làm gì? Cô không thể sống ở đây một thân một mình được

- Tôi hiểu rõ việc đó mà, tôi không đến nỗi thơ ngây đâu, cô giáo cũ của tôi, cô Richardson sẽ đến ở với tôi, cho tới khi tôi tự thu xếp ổn thoả, rồi tôi sẽ liên lạc với Giles, chúng tôi sẽ làm đám cưới

- Vậy giờ ông ấy ở đâu, chàng hỏi

- Tôi nghĩ là Ấn Độ, lâu lắm rồi tôi không có tin tức gì của anh ấy cả, dĩ nhiên là nếu anh ấy phải đi nước ngoài thì lá thư sẽ phải long đong trên biển nhiều tháng mới tới được tay tôi, nhưng dù sao thì khi chúng tôi gặp lại nhau tôi sẽ nói với anh ấy về đề nghị của ông và hỏi ý kiến của anh ấy luôn. Tôi không ngạc nhiên đâu nếu anh ấy cho rằng cái ý tưởng này rất ngớ ngẩn.

Nàng vừa nói vừa lắc đầu bước ra khỏi phòng, khép cửa lại sau lưng.

Công tước vẫn ngồi im, miệng mỉm cười nghĩ sao chộc tức nàng dễ đến thế và thậm chí rửa mình sao vô ý đề cập làm gì đến cái xã hội thượng lưu đó để nàng nổi giận chê bai hết mọi người nhất là đàn ông. Chắc là khi cùng ông đến LD nàng không được thoải mái lắm và hơi bối rối. Chẳng hiểu với tất cả những gì được học, nàng dễ dàng nhận ra những hạn chế cũng như những tục lệ của xã hội thượng lưu rất khác với cảm giác tự do khi còn ở nhà. Chẳng thậm chí nghĩ chắc khi một7, có lẽ Verena hơi vụng về như một con lừa con còn non nớt cùng với cái cảm giác thiếu tự tin, và không có trang phục hợp thời trang đã khiến nàng cảm thấy như bị coi thường và xấu hổ. Nhưng giờ nàng đã 20 rồi mà, nếu nàng sửa soạn tư trang thích hợp và được giới thiệu với đúng người thì chàng dám cá là nàng sẽ gây náo động trong giới thượng lưu ngay cho mà xem, và chàng cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên khi vợ chồng ngài Upminster không muốn mời Verena đến nhà khi có một người cầu hôn như công tước vùng Selchester. Chàng biết ông Carter cũng đã gửi nhiều thư xin lỗi cho chàng vì Verena sau khi từ Copper Hall về, đã kể là ngài Upminster sau khi biết công tước không có ý định đến thăm, ngài đã tỏ ra rất giận dữ.

- Bao nhiêu là tiền để chuẩn bị bữa tiệc, lỗi tại mày tất cả, Charmine, mày luôn thoải mái sỗ sàng với đàn ông ngay từ lần đầu tiên. Mày đã khiến ông ấy cảm thấy là lời tán tỉnh của mình sẽ được đón nhận dễ dàng như vậy, ngài Upminster đã quát lên.

- Con không có khuyến khích ông ấy đâu mà cha, sự thật thì công tước rất ít nói chuyện với con, Charmine đáp ứng

- Đó là lỗi tại mày, rõ ràng quá còn chối gì nữa hả, tao sẽ trừ đi những chi phí này vào phần tiền may quần áo của mày, ngài Upminster ngắt lời Verena kể lại rồi thêm vào.

- Nhưng phu nhân Upminster đã an ủi Charmine rằng bà đã trích tiền tiêu dùng của gia đình nên sẽ không ai phải chịu thiệt gì vì cái ông công tước đáng ghét hủy bỏ chuyến thăm cả. Charmine và Clive giờ rất tin họ có thể lập kế hoạch cho đám cưới của mình vào mùa xuân.

- Tôi đã nói với cô là không sao đâu mà.

- Tôi không thể hiểu nổi tại sao cái ông công tước đáng ghét ấy lại thay đổi kế hoạch nhỉ.

- Có lẽ ông ta đang bị giam giữ ở đâu đó, không thoát được.

- Vậy cũng tốt, mong sao ông ta bị cô nào đó trói chân lại và làm cho ông ấy phải khốn khổ, điều đứng thì ông ta mới biết

- Cô quả là một con khi hay báo thù, cô luôn tỏ ra như thế với ông công tước hay sao?

- Ông muốn tôi phải là cô bé học sinh chắc. Riêng tôi chẳng việc gì phải kết tội ông ta cả, ông sẽ bị thất vọng thôi. Quan điểm của tôi rất tích cực, nhất là với đàn ông.

- Thế cô nghĩ gì về tôi nào, chàng hỏi và nhìn vào đôi mắt màu nâu đang chăm chú quan sát gương mặt chàng, như thể muốn tìm một cái gì đó sâu xa bên trong.

- Ông muốn nói về tương lai của ông à? Tôi có thể nhìn thấy được những cái vô hình, mẹ tôi là con út trong gia đình 7 con và điều này có nghĩa là mẹ tôi có những năng lực rất đặc biệt

- Tôi có nghe nói về tín ngưỡng đó, công tước bình luận, thế trước khi lấy cha cô thì mẹ cô là con của gia đình nào?

- Mẹ tôi là con gái ngài Merwin, bên ngoại không xem cha tôi là người xứng đáng lấy con út của mình nên mẹ tôi phải leo ra khỏi cửa sổ phòng ngủ chạy trốn với cha tôi.

- Một câu chuyện thật là lãng mạn, chàng nói khô khốc, tôi nghĩ là cô không biết chút gì về họ hàng bên ngoại đâu nhỉ

- Tôi đâu có muốn gặp họ làm gì sau khi họ khinh bỉ cha tôi như thế, cha tôi đẹp trai lắm đấy nhé và còn là một người lính rất dũng cảm nữa Theo tập quán thì những ai không dính dáng đóng góp gì vào cuộc sống của họ, sẽ bị ngược đãi, công tước trầm ngâm.

Chàng nghĩ dòng họ Merwin có thể rất thành công nếu giới thiệu Verena vào xã hội thượng lưu chứ không phải là một vị tướng, dù đã tham gia chiến đấu trên chiến trường.

- Tôi không bao giờ thêm nói chuyện với mấy người họ hàng kênh kiệu của mẹ tôi đâu, làm thế chẳng khác nào chuốc lấy sự khó chịu vào mình, nào, giờ ông đưa cho tôi một thứ gì đó mà ông hay mang theo bên mình đi.

Nàng vừa nói vừa bước tới cầm lấy chiếc đồng hồ của chàng đặt cạnh giường.

Chàng hơi lo sợ nàng sẽ nhận ra được dấu vết khắc riêng của gia đình chàng ở phía sau chiếc đồng hồ to. Nhưng Verena không nhìn mà chỉ cầm hồ

trên tay, mắt khép lại

- Ông đã ở kề bên cái chết, nàng nói chậm rãi, tôi thấy quanh ông bao trùm máu và cả bóng tối nữa nhưng ông không hề sợ hãi, tôi chưa bao giờ gặp ông trước đây, nhưng tôi biết ông là một người lính và một người lính rất cừ. Ông đã được nhận huy chương, nó giống như một đồng curon vậy, tôi không hiểu rõ lắm nhưng ông là người có địa vị cao, được kính trọng, ông đã giải ngũ, nếu không tôi đoán ông sẽ có thể trở thành một đại tướng ấy

- Có lẽ sẽ có một cuộc chiến nữa chẳng, tôi sẽ gia nhập lại trung đoàn.

- Tôi nghĩ là ông sẽ không làm như vậy đâu, Verena nói, giọng nói rất xa xăm, nhưng ông sẽ ở một vị trí rất quyền thế và sẽ có nhiều người, tôi không chắc lắm, nhưng hình như họ chờ ông hướng dẫn cho họ, có lẽ là ra lệnh. Nhưng ông sẽ gặp nguy hiểm... đến từ một người đàn ông, người này rất ghét ông, ông ta muốn ở ông một cái gì đó và ông ta quyết định chiếm lấy nó, nhưng ông sẽ được cứu thoát... một người phụ nữ sẽ cứu ông

- Thế người phụ nữ này trông như thế nào? chàng hỏi.

- Tôi không thể thấy cô ấy được. Tôi chỉ có thể thấy sự nguy hiểm, nguy hiểm trong bóng tối bao trùm và... cả trong một toà nhà... và có cả máu nữa.

Nàng mở mắt và nói nghiêm nghị, ông phải cẩn thận, thiếu tá, rất cẩn thận nữa là khác

- Tôi nghĩ là cô đang nói về quá khứ đó thôi, công tước đưa ra giả thiết, nhờ cô tôi đã gặp nguy hiểm rồi đấy thôi, tôi có thể nói ra hết mọi chuyện mà không nhờ một khả năng vô hình nào cả. Verena đặt lại cái đồng hồ trên bàn.

- Cũng được thôi, ông có thể chế diễu tôi tùy thích, nhưng tôi chắc với ông là chuyện đó sẽ đến thật đấy, và hãy cẩn thận, tôi không muốn có chuyện gì xảy ra cho ông hết

- Rất biết ơn sự quan tâm của cô, chàng nói nhưng nhìn vào mắt của Verena chàng nhận ra nàng thật sự lo lắng.

- Cô đâu có thật sự tin vào tất cả những chuyện vớ vẩn này phải không? Một thoáng, nàng không trả lời Những tia sáng màu vàng trong mắt nàng chiếu vào mắt chàng và chàng chợt có cảm giác rất lạ giữa 2 người. Một cái gì đó mà không ai trong họ tìm được hay mong chờ cả, Verena hít một hơi rồi quay đi.

- Tôi cũng mong là mình không tin chuyện này, nhưng lời dự báo của tôi trở thành sự thật, nàng trả lời giọng chùng xuống khi bước ra khỏi phòng.

Chàng nhớ lại những gì chàng vừa nói và tự hỏi mình có thuyết phục được Verena đến LD không và như vậy chàng có đưa cả 2 vào nguy hiểm không

Chàng chỉ biết chắc bọn cướp vàng là những tên giết người và nếu chúng nghi Verena biết được bí mật của chúng thì nàng sẽ bị giết ngay. Nhưng làm sao mà chúng lại biết được chứ, làm sao chúng có thể nghi ngờ một người ở cái tỉnh nhỏ bé này, dù chỉ là một người lạ mà chúng định giết lại có thể đoán được đường đi nước bước của chúng.

- Rất khôn ngoan và đơn giản, chàng thăm nghi Cánh cửa phòng đột ngột mở ra và Traver bước vào.

- Cô Verena nghĩ là giờ này ông nên lên giường được rồi, ông đã thức gần bốn giờ và bác sĩ bảo là ông phải được thoải mái, ông lễ phép nói

Công tước định phản đối thì chàng nhận ra trên thực tế, mình đã rất mệt mỏi, đầu óc mụ đi dù chàng vẫn cố tự nhủ đó chỉ là sự tưởng tượng thôi, nhưng chàng lại muốn ngả lưng và đầu hàng.

- Được rồi Traver tôi không được khoẻ lắm nên khó mà tranh cãi với cô Verena và vì thế tôi sẽ vào giường ngay đây, nhưng ngày mai, tôi sẽ thức cả ngày đó

- Hi vọng là cô Verena sẽ bàn lại với ông về điều quá sức tưởng tượng này, thưa ngài, Traver vừa nói vừa cười khoái trá.

- Cô ấy luôn làm theo ý mình sao, chàng hỏi.

- Cô Verena là một trong số các cô gái trẻ dễ thương nhất mà tôi biết, nhưng cô ấy cũng hết như ông nội mình, luôn coi thường mọi chuyện. Khi còn trong binh đoàn, bọn binh lính chúng tôi thường kháo nhau là lao ra trước làn đạn còn dễ hơn thay đổi quyết định của ngài chỉ huy. Cô Verena cũng y hết như ông mình vậy, chỉ có khác là ngài ấy khi muốn làm gì thường hay ra lệnh còn cô Verena lại dùng cách nói ngọt đến độ khó ai làm ngược lại được.

- Tôi nghĩ là cô ấy ra lệnh cho tôi thì có, chàng nói rầu rĩ

- Cũng vì ngài đang bị bệnh thôi, ở tuổi ấy chẳng cô gái trẻ nào phải lo toan mọi thứ cho một người đàn ông cả.

- Tôi cũng nhận thấy thế, công tước tán thành. Ngày Traver ông kể cho tôi nghe về anh chàng sắp đính hôn với cô Verena đi

- À đại úy Giles Winchcombe Smyth đó mà.

- Thì ra đó là tên của anh ta.

- Đại úy có bà con với cô Verena, gọi là anh họ thôi chứ theo tôi chẳng có gì liên quan cả, mẹ của đại úy là em họ thứ 2 của ông nội cô Verena, tên thời con gái của bà ấy là Winchcombe, nhưng sau này bà ấy lấy một người tên là Smyth và thế là bà ấy ghép luôn tên mình vào tên chồng. Cuộc hôn nhân không được gia đình tán thành lắm, tôi nghe nói thế

- Và thế là ngài ấy đã không chấp nhận cho cuộc hôn nhân của cháu gái

mình phải không? chàng hỏi.

- Vâng. Traver trả lời gay gắt, và nếu không sợ làm mất lòng thì tôi đã làm cho anh chàng đó một trận rồi, đó đâu phải là một cuộc đính hôn, giữa đại úy và cô Verena, và còn một cái gì đó ông chủ tôi giữ kín lắm

- Sao vậy, chàng hỏi rồi lên giường. thoải mái ngã mình xuống những chiếc nệm êm ái mà Traver đã kê phía dưới Traver liếc nhanh về phía cửa và nói nhỏ.

- Tôi cũng chẳng biết có nên kể cho ông nghe chuyện này không nữa, nhưng tôi thấy ông là một người lnh và hơn nữa ở đây tôi cũng chẳng có ai để tâm sự. Thôi được, tôi sẽ kể cho ông nghe sự thật, đó là nỗi lo sợ cái chết

- Ông có thể giải thích rõ hơn nữa được không?

- Vâng, đại úy Giles đến thăm ông chủ tôi và tôi dám chắc là chỉ vì muốn bòn rút tiền thôi chứ chẳng có gì hơn. Chuyện này đã bắt đầu nhiều năm trước khi ông chủ với tôi từ Ấn Độ về.

- Cái anh chàng đại úy ấy bao nhiêu tuổi rồi? Tôi đoán là hẳn còn rất trẻ.

- Không có đâu thưa ngài, đại úy Giles ít nhất cũng gần 40 rồi

- Gần 40 à, công tước thốt lên, già như thế mà sống với cô Verena sao được. Có chắc không đấy?

- Bên ngoài trông hẳn có vẻ già hơn, Traver buồn rầu trả lời

- Kể tiếp đi Traver

- Nhiều lần khác hẳn đến cũng vậy thưa ngài, chỉ vì tiền mà thôi. Tiền. Gã đại úy đó mắc nợ lút đầu, chủ nợ luôn theo sát hẳn, và có lẽ sợ tai tiếng mà hẳn mới rời trung đoàn mà thật ra chẳng có trung đoàn nào ở đó cả.

- Vậy cái gì thế?

- Đội binh thứ một một đó mà. Traver trả lời về khinh miệt

Chàng mỉm cười về khuyến khích

- Ông cứ kể tiếp đi

- Vâng thưa ngài, sau khi ông chủ tôi với cô Verena từ LD quay về đây 2 năm trước, đại úy Giles đột ngột đến, ngài biết không, ngay lúc đó là tôi đã để ý đến hẳn ta rồi. Thật ra thì trông hẳn chẳng đẹp đẽ gì cả. Y như tôi đoán, đầu tiên hẳn tìm ông chủ tôi để thảo luận một chuyện riêng tư gì đó. Tôi thấy rõ là ông chủ đang đau đớn với bệnh tật lại phải chuốc thêm bực mình vì món nợ không mời. Hôm ấy hẳn mang đôi giày cao cổ bóng loáng, ai cũng khăng khăng là hẳn mang khi còn ở LD, dù rõ ràng đôi giày rất chật với chân hẳn.

- Chắc hẳn hẳn cũng thấy vướng víu khó chịu lắm, chàng nhận xét

- Vâng, ông chủ tôi rất là bực mình khó chịu còn hẳn cũng quá quất nữa. Khi tôi đi qua cửa phòng làm việc tôi có nghe loáng thoáng câu chuyện của 2

người, tôi chỉ tình cờ thôi, ngài hiểu cho tôi, vì họ nói giọng rất lớn, tôi buộc phải nghe cuộc đối thoại của họ.

- Hi vọng là không có gì rắc rối

- Ta sẽ cho mày 2000 bảng và không một hào nào cả, ông chủ đã gầm lên như thế, lúc đó dù ngài có đi qua quảng trường Barrack nghe cũng sẽ nghe được giọng nói của ông chủ tôi thôi, tôi xin thề như thế

- Và nếu mày còn vác mặt đến nữa, tao sẽ tống cổ mày ra cửa ngay lập tức, ông chủ tiếp, mày đã bòn rút của tao bao nhiêu rồi và tao không có ý định để cho Verena phải thừa kế một gia tài rỗng không, chỉ vì một thằng như mày đầu Traver ngưng lại một chút rồi tiếp

- Gã đại úy nói gì đó nhưng tôi chẳng nghe nổi và rồi ông chủ lại hét lên.

- Sao? Cho mày bất cứ cái gì mày thích ấy à? Mày bị quân trí rồi chắc, mọi thứ tao có: nhà cửa, ruộng đất và của cải của tao đều dành cho Verena hết và đó là lời cuối cùng của tao, đây cầm lấy 2000 bảng rồi cuốn xéo đi, nghe chưa? Traver hít một hơi

- Chắc sau đó mọi chuyện ổn thỏa cả chứ?

- Ông chủ cũng nghĩ vậy đấy, nhưng do lũ ngựa cần được nghỉ ngơi sau khi từ LD trở về nên đại úy phải nghỉ lại hơn 2 ngày và thế là hắn có được một cơ hội thật tuyệt vời

- Ý ông là sao? - Ông chủ tôi đã nói rõ cho hắn biết cô chủ tôi là người thừa kế, ngài còn nhớ chứ? Trước kia hắn đâu có để ý gì đến cô Verena, hắn coi cô ấy chẳng khác gì một đứa con nít, còn giờ thì hắn tỏ ra quyến rũ cô ấy. Tất cả sức quyến rũ hắn đều lộ ra cho cô Verena thấy. Thế nhưng cô ấy như bị hắn thôi miên mới chết chứ, y như hắn là người lang thang ở barrack trình diễn những trò lừa gạt cho người khác xem vậy Chàng khế cau mày nghe Traver kể tiếp

- Thằng thần mà nói thì mấy cái trò của hắn khiến tôi phát bệnh luôn, thưa ngài, thật là bực mình khi phải chứng kiến một cô gái trẻ trung đáng yêu như cô Verena bị lừa gạt bằng những trò rẻ tiền. Nghe lời hắn kể mà sẽ tưởng là hắn đã từng chiến đấu tay không ở Boney vậy

- Vậy là cô Verena đang bị hắn thôi miên, chàng nói giọng chùng xuống như thể chàng đang nói với chính mình.

- Cái đó thì dĩ nhiên rồi, Traver trả lời, cô ấy từ LD về trong lòng đang buồn bã vô cùng, ông chủ tôi cũng đã cố hết sức, cô Verena không gặp một thanh niên nào ở nhà mẹ đỡ đầu của cô ấy khiến cô cảm thấy thú vị cả. Hơn nữa cô ấy đến Biggleswade trong mấy bộ đồ khá tồi tàn Traver lắc đầu

- Nhưng giờ cô Verena đã biết làm thế nào để thu hút sự thích thú của

mọi người rồi. Trông cô ấy xinh hẳn ra, khác hẳn những ngày mà cô ấy còn là một đứa trẻ con, phải không?

- Tôi tin là ông đúng, Traver

- Vâng, thưa ngài, ngay khi chúng tôi trở về gã đại úy đã đến và thế là hẳn đã lọt ngay vào thế hết sức thuận lợi. Những lời khen ngợi mà hẳn dành để nói cho cô chủ, cách hẳn hôn tay cô ấy trước khi đi ngủ, giúp cô ấy khoác áo vào, cứ hiển hiện trước mắt tôi. Trong lúc ấy cô chủ chẳng biết gì cả. Traver hạ thấp giọng xuống.

- Em xinh đẹp vô ngần Verena ạ, tôi nghe hẳn nói thế với cô chủ. “Khi anh đang đóng quân ở miền đồng bằng ngập trong gió và cái nắng cháy da, tối tăm của những đêm phải đóng quân ở Ấn Độ, anh sẽ mãi nghĩ về em và bao nỗi buồn phiền của anh sẽ chẳng còn gì cả vì anh sẽ chỉ nhớ tới em thôi”

Traver khịt mũi tỏ vẻ khinh bỉ

- Chẳng qua đó chỉ là cách nói của thằng nhãi rác rưởi ấy thôi, sao mà tin được chứ

- Tôi hiểu ý ông, Traver, chàng nói, môi thoáng nhẹ một nụ cười

- Ngài biết không, vào cái buổi sáng hẳn lên đường hẳn còn kéo tôi ra nói. “Traver, khi nào ông cụ qua đời, tôi mong là ông sẽ báo ngay cho tôi biết, ông có thể dễ dàng tìm được tôi ở câu lạc bộ tôi hay đến. Tôi sẽ trở về ngay để chăm sóc cho Verena.” “Tôi dám chắc là ông chủ tôi đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi thưa ngài”

- Lúc đó tôi đã trả lời như vậy đấy.

- Có lẽ ông chủ sẽ chỉ định một người giám hộ tài sản cho đến khi cô Verena đủ tuổi. “Không cần phải làm phiền ông vì những vấn đề như thế đâu ông bạn, gã đại úy nói giọng thật là kiêu ngạo. Tôi sẽ là người giám hộ tài sản cho cô Verena vì ngay khi ông cụ qua đời thì chúng tôi sẽ làm đám cưới mà. Dù ông có nói lại mấy chuyện này cho ông cụ biết thì cũng vậy thôi. Không ai tin ông đâu, còn nếu ông hành động bậy bạ, tôi sẽ cho ông xéo đi mà không có được một xu dính túi” Traver lại khịt mũi nói với công tước

- Có những thứ tôi có thể sẽ báo lại cho ông chủ, thưa ngài, nhưng tôi rút ra từ kinh nghiệm là cái gì nói trước sẽ không thực hiện được dù cho ngài đã từng ở trong trung đoàn thì cũng vậy thôi, vì vậy tôi trả lời ngay hết sức lễ độ. “Ngài sẽ mong tin tôi ở Câu lạc bộ chứ?”

- The United Services, hẳn trả lời, nhớ gọi điện gấp cho tôi, ông hiểu rồi chứ?

- Lúc đó tôi nghĩ hẳn sẽ dúi cho tôi một năm tiền thù lao đấy nhưng không có một xu nào cả. Hẳn biến đi cùng tám chi phiếu 2000 bảng mà ông

chủ tôi đã quăng cho, cùng những lời tạm biệt thật là trù mền xum xoe với cô Verena.

- Anh sẽ nghĩ về em suốt cả ngày lẫn đêm, và anh sẽ nhớ mãi cho tới khi chúng ta gặp lại nhau

- Tôi rất ngạc nhiên khi thấy cô Verena tin hẳn để lừa gạt ông nội, chàng nói

- Nếu nói chính xác thì cô ấy không làm thế đâu, vì cô ấy luôn tâm sự mọi chuyện với ông nội, ngài biết không, ngay tối hôm ấy tôi nghe cô ấy nói với ông chủ.

- Ông ơi Giles nói là anh ấy sẽ chăm lo cho cháu nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra với ông

- Ông biết chắc là hẳn sẽ có ý đó mà, ông chủ trả lời giọng mỉa mai châm biếm. Nhưng cháu sẽ giúp ông, Verena bằng cách đừng có dính dáng gì đến thằng đều đó. Hẳn là một gã đàn ông vô cùng xấu xa y như cha hẳn trước đây vậy. Còn mẹ hẳn đã sai lầm khi thêm tên dòng họ mình vào tên cha hẳn. Winchcombe Smyth. Smyth mới chính xác là tên của hẳn - và sự giả mạo là bản chất tự nhiên của hẳn mà

- Nhưng ông ơi, cháu thích anh ấy mà ông, cô ấy nói can đảm.

- Rồi cháu sẽ lại không thích nó đâu, ông chủ kêu lên, hẳn sẽ không đặt chân vào căn nhà này nữa đâu, cháu hiểu không?

- Vâng thưa ông, cô trả lời

- Chỉ có vậy thôi sao, công tước hỏi khi thấy Traver ngừng nói

- Ôi, ông chủ tôi chẳng bao giờ tỏ ra thông minh với phụ nữ cả, Traver buồn rầu nói, ông chủ là một sĩ quan chỉ huy rất lỗi lạc thưa ngài, ngài biết đấy, một quân nhân chặt chẽ về kỉ luật sẽ phải vâng lời tất cả các yêu cầu của ông chủ, nhưng trước một cô gái trẻ tuổi thì ông chủ lại ngốc nghếch y như một cậu bé nhỏ phụ đi cày thôi Traver thở dài

- Nếu ông chủ có nhiều kinh nghiệm hơn, thưa ngài, ông ấy có lẽ phải buộc cô Verena hứa danh dự là không quan hệ gì với gã đại úy Giles nữa, và vì cô ấy rất yêu ông nội nên tôi tin là cô ấy sẽ giữ lời hứa. Nhưng không ông chủ cứ luôn miệng chửi rủa, nói xấu gã đại úy và ra lệnh cho cháu gái mình phải quên hẳn đi, chỉ có điều ngài cũng biết rồi đấy, nghĩa là khi một phụ nữ đang thích một người đàn ông sẽ nghĩ ngay là anh ta đang bị mọi người cư xử quá hà khắc khi nghe người thân của mình luôn miệng chê bai anh ta.

- Đúng, công tước tán thành

- Giờ này gã đại úy đang chờ nghe tin ông chủ qua đời, còn cô Verena thì suốt ngày tự huấn luyện mình trở thành vợ một người lính

Công tước phải thừa nhận đây là sự thật vì vào buổi chiều khi Verena tuôn nước mắt, nàng đã yêu cầu chàng giúp đỡ

- Tôi đã quyết định rồi, nếu có một cuộc chiến tranh nổ ra tôi sẽ không ngồi nhà đâu, nàng đã nói với chàng, Traver đã chỉ tôi cách dựng lều, nấu nướng trong điều kiện khắc nghiệt của chiến trường. Nhưng chắc là có nhiều thứ khác tôi có thể học được nữa mà, ông có ý kiến gì không?

- Ý kiến của tôi là cô hãy yên phận ở nhà, chàng trả lời

- Đó chỉ là cách nhận xét của ông thôi, nàng phản đối giọng khinh bỉ, Giles trông còn hoạt bát và nhiệt huyết hơn ông, tôi có kể cho ông nghe là công tước Wellington nói với anh ấy sau trận Waterloo chưa?

- Nhiều lần rồi, chàng chưa chát trả lời

- Vậy thì ông sẽ nghe lại một lần nữa, ông ấy đã nói đại úy, nếu tôi có được những người lính trẻ đầy nhiệt huyết như anh thì theo tôi, có lẽ cuộc chiến này sẽ nhanh chóng được kết thúc thôi Công tước từ nãy vẫn im lặng lắng nghe, nhưng không hề tin vào những lời nói đó, liền chưa chát hỏi

- Ai thế nhỉ, tôi có thể hỏi thế chứ, ai đã kể lại cho cô nghe câu nói ấy thế? - Giles, dĩ nhiên rồi, Verena trả lời, ngừng một chút rồi tiếp Tôi biết ông đang nghĩ gì rồi, nàng nói lộ vẻ buộc tội, ông nghĩ là anh ấy khoe khoang khoác lác chứ gì, nhưng tôi không tin là ai cũng có thể nhận được lời khen nhiệt tình như thế đâu, Giles còn nói với tôi là “anh thà nghe câu nói đó còn hơn nhận được 50 huy chương”

- Và dĩ nhiên là cô đã thấy huy chương của anh ấy rồi chứ, công tước hỏi Verena lắc đầu

- Giles đâu có mặc đồng phục khi đến đây, nhưng tôi sẽ vui biết bao khi thấy anh ấy trong bộ đồ chèn đỏ, chắc chắn là trông anh ấy phải lộng lẫy và oai hùng lắm.

- Tôi tin điều đó, công tước lạnh lùng nhận xét

- Anh ấy không cao được như ông, nhưng ông biết đấy, tôi chưa bao giờ hỏi ông ở trung đoàn nào?

- The Life Guards, công tước trả lời

- Trung đoàn mà công tước Wellington đóng là ở Waterloo, Verena thốt lên, ra chiến trường mà ông thiếu Salamanca chắc là khó chịu lắm phải không

- Chắc chắn là tôi cảm thấy mất mát nếu không có ngựa

- Nếu tôi giàu có, Verena dăm chiêu nói, tôi sẽ mua thật nhiều ngựa, tôi sẽ có một đàn ngựa khổng lồ và thế là tôi sẽ chẳng cần bạn bè, chồng con hay cái gì khác cả. Chỉ có bầy ngựa thôi. Chúng chẳng bao giờ để ý đến việc ông mặc gì, nói gì hay cách ông nhìn nữa, chúng yêu ông và theo bản năng chúng

biết được ông cũng rất yêu chúng

- Tôi thấy là bất cứ một người đàn ông nào dành được sự hâm mộ của cô cũng sẽ như một con ngựa thối, chàng nhận xét Nàng cười khúc khích - Chắc là anh ta phải là một con quái vật đầu người mình ngựa mất Công tước phá lên cười, Verena tiếp

- Nhưng người cũng giống thú vật thối, tôi mong là ông có thể gặp được ngài Upminster, nếu nói chính xác thì ông ấy giống như một con lợn béo sắp được đưa ra chợ bán hơn.

- Tôi đã nhắc cô con thú nào thế nhỉ, chàng tò mò hỏi Verena suy nghĩ rồi nói

-Ồ dĩ nhiên, chẳng có gì khó khăn ở việc ông quan tâm cả, Napoleon gọi công tước Wellington là “The Leopard” ông nội tôi còn nói ngài ấy có ý ám chỉ đó là một lời lăng nhục. Nhưng “The Leopard” và những người gần gũi ông ta đều đã hi sinh vì chiến đấu rồi

- Sự thật thì đúng thế đó, chàng nói, nhớ lại những trò đùa của Napoleon với Leopard ghê tởm.

- Khi thấy mấy người làm vườn đem ông về trên một cánh cổng, tôi nhìn ông mà cứ ngỡ như đó là một đấu sĩ đã mất khả năng chiến đấu ở Coliseum, còn giờ trông giống như một Leopard hơn, tàn nhẫn ngoan cố không thể chế ngự được và lúc nào cũng có vẻ đắc thắng.

- Cảm ơn cô, nhưng tôi có thể cam đoan với cô là bị coi như Leopard còn hơn là một con thú khác.

- Thế tôi sẽ là cái gì nhỉ? Verena hỏi

- Cô ấy à, một con muỗi nhỏ hay chọc tức, và luôn gây ồn ào, công tước trả lời ngay mà không cần suy nghĩ.

- Tôi không hiểu nổi làm sao mà ông lại khó chịu đến thế cơ chứ? Và cứ như thế này thì ông chỉ được ăn cháo vào bữa tối thôi, tôi sẽ ra khỏi đây ngay lập tức và ra lệnh dọn ngay mấy đĩa đồ ăn rất ngon đã được chuẩn bị sẵn cho ông

- Tôi xin lỗi, tôi thành thật xin lỗi, nhưng tôi không thể nào không chọc ghẹo cô được

- Vậy thì tôi giống cái gì nào?

- Tôi thật sự không biết nữa, có những lúc cô phỉ nhổ tôi cứ như thể tôi là một con mèo rừng vậy, nhưng cũng có những lúc tôi thấy cô thật là triu mến, hết như con sóc nhỏ màu đỏ của tôi ấy, như một đứa bé dễ thương ngồi trên vai tôi giật lấy mấy quả hạnh mà tôi cho nó.

- Tôi thì nghĩ, tốt hơn hết tôi nên là một con chim hay hót ấy, Verena đề

nghe - Nhưng chẳng có gì giống nhau để so sánh cả, chàng nói, lần đầu tiên tôi biết cô, tôi nghĩ là cô giống một con yêu tinh hơn, những con người nhỏ bé yêu thiên nhiên, nấp trong những lùm cây già nua hé mắt nhìn qua các cành cây rậm rạp, nhìn bãi cỏ xanh nơi đêm qua họ đã khiêu vũ Chàng chợt ngừng lại và nhận ra Verena đang nhìn chàng hoài nghi

- Thế ông biết gì về mấy con yêu tinh đó, nàng nói thật dịu dàng
- Tôi là một đứa bé rất cô độc, cô biết không, các chị của tôi lớn hơn tôi rất nhiều tuổi nên tôi lúc nào cũng tưởng tượng ra nhiều chuyện
- Những chuyện đó ra sao, Verena sôi nổi hỏi

Chàng biết mình đã kích thích tính tò mò của nàng và đây là lần đầu tiên họ cảm thấy gần gũi nhau hơn, khác hẳn mối quan hệ bạn bè trước đó của 2 người

- Tôi hay nghĩ đến những con yêu tinh nhảy nhót trên các khúc gỗ miệng kêu “gộp gộp” như gà đang đào xới trên các mô đất, có lúc tôi lại tưởng tượng tới các nữ thần những thác nước và đôi khi tôi cũng đắm chìm trong nỗi khiếp sợ lũ rồng đang nấp mình sau những cây thông

Công tước vừa nói vừa nghĩ tới Henry Sheraton và tự chế nhạo mình. Giọng Verena chợt vang lên bên tai chàng như hết hơi do quá kinh ngạc khiến chàng quên hết mọi thứ và chỉ còn nhớ tới đôi mắt mở lớn có 2 đốm vàng đang nhìn chàng sững sờ

- Những con rồng, nàng nói giọng run lên, kích động. Vậy là cả ông cũng tin rằng có chúng sao? Tôi cứ tưởng sẽ chẳng ai hiểu nổi chứ

- Dĩ nhiên là tôi tin rồi vì tôi chính là kị sĩ trong bộ áo giáp sáng chói mà... chàng kị sĩ ra tay diệt sạch những con rồng

- Lũ yêu tinh sẽ giúp ông chứ?
- Không, chúng chỉ cách cho tôi thôi, tôi nấp trong mấy cái hang của chúng ở phía dưới các ngọn đồi và chúng báo tin cho tôi dưới những cây già nua cạnh con suối bị bỏ bừa

- Còn lũ chim chóc đã báo cho ông biết khi mấy con rồng tới, Verena kêu lên, tôi chưa bao giờ có những giấc mơ như thế cả... và tôi cũng không tưởng tượng được là có một người đàn ông biết được những bí mật như thế

- Ồ chẳng qua chỉ vì cô cũng hay nhận thức được những điều huyền bí thôi và vì thế tôi nghĩ cô có vẻ giống một con yêu tinh hơn...

- Ước chi tôi thật sự là một con yêu tinh nhỉ, Verena nói, và tôi có thể đem đến cho ông nhiều ma thuật rất đặc biệt mà từ trước tới giờ ông chưa được biết Một thoáng im lặng hầu như lấy hết hơi, công tước thì thầm.

- Có lẽ cô đã có trong tay những ma thuật đó rồi.



Nửa đêm công tước thức giấc lo lắng cho Verena, chàng cố vắt óc tìm cách giới thiệu Verena đến LD nhưng rồi tự hỏi không biết như thế có khôn ngoan không, nếu để nàng ra đi như vậy Dù không nhận thức rõ ràng nhưng đây là lần đầu tiên chàng quan tâm đặc biệt đến hoạt động của người khác mà không cho chàng cảm giác thiếu thoải mái Sáng hôm sau chàng thức dậy vẫn còn cảm thấy tức tối vì chưa tìm ra được giải pháp. Nhưng không sao, số phận sẽ quyết định cho chàng Tối qua chàng đã nói chuyện với Traver nên chàng thức dậy khá sớm và đi xuống lầu, người hầu đem bình nước nóng đến ngay sau khi chàng vừa ăn sáng xong, sau khi giúp chàng cạo râu, người hầu lại giúp chàng thay quần áo.

Chàng đã sẵn sàng và cảm thấy vui vui vì đầu óc mình hoàn toàn minh mẫn thì Verena gõ cửa.

- Hôm nay ông cảm thấy khoẻ hơn rồi chứ, Verena hỏi ngay khi chàng mời nàng mở cửa vào, im lặng rồi nàng nhìn chàng bằng đôi mắt dò xét và thốt lên

-Ồ trông ông có vẻ tốt hơn rồi đấy, ông đã thật sự khoẻ nên tôi cũng có nhiều thứ muốn chỉ cho ông đây. Tôi rất vui khi thấy ông nôn nóng muốn thăm Salamanca

Traver đi ra khi nàng nói, và công tước đứng tắm mình trong ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, Verena chậm rãi bước đến bên chàng và chàng nhận ra bộ đồ dài bằng vải muslin làm lộ hết những đường nét mảnh mai hoàn hảo của cơ thể trẻ trung của nàng

- Nói sao nhỉ, trở lại với thế giới chẳng, nàng hỏi khi đến cạnh chàng.

- Đó là một cảm giác rất lạ lùng, công tước nghiêm túc nói, đã 7 ngày nay tôi hoàn toàn bị cách li trong căn phòng này, đây chỉ là thế giới nhỏ thôi. Giống như một con thuyền nhỏ trôi dạt giữa đại dương bao la, ngày hôm qua đã ở sau lưng tôi và ngày mai sẽ là ở đâu đó phía chân trời xa xăm kia

- Chắc là ông cảm thấy chán nản lắm hả?

- Cô biết là tôi không hề cảm thấy thế mà, chàng nói giọng trầm xuống.

Trong mắt chàng có cái gì đó rất lạ khiến nàng phải ngoảnh mặt nhìn về phía cửa sổ

- Salamanca đang chờ chúng ta đấy, nàng nói nhanh, ông có cần Traver giúp xuống cầu thang không hay là ông tựa vào tôi cũng được.

- Đảm bảo với cô là tôi có thể tự đi xuống một mình được mà, công tước trả lời

- Ông phải cẩn thận đấy, bác sĩ đã bảo là ông không nên hoạt động nhiều quá. Công tước chưa kịp trả lời Traver đã xuất hiện ở ngưỡng cửa

- Cô Verena nhanh lên, ông kêu lên giọng khẩn cấp

Không hỏi thêm Verena quay đi ngay chạy ra khỏi phòng và chàng nghe tiếng bước chân vội vã của nàng trên lối đi về phía phòng ông nội nàng, chàng chờ và theo linh tính biết đã có chuyện xảy ra

Khoảng 5' sau Verena trở lại chẳng còn cần phải nói công tước đã thấy được vẻ xúc động trong mắt nàng, khuôn mặt xanh xao, nàng bước đi như trong vô thức, hoàn toàn do sức mạnh bản năng hơn là bằng ý chí của chính mình Nàng bước về phía chàng như một cô bé đang tìm sự an ủi, vỗ về, vòng tay công tước mở rộng, ôm lấy nàng và nàng dấn mặt vào vai chàng, cứ đứng như vậy không một lời nào cả, chàng biết nàng không nhận ra chàng là một người đàn ông mà giờ đây chàng đơn thuần chỉ là một người an ủi vỗ về nàng lúc này thôi. Mùi hương ngọt ngào tươi mát tỏa ra từ mái tóc nàng và chàng biết rõ là trên tất cả, chàng quyết sẽ bảo vệ nàng. Nàng quay về phía chàng, đôi mắt bộc lộ nỗi đau đớn vô biên và chàng ước chi mình có thể gánh vác nỗi đau đó cho nàng hay giúp cho nàng bớt sợ hãi Verena đang run lên nhưng vẫn cố tỏ ra can đảm, gạt nước mắt xúc động nói, giọng chùng hẫng xuống:

- Tôi đã chờ điều đó nhưng... tôi vẫn không biết tại sao nó lại kết thúc như vậy, dù sao thì đó cũng là... một kết thúc.

- Tất cả đều luôn như vậy mà, công tước dịu dàng nói.

- Có lẽ ông không muốn chuyện này kéo dài lâu hơn nữa, Verena thì thầm, ông muốn chết như một người lính

Công tước vẫn ôm nàng trong vòng tay như thế cho đến khi nàng nhúc nhích mới buông ra, nàng bước về phía cửa sổ dõi mắt ra khu vườn.

- Tôi phải tỏ ra can đảm, nàng nói như thì thầm với chính mình

- Cô đang rất can đảm, công tước nói với nàng

Nàng quay ngoắt đầu lại khi nghe chàng nói, mắt mở lớn nhìn khuôn mặt chàng cứ như là lần đầu tiên gặp chàng vậy

- Tôi không muốn.. ông phải... phải... gặp ông nội, nàng thì thầm giọng run run

- Tôi đã rất hãnh diện nhớ tới vị tướng khi tôi gặp ông lần cuối, ngài cưỡi ngựa băng qua khắp các chiến trường sau chiến thắng của chúng tôi ở Waterloo, binh lính rầm rộ sau lưng ông.

Những giọt nước mắt tuôn ra từ đôi mắt to đẹp của nàng khi chàng nói.

- Tôi phải trở lại giúp Traver một tay nữa, nàng nói vội vã.

- Tôi tin là cô chẳng có gì để làm nữa đâu, chàng trả lời bình thản, cô cứ ở lại đây đi để tôi xem có thể giúp gì cho cô không.

Verena định quay sang tranh cãi chàng nhưng chàng đặt tay lên vai nàng

và dẫn nàng về phía chiếc ghế ở cửa sổ

- Tôi đã hứa với cô rồi mà, tôi sẽ giúp cô hết sức mình

Có một cái gì đó rất quyết đoán trong giọng nói của chàng khiến nàng vâng lời mà không hề cãi lại và công tước bước ra khỏi phòng, đi xuống nơi mà chàng biết ở đó mình có thể kiếm ra phòng ngủ của ông nội Verena. Chàng vừa tới nơi thì đã thấy Traver từ trong phòng bước ra.

- Tôi có thể giúp gì cho ông không, công tước hỏi.

- Không, cảm ơn thưa ngài. Traver trả lời. Tôi chuẩn bị cho người tới báo cho bác sĩ vì vợ của ông chủ nhà trọ đang liệt người chết ở Little Coper. Sẵn tiện tôi gửi một bức điện đến cho luật sư của ông chủ đang sống ở Biggleswade, Traver đóng cửa rồi tiếp

- Tôi biết là sẽ có nhiều lời chỉ dẫn mà chủ tôi mong làm ngay khi ngài chết, luật sư sẽ có mặt ở đây độ 2 giờ nữa, từ giờ tới lúc đó liệu ông có thể chăm sóc cho cô Vrena không ạ, có lẽ cô ấy đang rất đau buồn.

- Tôi sẽ lo cho cô ấy mà, công tước hứa rồi trở về phòng mình.

Verena vẫn ngồi bên cửa sổ.

- Nào được rồi đây, chàng nói, Traver đã lo hết mọi chuyện rồi, cô đã hứa là sẽ dẫn tôi đi thăm Salamanca mà.

Gần 2 giờ sau đó công tước và Verena đã dạo thăm các chuồng ngựa rồi ngồi nghỉ một lát dưới bóng cây trong vườn và khi quay về nhà, 2 người đã thấy một cỗ xe độc mã đậu ngoài sân

- Chắc là ông Laybarrow đã đến rồi, Verena thốt lên, tôi biết là Traver sẽ báo cho ông ấy biết mà, chắc chắn ông nội có nhiều điều muốn nói lại lắm.

- Tôi sẽ chờ cho đến khi cô nghe hết những gì mà luật sư cần nói, công tước nói với nàng, có lẽ sau đó ông ta sẽ phải lên đường thôi.

- Ông không định đi chứ? nàng ngạc nhiên hỏi, nhưng ông không thể lên đường sớm thế được.

- Tôi đã khỏe rồi mà, và cô phải nhận thức rõ là giờ ông nội cô đã chết, tôi không thể ở trong nhà được nữa.

- Traver sẽ nhắc cô Richardson đến, cô ấy sẽ đi kèm tôi nếu cần, xin ông hãy khoan đi cho tới khi tôi bình tĩnh lại và biết mình cần phải làm gì đã

Công tước ngạc nhiên nhìn Verena tiếp

- Ông nội luôn dặn tôi là khi ông chết ông đã có đầy đủ mọi sự sắp xếp ổn thỏa cho cả tôi và việc mai táng ông, tôi không hề biết những điều khoản đó như thế nào cả, nhưng xin hứa danh dự với ông là tôi sẽ thực hiện hết những ý nguyện của ông nội.

Giọng nàng như đang thổn thức.

- Chỉ cần những gì ông tôi yêu cầu thôi, tôi cũng đã sợ lắm rồi! Có lẽ tôi ngốc nghếch quá, nhưng thiếu tá Royd, xin ông khoan đi vội

Vừa nài xin, Verena vừa giơ tay ra đặt lên tay chàng, một bàn tay nhỏ nhắn với những ngón thon dài nhạy cảm, có vài tàn nhang màu nâu trên làn da trắng trẻo. Lòng chàng dậy lên lòng trắc ẩn như trước một cô bé dễ thương đáng yêu, vì nàng còn nhỏ bé hơn nữa nàng một thiếu nữ sống ở miền quê hiểu biết rất ít về thế giới bên ngoài Rồi cái gì sẽ đến với nàng đây, công tước tự hỏi, và chợt nhận thức không bình thường chút nào ở chàng cả là trước sự ra đi của ông nàng, thế giới của Verena hoàn toàn sụp đổ hẳn.

- Tôi sẽ ở lại trong lúc cô cần tôi, chàng nói bình thản.

- Tôi thật là xấu hổ vì mình đã sợ hãi đến thế, nàng nói giọng thật thấp, nhưng mà tôi không thể sợ hãi được.

- Thôi ta hãy vào nhà xem xem có ai cần gì không, quả thật sẽ ngốc nghếch vô cùng nếu ta đánh giá cao kẻ thù cũng như đánh giá quá thấp ông cô

Verena mỉm cười, nét mặt xanh xao

- Hi vọng là ông không gọi tôi là kẻ thù chứ

- Tôi đang nói đến những chỉ thị huyền bí, tôi tin là cô sẽ nhanh chóng nhận ra chúng chẳng ghê gớm như cô đoán đâu

- Có lẽ là ông đúng, nàng đồng ý rồi ngẩng đầu cao hơn một chút, bước vào nhà.

Ông Laybarrow một người đàn ông khá đứng tuổi, da hơi nhăn nheo hói đầu ngồi chờ họ ở ghế salon. Ông đang nói chuyện với một phu nhân có mái tóc xám mà ngay khi Verena xuất hiện, bà đã vội dang tay ra

- Ô Richie, cháu thật là xúc động khi gặp cô, thật là tốt biết mấy khi cô đến đây - Cháu biết đấy Verena, ngay khi biết tin ông chết, cô đã mong được đến ngay với cháu, cô Richardson trả lời

Cô hôn Verena rồi nhìn công tước về tò mò chẳng chút dấu diếm.

- Đây là thiếu tá Royd, Verena giải thích, ông ấy đã ở đây vì một tai nạn nhẹ trong làng. Cháu sẽ kể cho cô nghe sau, xin giới thiệu với thiếu tá đây là cô giáo cũ của tôi, người mà đã có lần tôi đã từng nói đến đấy, cô Richardson.

Công tước cúi chào và cô Richardson khẽ nhún gối chào lại, công tước rất thích khuôn mặt điềm tĩnh, nhạy cảm và cách bỏ đi những câu hỏi không cần thiết

- Nếu cô vui lòng, cô Winchcombe cô cho phép tôi thông báo cho cô ngay những ước nguyện cuối cùng của ngài Alexander Winchcombe, ông

Laybarrow nói, giọng khô khan vì thói quen nghề nghiệp. Chiều nay tôi có việc rất quan trọng cần quay về Biggleswade càng sớm càng tốt

- Vâng thưa ông Laybarrow, chẳng có lý do gì để trì hoãn cả và tôi rất sẵn lòng nghe những gì ông phải thông báo, thế cô Richardson có được ở đây không, và nếu có thể tôi mang cả thiếu tá Royd, khách của tôi cũng cùng nghe luôn thế.

- Vâng nếu cô muốn thế cô Winchcombe

- Vậy thì tốt nhất là chúng ta ngồi ổn định đi, Verena đề nghị Ông Laybarrow ngồi xuống một cái ghế lưng cao và bắt đầu lóng ngóng trước chiếc túi xách da đen sờn rách.

Công tước vội đem đến cho ông cái bàn nhỏ, ông cảm ơn chàng rồi vội đặt chiếc túi lên, nắp túi mở ra bên trong toàn là những giấy tờ. Cuối cùng thì ông cũng rút ra một đồng tài liệu một tờ giấy rồi khẽ sửa lại kính. Ông nhìn lên và nhận ra cả Verena, cô Richardson và công tước đều đã ngồi yên chỗ đối diện với ông. Ông khẽ hắng giọng

- Cô cần biết thưa cô Winchcombe. Là Mayhew, Bodkin và Critcuick đều là luật sư của ông nội cô và tôi chỉ thay mặt họ cho tới khi họ có thể có những thông tin đầy đủ về bệnh trạng của ngài Alexander

- Vâng tôi biết điều đó

- Tất cả những việc làm và tài liệu liên quan đến nhà cửa ruộng đất đều ở những ngài trong Lincoln's Inn Field, ông Laybarrow tiếp. Giờ tôi sẽ đọc tóm tắt ý nguyện của ông cô và một số ước nguyện của ngài trong việc mai táng.

- Xin vui lòng tiếp tục ông Laybarrow, công tước quan sát Verena và nhận ra mấy thủ tục này thật rườm rà, nhưng nàng vẫn cố tỏ ra mình thật can đảm, dù mặt nàng đã tái nhợt

- Những ước nguyện này được viết ra cách đây một8 tháng ngày một5-2-một822 “Tôi, Alexander Frederick Corrad Winchcombe là một vị tướng và từng là một sĩ quan được phong tước để lại tất cả tài sản của tôi, ruộng đất, nhà cửa và tiền bạc cho cháu gái tôi Verena Winchcombe khi tròn 2một tuổi hoặc sớm hơn thế nếu Verena lập gia đình. Tuy nhiên nếu tôi chết trước khi cháu tôi trưởng thành thì tôi yêu cầu bạn tôi cũng là luật sư Arthur Critchuick chỉ định ra một người giám hộ để quản lý tài sản của cháu tôi và bảo đảm cháu tôi sẽ không vướng phải một cuộc hôn nhân thiếu thích hợp. Tôi hi vọng là một người lính sẽ được chết như một người lính trên chiến trường, nhưng giờ điều ước này không trọn vẹn thì tôi mong mình được mai táng ở Consearated Ground tại tu viện cổ và ngoài cha xứ ra thì người duy nhất được có mặt ở đám tang của tôi là Wiliam Traver. Cái chết của tôi phải được giữ bí

mật tuyệt đối trong 3 tháng và sau đó tin tức này được đăng lên Gozette. Không một ai trong địa phương này được biết về cái chết của tôi và tôi không muốn ai biết hay biểu lộ sự tiếc thương bằng hoa, thư từ, hay than khóc dù là người nhà người quen biết tôi. Tôi mong là ngay khi tôi nhắm mắt thì cháu tôi sẽ rời căn nhà này cùng cô giáo, cô Richrdson, đến LD. Tại đây Verena có thể ở nhà mẹ đỡ đầu, phu nhân Bingley hay cô Richrdson có thể liên lạc với phu nhân Yarde và trông đợi sự giúp đỡ cùng những lời khuyên của quý phu nhân này. Tôi cũng mong là cháu gái tôi, cũng là y tá cho tôi đã từng hết lòng tận tụy chăm sóc tôi bao năm qua và là người tôi yêu thương nhất sẽ vui vẻ hạnh phúc với cuộc sống mới mà bấy lâu nay vì tôi mà cháu đã bị tước đoạt hết mọi niềm vui. Tôi ao ước cháu tôi sẽ dần quen thuộc với những người thuộc tầng lớp của mình và cùng độ tuổi với mình. Cháu tôi sẽ được thừa hưởng toàn bộ tiền bạc và số tiền này sẽ được tiêu dùng cho tất cả những tiện nghi cần thiết cho cháu. Những ước nguyện của tôi là cháu sẽ không được đau buồn và cả mọi người trong nhà cũng vậy. Nếu cháu gái tôi có chút tình cảm với tôi thì tôi tin là những ước nguyện của tôi trước các vấn đề này sẽ được cháu gái tôi và mọi người liên quan đến thực thi đúng. Còn người hầu của tôi, William Traver, tôi tin sẽ phục vụ cho cháu tôi như ông đã phục vụ cho tôi tận tụy trung thành đến khi ông đúng tuổi nghỉ hưu. Lúc này ông sẽ nhận được 500 bảng cùng một khoản trợ cấp 300 bảng một tuần cho đến suốt đời và khi ông cần thì sẽ có một căn nhà nhỏ ở Drove Gates.”

Ông Lybarrow ngưng đọc và nhận ra Verena đang nhìn ông lộ vẻ rất ngạc nhiên, thẳng thốt, nàng vội vã bước tới

- Thật không thể như thế được, nàng kêu lên, làm sao mà ông nội lại có thể yêu cầu tôi làm như thế được chứ Cô Richrdson bước đến cạnh nàng.

- Cháu yêu, cô nghĩ là ông cháu luôn đau buồn vì bệnh tật của mình ông lại cho cháu quá ít chuyện vui vẻ. Cô nhớ khi ông đưa cháu về từ LD, ông đã nói với cô là ông không hài lòng chút nào với những người quen biết, ông cho là họ già nua ảm đạm quá, chẳng thích hợp tính tình trẻ trung của cháu

- Cháu không thích gặp những người ở LD

Như cảm thấy mình đang nói chuyện hơi thân mật vượt mức cần thiết trước mặt ông Laybarrow, nàng bước về phía viên luật sư già đang loay hoay đóng nắp chiếc cặp đen.

- Cảm ơn vì ông đã tỏ ra rất ân cần với gia đình chúng tôi, nếu tôi đến thăm LD tôi sẽ liên lạc với ông Critchuick

- Tối nay tôi sẽ viết thư cho ông ấy, nhưng còn một chuyện nữa tôi báo cho cô biết luôn là, giờ cô đã là một phụ nữ giàu có, nên những phí tổn của cô

đến LD và dĩ nhiên là cả phí tổn bảo dưỡng ngôi nhà, cô có thể nhận ở văn phòng của tôi tại Biggleswade hay từ ông Critchuick ở LD

- Ông mới nói là tôi rất giàu có, Verena hỏi, tôi không nghĩ là ông nội tôi lại rất giàu có đâu

- Thật đấy cô Winchcombe, ông cô rất nổi tiếng, ông Laybarrow trả lời, ông Critchuick sẽ cho cô xem mọi giấy tờ liên quan đến vấn đề tài chính nhưng tôi nghĩ là cô sẽ được thừa hưởng một gia tài gần 90 ngàn bảng chưa kể nhà cửa và đất đai

Nói xong ông mới nhận ra Verena ngạc nhiên đến độ không thốt ra một câu nào. Lẽ độ cúi xuống ông tiếp: Xin gửi đến cô lời chia buồn sâu sắc nhất cô Winchcombe. Đây là một lời an ủi gửi đến ông cô, một vị tướng phi thường và mọi người biết ông đều tỏ ra ngưỡng mộ tài năng của ông nhất là những ai đã từng phục vụ dưới thời ông cụ còn là tướng ấy

- Cảm ơn ông Laybarrow, Vereana nói, giọng chùng hẫng xuống.

Rồi ông vội vã bắt tay cô Richrdson, và công tước lúc đó đang ngồi ở ghế salon trong phòng khách, còn Traver đang chờ ông để đưa nón giúp ông lên xe. Ngay khi cánh cửa khép lại sau lưng ông luật sư, Verena đưa 2 tay lên má và kêu lớn

- Thật là ko thể tin nổi, tôi không thể tin vào những gì mình nghe nữa, tôi sẽ chẳng đi LD đâu. Làm sao ông lại có thể yêu cầu tôi một việc như thế được chứ - Còn tôi thì lại nghĩ đấy là việc hợp lí nhất từ trước tới giờ đây, công tước nhận xét - Nhưng tại sao cơ chứ, Verena hỏi gặng

Công tước khẽ liếc nhìn cô Richrdson và thấy là cô cũng rất tán thành ý kiến của chàng

- Làm sao cô có thể ở đây thoải mái được cơ chứ, cô sẽ luôn mang nặng cảm giác cô đơn khổ sở mất mát của một người từng có một người đồng hành gần một0 năm nay. Những gì ông nội cô yêu cầu Verena đều xuất phát từ nỗi khao khát muốn được đưa cô thoát khỏi nỗi đau đớn cô đơn thôi

- Và dĩ nhiên Verena thân yêu, cô Richrdson nhanh nhẩu chen vào, cháu sẽ làm theo vì ông cháu ao ước thế mà dù theo cảm nghĩ riêng của cháu có thế nào cũng vậy. Thôi cô sẽ đi xuống bảo chị hầu phòng sửa soạn hành lí. Nếu sớm mai lên đường sớm thì ta sẽ đến LD trước khi trời tối Không chờ Verena chấp thuận, cô bước ra khỏi phòng, Verena quay về phía công tước

- Tôi phải đi sao, nàng nói như nài nỉ, giờ đây đó là những gì tôi sợ hãi nhất. Từ lâu rồi tôi có linh cảm về cái kế hoạch này mà, tôi ghét xã hội thượng lưu... ông nội biết rõ là tôi ghét nó như thế nào mà

- Tôi hứa với cô là mọi việc sẽ chẳng tệ đâu nếu cô biết lường trước,

chàng trả lời, ít nhất nếu cô phải đi LD thì chúng ta lại có cơ hội để dò la tung tích của bọn quỷ sứ kia rồi, và chàng chỉ còn mỗi cách này mong làm nàng nguôi ngoai đi nỗi buồn riêng tư thôi.

- Vậy là ông đã thắng, nàng kêu lên, vẻ bức bối, mắt nhìn thẳng chàng. Nàng tiếp giọng có vẻ rất cáu

- Những gì ông muốn đều đã gần thành sự thật rồi, ông muốn tôi phải đi LD, phải dò la bằng những cách này, các buổi khiêu vũ này truy tìm tung tích của một gã mà tôi chỉ mới gặp có một lần và biết đâu tôi lại không thể nhận ra hắn nếu tôi có dịp đối diện với hắn.

- Điều đó đâu có đúng, công tước cố thuyết phục, cô biết rõ là tôi sẽ giúp cô tóm gọn bọn quỷ sứ kia ngay khi cô tỏ ra chú ý tới hắn mà

- Nhưng biết đâu hắn lại thay đổi hoàn toàn khi đến LD, Verena cau kinh trả lời

- Dù sao thì cũng rất thú vị khi dò la tung tích của hắn mà, công tước đề nghị Verena liếc nhìn chàng và thấy môi chàng thoáng nụ cười

- Ông vui vẻ nhỉ, nàng buộc tội, thích chí vì ông đã làm theo được ý mình rồi hả. Thôi được để tôi nói cho ông nghe này thiếu tá Royd, tôi thì lại không định làm y như những gì ông đề ra đâu dù là ở LD hay ở đâu cũng vậy. Và lại dù ông có quả quyết mấy đi thì mọi việc sẽ chẳng theo ý ông được đâu, vì nếu tôi ở nhà mẹ đỡ đầu của tôi thì tôi sẽ đi đến bất cứ nơi sang trọng nào và tìm ra nơi trú ẩn của bọn quỷ sứ kia.

- Rồi chúng ta sẽ tìm ra, công tước trả lời vẻ khó hiểu Verena bước qua phòng và đổi mắt ra vườn nói giọng đau khổ

- Tôi muốn ở lại đây, tôi muốn ngồi trên lưng Assaye băng qua các cánh đồng, muốn nói chuyện với Billy và bàn về đám cưới của Chairmaine

-... và cả ngôi nhà trống rỗng cùng cảm giác đau khổ tột cùng vì mất đi một người ông mình hằng yêu quý nữa, công tước thêm vào

- Có lẽ ông đúng, nàng thở dài thừa nhận, dù sao thì tôi cũng phải làm theo những ước nguyện của ông nội thôi và biết đâu nếu chúng ta tìm ra bọn quỷ đó thì chuyến đi của tôi sẽ có giá trị hơn, mà ông phải hứa là ghé thăm tôi khi đến LD đấy. Qua giọng nói chàng như nghe được tiếng la hét sợ hãi và cô đơn của nàng giữa một thành phố to lớn xa lạ

- Tôi sẽ thăm cô thường xuyên nếu cô cho phép, công tước cam đoan. Verena nói hơi lớn một chút

- À mà tôi quên mất ông chưa đủ sức đi đâu, tôi tin là bác sĩ sẽ chẳng cho phép ông đi LD ít nhất là 2,3 ngày nữa.

- Ngày mai tôi sẽ lên đường sau khi cô và cô Richardson đi, cô không cần

phải lo cho tôi đâu, cô Verena, tôi cần thăm một số người ở Eaton Socon và Salamca dễ dàng đưa tôi đến đó được mà

- Ông chắc là ông thật khỏe không đã, Verena lo lắng hỏi
- Rất chắc nữa là khác, cô có cần tôi thu xếp một cỗ xe để chở cô đến LD hay một người giữ ngựa đi theo cưới Assaye không?

- Chúng tôi có thể đi bằng cỗ xe của ông nội mà, và một người giữ ngựa sẽ đi theo cưới Assaye, tuy nhiên có một chuyện hơi rắc rối là tôi muốn đi thăm vài chuồng ngựa khi đến LD, lũ ngựa có thể tạm xếp ở các chuồng ngựa gần nhà mẹ đỡ đầu của tôi ở quảng trường Manchester, nhưng tôi không thích làm phiền bà vì để ngựa của tôi ở đó lâu quá

- Được, cái đó tôi sẽ lo dễ dàng thôi
- Cảm ơn ông
- Giờ thì tôi có thể mua cho mình một đàn ngựa rồi

Nàng nói mà giọng như lo sợ chỉ là ảo tưởng thôi

- Tôi có thể giúp cô, chàng nói thành thật
- Ông có thể tìm cho tôi những con ngựa dù chỉ gần được như Salamca thôi sao? Verena hỏi

- Tôi xin cam đoan là cô sẽ có được những con ngựa có giá trị nhất, chàng hứa, dĩ nhiên là tôi không chắc chúng có thể cừ như Salamanca được

- Hoặc thông minh như Assaye, Verena nói thêm, miệng nhoen cười
- Tất nhiên là chẳng cần phải nói thế rồi, công tước tán thành. Hai cặp mắt họ chột gặp nhau

- Đừng có sợ, công tước vỗ về thật dịu dàng, cô còn trẻ lắm và đáng yêu nữa Verena, thế giới có thể là nơi hấp dẫn tuyệt vời khi cô có cả 2 điều này

- Tôi sẽ gây ra nhiều lỗi lầm,... nàng như đang thì thầm với chính mình
- Không đâu, nếu cô tin tôi, chàng nói

Nàng giơ tay về phía chàng như cần một sự ủng hộ, công tước nắm lấy tay nàng cảm nhận được sự mát lạnh khi nàng siết chặt tay mình

- Tôi sẽ tiêu diệt những con rồng, những bọn ác độc yêu tinh, chàng nói thật dịu dàng Verana hít thật sâu

- Tôi hi vọng có thể... Leopard. Nàng thì thầm giọng thật nhỏ. Sáng hôm sau cỗ xe ngựa vững chắc nhưng cũ kĩ chở Verena và cô Richardson, đi theo là một người hầu cưới trên lưng Assaye

- Xin chào Traver, Verena nói vừa giơ tay ra Traver nắm lấy tay cô chủ
- Tôi sẽ làm theo những ước nguyện của ông chủ và cô, tôi sẽ chăm sóc ngôi nhà này cho tới khi cô quay về Cô Richardson đã chào tạm biệt công tước, rồi bước vào xe, Verena xúc động đưa cả 2 tay ra cho chàng, mắt mở to

long lạnh vì nước mắt

- Ông sẽ đến thăm tôi sớm nhé, nàng yêu cầu
- Ngày kia tôi sẽ tới, công tước hứa.
- Thế ông đã có địa chỉ nhà mẹ đỡ đầu của tôi chưa?
- À tôi có rồi, cô đã viết cho tôi đây thôi, đi đường bình an nhé, Verena, tôi xin bảo đảm với cô là tôi sẽ cố hết sức mình để cô cảm thấy mau chóng thích nghi và thú vị với cuộc sống ở LD, chắc chắn lần này đến LD cô sẽ có cảm giác và cách nhìn khác trước nhiều cho mà xem.

- Tôi nghi ngờ lắm đó, Verena trả lời, thôi tạm biệt thiếu tá. Ông nhớ là phải đi chậm thôi đây, đừng có hấp tấp nhé.

- Cô lại đang đẩy tôi vào trong ghế nữa rồi, công tước trả lời và thấy má nàng ửng lên 2 đồng tiền, trước khi nàng quay lưng bước vào xe.

Người đánh xe bắt đầu cho ngựa chạy chậm chậm, tay Verena vẫy vẫy ở cửa sổ cho đến khi cỗ xe chỉ còn là một bóng mờ mờ nhỏ bé trước mắt công tước.

- Thật tôi nghiệp, Traver làm bầm.
- Cô ấy sẽ không sao đâu, công tước trả lời. Tôi sẽ lo cho cô ấy mà
- Thật sao, thưa ngài, tôi rất hi vọng và tin tưởng ngài và ngài có thể tin chắc một điều là tôi sẽ không gửi điện báo tới cái câu lạc bộ United Services ấy đâu

- Thế ra ảnh hưởng của ông với ông chủ có đấy chứ, công tước hỏi mắt lấp lánh. Mời Traver hiện lên một nụ cười

- Tôi có thể nhẹ nhàng gây ra ông chủ cái linh cảm là một ngày nào đó cô Verena sẽ kết hôn với một kẻ chẳng ra gì vì cô ấy còn quá ít kinh nghiệm mà

- Đó là ý nghĩ của ông đấy sao?
- Và dĩ nhiên thưa ngài, tôi đã chỉ cho ông chủ tôi thấy là các thiếu nữ rất thích các cuộc quen biết mới. Sau khi tôi nói thế, ông chủ lập tức hiểu ra ngay ai sẽ được gọi tới ngay khi ông nhắm mắt

- Xin chúc mừng ông, công tước nói.

Một lát sau, chàng đã trên lưng Salamanca đến White Hoses, sau khi ăn một bữa trưa nhẹ, chàng tiếp tục trở về LD dĩ nhiên là trên cỗ xe thượng thặng của mình và như thế chàng có thể chợp mắt được một chút. Nửa đêm chàng về tới Selchester, mệt mỏi và kiệt sức, chàng vui mình ngủ li bì không mộng mị đến sáng hôm sau Sáng hôm sau tỉnh giấc chàng lơ mơ tự hỏi chẳng biết mình ở đâu. Và rồi những biến cố trong suốt một tuần lễ qua ồ ạt kéo về, chàng mới nhận ra mình đã lập một kế hoạch rất chắc chắn, rất thú vị và cảm giác này đã khiến cho chàng nôn nao hẳn lên, quên đi tình trạng yếu ớt của cơ

thể Khi ở Eaton Socon, chàng đã định là sẽ mời bác sĩ riêng đến ngay khi chàng về đến Selchester nhưng giờ nghĩ lại chàng thấy mình còn có nhiều việc quan trọng hơn phải làm. Tuy nhiên ông Grayston cứ nín kéo chàng mãi nên phải đến sau bữa ăn trưa, công tước mới ở trên cỗ xe chuẩn bị đến lâu đài ở đường Charles, Mayfair. Sau khi hỏi thăm, chàng được người quản gia cho biết là ngài Adolphus Royd hiện đang ở trong phòng làm việc. Ngài Adolphus đã lên cân rất nhiều trong suốt một0 năm nay tỏ ra rất ngạc nhiên khi thấy cháu trai đã kêu toáng lên. - Trời ơi Theron, sao cháu không báo cho bác biết là cháu sẽ ghé thăm chứ? Vừa nói ông vừa giơ một bàn tay mập mập ra

- Có chuyện gì cấp bách đến độ cháu tỏ ra ân cần một cách bất bình thường thế hả? Chắc là cháu đã trở về gấp lắm đây

- Cháu vừa mới về tới qua thôi, công tước nói.

- Lời cầu hôn của cháu đã được chấp thuận rồi à, ngài Adolphus tò mò hỏi.

- Cháu chẳng cầu hôn ai cả, cái mà cháu muốn hỏi bác là liệu chúng ta có quan hệ gì với ngài Merwin không?

- Merwin ấy à? Tại sao cháu nghĩ là chúng ta có quan hệ gì với cái máy nói ba hoa rỗng tuếch, chán ngắt đó chứ. Từ cái lần bác đến Oxford, ông ta đã khiến bác có cảm giác chán ghét rồi

- Những gia đình quý phái nhất thường liên hiệp với nhau bằng cuộc hôn nhân theo kiểu gia đình của họ, có lần bác đã nói với cháu thế mà.

- Điều đó thì đúng, nhưng bác không muốn kết giao với Merwin đâu, một thằng cha chán ngắt, rất chán nữa là khác.

- Bác Adolphus ơi, một đề tài mà bác là tác giả, cái đề tài mà không một ai có thể chê trách được là dòng dõi. Bác có thể giúp cháu bằng cách tìm ra mối quan hệ nhỏ, rất nhỏ thôi giữa gia đình cái ông Merwin đó và gia đình ta được không bác.

-Ồ không đâu, ngài Adolphus kiên quyết trả lời, mà bác không thể hiểu nổi Theron, tại sao cháu lại muốn có mối quan hệ thân thuộc chẳng chút thú vị và hơn nữa còn làm bác ghét cay ghét đắng nữa chứ.

- Thế ngài Merwin đã làm gì với bác thế, chàng hỏi gợi ý và giọng chàng có vẻ muốn cười lắm.

- Bác chẳng muốn đào xới lại chuyện cũ nữa, thôi đủ rồi đó Theron, bác sẽ không đề cập đến bất cứ cuộc viếng thăm nào với gia đình Merwin trong danh sách khách mà bác đi thăm đâu. Mà dù sao thì ngài Merwin, theo bác biết là đã chết cách đây một0 năm rồi.

- Vậy thì tại sao bác lại kiên quyết trả lời không như thế chứ, chàng chất vấn, hơn nữa cháu còn biết là ông ấy hiện vẫn có một người thừa kế.

- Hình như một người em họ đã thừa kế tước hiệu thì phải, ngài lạnh lùng trả lời, nhưng bác cũng không muốn quen biết với ông ta y như ông anh vậy. Thế vấn đề khó khăn nào khiến anh phải hành động như vậy hả Theron, dòng dõi ta cũng thuộc loại trâm anh thế phiệt để anh dự các buổi khiêu vũ lớn mà chẳng cần ai giúp cả.

- Bác làm cháu thất vọng quá đi, công tước vừa nói vừa đi tới đi lui trong phòng, thế còn dòng họ Winchcombe, ta không có quan hệ gì với gia đình này cả sao? - Winchcombe ấy à? Cái này thì lại rất khó xử đây Công tước đã hỏi bác mình một cách hết sức tự nhiên, thoải mái như chàng đã biết trước câu trả lời, giờ chợt hoạt bát hẳn.

- Đúng rồi, khó xử lắm đây, có một rắc rối là cháu thân yêu ạ, ông cố cháu đã lấy một người trong dòng họ Winchcombe

- Vậy à, công tước thốt lên, thế thì tại sao từ trước tới giờ bác chẳng bao giờ nói với cháu về chuyện này cả?

- Khi chuyện này xảy ra, bác đâu có định đặt nó vào trong lịch sử gia đình ta nên cũng chẳng nhắc tới làm gì - Mà cái quái quỷ gì thế, chàng hỏi.

- Vì đó là một cuộc hôn nhân không môn đăng hộ đối, là một cái gì đó mà chẳng có ai có thể cảm thấy hãnh diện cả.

- Sao thế ạ? Giờ thì chàng chẳng có lỗi gì khi tò mò và ngài Adolphus cũng hơi ngạc nhiên nhận ra cháu mình hiếm khi nào tỏ ra hứng thú gì với những quyền sở hữu của gia đình. Ngài rất hài lòng khi thấy cháu mình ngồi vào ghế có vẻ chuẩn bị lắng nghe chăm chú về dòng họ của mình.

- Bác có ý nói, chàng hỏi khi ngài Adolphus dừng lại định nhận xét, là bà cố của cháu là một người thuộc dòng họ Winchcombe

-Ồ không, ngài Adolphus cau kỉnh nói. Bà cố của cháu là một người Newcastle, một gia đình rất nổi tiếng có dòng dõi trâm anh, và điều này cũng tạo cho tước hiệu chúng ta có nét đặc biệt hơn.

- Thôi, bác giải thích mau đi, công tước khẩn khoản nài nỉ

- Dòng họ Winchcombe không môn đăng hộ đối là nỗi bất hạnh cho gia đình ta, điều này giải thích tại sao bác không sát nhập nó vào trong phả hệ của gia đình ta.

- Một trò lừa đảo, phải không bác, vậy là bác luôn chú ý đến những nhánh nhỏ nhất nhất bác Adolphus.

- Bác chẳng việc gì phải làm thế cả, nhưng cũng vô nghĩa thôi khi ghi vào sổ gia phả hành động ngu dại của một thanh niên.

- Bác thử kể cho cháu xem chuyện gì đã xảy ra thế? Và để cháu tự xét đoán bản thân xem

- Khi ông cố cháu đến Oxford, ông đã mê đắm một cô gái trẻ có tên là Winchcombe, con gái một gã nào đó trong quân đội. Chàng trai lúc đó mới một 9 tuổi, một anh chàng tự do phóng khoáng đã gặp phải vô vàn khó khăn khi xin phép cha lấy cô gái. Cháu cũng có thể tưởng tượng ra câu trả lời rồi đó. Cha cô gái sau khi biết chuyện xảy ra cũng không tán thành cho 2 người lấy nhau. Ông cố cháu trong những ngày tháng đó chức tước không, vừa túng thiếu như hầu hết các sinh viên đại học chưa tốt nghiệp

- Rồi sao nữa, chàng hỏi, miệng nở một nụ cười

- Chàng thanh niên quý tộc và Arabella Winchcombe bỏ trốn đến Gretna Green.

- Chắc chắn là điều đó đã gây ra một tai tiếng hả bác.

- Đúng vậy đấy, cả 2 ông bố đều bắt đầu lên đường đến Gretna Green dù trong tay chẳng có một dấu hiệu hay một chỉ dẫn nào về đội trai gái bỏ trốn. Họ nghĩ mình đã bị lừa và sau khi xỉ vả nhau về lỗi lầm của con cái mình hơn một tuần, 2 ông quay về. - Rồi chuyện gì xảy ra nữa?

- Cặp tình nhân bị kẹt vào một vụ tai nạn xe cộ, chuyện xảy ra sau khi họ lạc đường trên những cánh đồng hoang ở Yorkshire, cả 2 đều bị thương, ông cố cháu bị gãy chân và xương sườn. Một điền chủ ở miền quê đã tốt bụng cho cả 2 ở lại nhiều tháng. Arabella rất mát tay, cô đã giúp người yêu mình hồi phục sức khỏe nhanh chóng. Bác nghĩ cô ấy là một phụ nữ nhỏ bé tài giỏi, con gái của lính mã.

- Cháu thì lại tin chắc vào điều đó đấy, chàng trầm ngâm nhận xét.

- Rồi 4 tháng sau cả 2 đến Gretna Green và lấy nhau.

- Chúa ơi vậy thì chắc chắn là phải có tin đồn chứ bác?

- Trái lại nữa là khác, khi họ trở về miền nam thì cô Winchcombe, hay bà Royd, trở về sống với cha mẹ và qua đời sau khi sinh con 5 tháng. Đứa bé vẫn sống, còn ông cố cháu quay lại với việc học hay chính xác là với cuộc sống bê tha trụy lạc ở Oxford. Thế nhưng con người hoang tàn phóng đảng ấy vẫn được gia đình hoan nghênh nhiệt liệt và chẳng ai biết rõ những gì đã xảy ra cho đến khi ông loan báo cho cha mẹ là ông đã trở thành một người đàn ông góa vợ rồi.

- Chắc chắn là họ rất tò mò, muốn biết chuyện gì đã xảy ra, công tước làm bầm.

- Bác rất nghi ngờ sau khi đọc lá thư mà chàng thanh niên để lại, theo bác khi trở về nhà thì ông cố cháu đã chán Arabella rồi

- Chắc rồi và theo lời bác nói thì ông là một công tước rất nghiêm chỉnh trong những năm tháng cuối đời

- À một điển hình của kẻ sẵn trộm trở thành người gác rừng đó mà, ngài Adolphus mỉm cười. không một người nào làm ra vẻ mô phạm hơn thế.

Công tước phá lên cười rồi nghiêm nghị bình luận

- Tuy nhiên cháu rất thương xót cho hoàn cảnh của Arabella.

- Dù sao thì bác cũng nói rõ cho cháu những gì cháu yêu cầu rồi đó: ông cố cháu sự thật đã lấy một người trong dòng họ Winchcombe. Mà cháu phải giữ kín bí mật này đây, bác sẽ không công nhận quan hệ gì với lịch sử gia đình mà bác vừa sưu tập đâu, ngài Adolphus vặn lại.

- Trái lại bác sẽ giúp cháu bằng cách nói ra sự thật đây, công tước nói. Bác sẽ thấy là câu chuyện bác vừa kể rất hấp dẫn, nói chính xác thì rất thú vị khi được ghi chép lại.

- Thôi đi bác sẽ bị đày xuống địa ngục mất, chưa bao giờ cháu tỏ ra thích thú gì với tổ tiên của mình cả và bác dám chắc là không vì một việc tình cờ nào khiến cháu phải suy ngẫm về danh tiếng của gia đình chứ.

Công tước không trả lời, ngài Adolphus nhìn cháu trai dò xét.

- Thế Merwin hay Winchcombe thì có gì đặc biệt với cháu không? Ông hỏi.

- Cả 2, công tước trả lời và bước ra khỏi phòng không làm cho trí tò mò của ông bác hài lòng tí nào cả.

Từ đường Curzon, chàng cho xe đến quán trọ, Lincoln Field và chỉ hơi gặp một chút khó khăn khi tìm đến văn phòng của ông luật sư Critchnick Một nhân viên có vẻ hơi khó chịu khi biết chàng không có giấy hẹn nhưng sau khi biết tên vị khách đặc biệt, hắn liền cúi người thật thấp, dẫn chàng vào trong một văn phòng. Ở đây chàng gặp một người đàn ông có gương mặt rất đứng đắn, nghiêm khắc và đeo kính nhưng tương đối trẻ ngồi sau một cái bàn lớn. Vừa nhìn thấy chàng, ngay lập tức ông ta làm một bài diễn thuyết dài dòng về việc rất vinh dự được ngài quan tâm hạ cố đến văn phòng của họ.

- Ông là ngài Critchnick? Công tước hỏi ngay sau khi bài diễn thuyết chấm dứt

- Đó là tên tôi, thưa ngài, nhưng theo tôi đoán thì ngài rất đang muốn gặp cha tôi, ông Arthur?

- Đúng vậy, công tước trả lời

- Vậy thì tôi phải báo cho ngài biết là cha tôi hiện đang rất khó ở, tôi phải thành thật nói cho ông biết cha tôi rất đau đớn vì bị một cú sốc và có khả năng sẽ không quay lại làm việc nữa.

Công tước ngồi vào một chiếc ghế chắn một lớp bụi mỏng không được sang trọng lắm.

- Tiếc quá, chàng nói, tôi rất muốn gặp cha ông, ông Critchnick. Theo tôi biết thì cha ngài là người có đủ quyền chỉ định một người giám hộ tài sản cho cô Verena Winchcombe cho đến khi cô Verena trưởng thành.

- Vâng đúng đấy, thưa ngài, sáng nay tôi có nhận được thư báo về cái chết của ngài Winchcombe. Cha tôi nếu có thể hiểu được những gì xảy ra ông sẽ rất đau buồn khi mất đi một người bạn cũ, một thân chủ rất được quý trọng.

- Nhưng rõ ràng là hiện nay ông đang thay cha mình quản lý công việc mà. Theo tôi nghĩ thì ông cũng có quyền chỉ định người giám sát tài sản cho cô Winchcombe mà.

- Vâng đúng thế.

- Tốt lắm, vậy thì công việc sẽ dễ dàng thôi. Tôi với tư cách là một người họ hàng và một người chịu trách nhiệm quản lý tài sản cho cô Winchcombe, nếu ngài chỉ định tôi.

Quá chán nản và mệt mỏi với cuộc hành trình tới LD nên suốt một quãng đường đầu Verena hầu như chẳng muốn trả lời những cuộc trò chuyện của cô Richardson và khi cô giáo nhắc đến ông nội thì nàng mới bắt đầu rơm rớm nước mắt, nhưng ngay lập tức nàng cố kìm lại, dù vậy bầu không khí trong xe vẫn sầu thảm mãi cho đến khi cô giáo bình tĩnh lại, lấy giọng thực tế nhận xét.

- Verena à, cô chẳng bao giờ nghĩ là lại có thể nhận ra em nhút nhát đến thế.

- Em chẳng muốn đến LD đâu

- Vậy thì cô sẽ không chịu trách nhiệm về em nữa, cô đã quen với cảm giác phiêu lưu mạo hiểm rồi và luôn sẵn sàng mỉm cười đương đầu với khó khăn, cố khắc phục trở ngại. Em có tin chắc mình có như vậy không? Verena mỉm cười

- Em không tin là cô phải xấu hổ về em đâu

Đó là do cô cứ cho rằng tôi không thể là một quý ông mà cô mong chờ thôi, công tước nói, một tia sáng lấp lánh trong mắt chàng. Thật là buồn cười, tôi có thể cam đoan với cô thế đấy, tôi đến không có người đánh xe ngựa không người cưỡi ngựa theo hầu cùng những viên hầu cận mặc chế phục.

- Lẽ ra ông nên nói cho tôi biết sự thật khi tôi hỏi tên ông, Verena vắn lại, ông không thật thà tí nào cả.

- À tại tôi không thích mình trở thành một con người bị chế nhạo thôi, chàng trả lời ngay một thoáng, 2 đồng tiền trên má nàng hiện ra đã phản bội

lại vẻ kiên quyết của nàng.

Dù vậy nàng vẫn đi tới đi lui la lối

- Ông đã cư xử hết sức là thái quá, đê tiện và hèn hạ.

- Tôi nghĩ “ghê tởm” mới đúng là từ cô cần đây, vả lại cũng còn có 2 cách mô tả về tôi mà có lẽ cô đã quên rồi - Cái gì, Verena cúi kính hỏi.

- Một gã tự phụ và vênh vang, đấy, làm sao tôi có thể lộ ra mình là ai sau lời định nghĩa chắc như đinh của cô được chứ. Hơn nữa tôi cũng đâu có nói dối cô, tên tôi là Theron Royd.

- Ông thật là đê tiện, tôi sẽ không tha thứ cho ông đâu, Verena nói.

- Không bao giờ à, chàng hỏi, thế chúng sẽ xử lí sao với bọn bất lương kia?

- Không làm gì cả, Verena nói cúi kính, thế là tôi rảnh nợ và cách cư xử của ông càng củng cố thêm cảm tưởng của tôi thôi.

Nàng thở ra rồi hùng hồn tiếp.

- Tôi cứ nghĩ về những dự định Hall về cách ông cố tình dụ dỗ tôi bộc lộ quan điểm của mình ra, về cách ông nhờ tôi giúp đỡ chăm sóc ông. Vâng giờ đây, tất cả những gì tôi có thể nói, thưa ngài, tôi còn khinh bỉ ngài hơn trước khi chúng ta gặp nhau nữa cơ.

- Thật là không may, công tước nói bình thản, Vì Verena ạ, tôi cần thi hành một trách nhiệm đặc biệt –

Ý ông muốn nói gì, và cả cái lời nói vô lí về mối quan hệ của chúng ta nữa, ông biết rõ đó chỉ là một lời nói dối, như bao lời nói dối trước đó ông đã nói với tôi thôi.

- Thật ra thì đây là một sự thật, chàng trả lời, ông cố của tôi trước kia đã lấy một cô gái tên là Arabella Winchcombe.

- Tôi chưa bao giờ nghe nói về chuyện này cả. Nàng nghi ngờ nói.

- Tất nhiên rồi, đây là một chuyện không được hay ho lắm mà. Họ đã cùng trốn đi Gretna Green y như cha mẹ cô vậy. Thật là lãng mạn, tốt hơn là cô nên gặp bác tôi, ngài Adolphus Royd, bác tôi sẽ kể cho cô nghe toàn bộ câu chuyện.

- Tôi không có ý định gặp bác của ông hay ai khác trong gia đình ông đâu, Verena trả lời, giọng khó chịu. Mẹ đỡ đầu của tôi đã chuẩn bị rất nhiều kế hoạch để giới thiệu tôi với xã hội thượng lưu. Tôi không cần sự giúp đỡ của ông và chắc chắn là không cần sự bảo trợ của ông nữa. Ông sẽ giúp đỡ tôi đấy, thưa ngài công tước đáng kính nếu ông vui lòng để tôi yên.

- Verena, đó là một điều rủi ro đấy và tôi không thể làm theo ý cô được. Tôi đã gặp ông Critchnick và ông ấy đã chỉ định tôi như ông cô đã đề nghị,

làm một người giám hộ tài sản, bảo vệ cô tránh khỏi những người cầu hôn không thích hợp cho đến khi cô đủ 21 tuổi.

- Ông đã gặp ông Critchnick, Verena kêu lên, tôi định ngày mai sẽ gặp ông ấy. Ông lấy quyền gì để xen vào chuyện riêng của tôi thế hả?

- Ông Critchnick rất vui khi gặp tôi, chàng trả lời, sự thật rất thú vị Verena ạ, nên cuối cùng ông ấy đã chỉ định tôi làm người giám hộ hợp pháp cho cô.

Verena lặng người đi một lúc lâu, đôi mắt lộ vẻ rất tức giận đang dò xét khuôn mặt công tước như thể nàng nửa tin là chàng đang cố tình trêu chọc nàng. Khi nhận ra chàng đang nói thật nàng vừa hét lên giận dữ vừa dậm chân.

- Làm sao ông dám, làm sao ông dám?

- Có thể là cô đang rất tức giận tôi, nhưng tôi cam đoan với cô Verena, tôi có thể làm cho buổi đầu bước vào xã hội thượng lưu của cô trở nên hết sức dễ dàng hơn bất cứ ai khác đây. Nên tất cả những gì cô cần làm bây giờ là hãy tin tôi, tôi hứa với cô là khi cô thôi la hét vào tôi như thế, cô sẽ nhận ra sự thật là tôi sẽ giúp cô được nhiều lắm đây

- Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông cả, nàng trả lời dứt khoát rồi quay lưng lại với chàng ngó mông lung ra ngoài cửa sổ.

- Ngay cả khi tôi là một người giám hộ sao? Chàng nói bình thản, tôi không thể để cho mọi người suy đoán không hay vì nói chuyện với cô hơi lâu. Tôi sẽ sắp xếp để mẹ đỡ đầu của cô và cô dự một buổi tiệc nhỏ với chị tôi, nữ bá tước vùng Erth tối nay, nhưng trước tiên chúng ta sẽ ăn tối ở tòa Selchester rồi sau đó 7h45 tôi sẽ cho xe đón cô đi.

- Tôi sẽ không đến đâu, nàng trả lời kiên quyết, sẽ chẳng một thứ gì có thể kéo tôi đến bữa ăn tối của ông cả. Công tước chỉ khế thờ dài như thể chàng đang nói chuyện với một cô bé đang giận dỗi.

- Nếu đó thật sự là lời cuối cùng của cô, chàng nói, thì có lẽ tôi sẽ xuống lầu và giải thích kế hoạch của tôi cho mẹ đỡ đầu của cô. Tôi tin chắc là bà ấy sẽ không đồng ý để cô bỏ lỡ một cơ hội gặp chị tôi, khiêu vũ và chơi với con gái của chị ấy đâu Chàng ngừng một chút rồi từ tốn thêm vào.

- Đây chỉ là một buổi tiệc nhỏ thôi Verena, cô không cần phải sợ đâu.

- Tôi đâu có sợ, Verena đáp lại gay gắt, tôi chỉ thấy ghê tởm cách cư xử của ông thôi.

- Cái đó chúng ta sẽ thảo luận vào dịp khác, tôi sẽ không làm phiền cô khi mẹ đỡ đầu của cô đang bận rộn đâu, tôi sẽ quay trở lại vào lúc 8h kém một 5 Công tước ngừng một chút rồi nhìn về căng thẳng giận dữ tột độ của nàng.

- Hôm nay cô mặc chiếc áo dài thật là đẹp đấy Verena, những ấn tượng ban đầu cũng rất quan trọng và tôi mong là gia đình tôi sẽ hãnh diện về người họ hàng mới của họ. Nhân đây tôi cũng xin chúc mừng cô đã chọn được một chiếc áo dài tuyệt như thế này.

- Tôi ghét ông vô cùng

Dù nói thế nhưng Verena vẫn có cảm giác như mình trông có vẻ giống một cô bé hay hờn dỗi hơn là một cô gái trưởng thành đang bị làm nhục Công tước bước tới giữ vai nàng và xoay nàng đối diện với chàng. Trước khi nàng nhận thức ra chàng định làm gì thì chàng đã cầm tay nàng đưa lên môi mình.

- Tha lỗi cho tôi nhé, cô yêu tinh nhỏ bé.

Chàng dỗ dành, mắt ánh lên nụ cười. Và nàng chưa kịp bộc lộ cơn giận của mình thì chàng đã quay gót ra khỏi phòng để mặc cửa mở sau lưng. Nàng vẫn đứng yên, nghe tiếng chân của chàng trên nền nhà qua đại sảnh và nàng biết chàng đã lấy nón và găng tay do một người hầu trao rồi.

Nàng bước xuống lầu quay trở lại với mẹ đỡ đầu thăm hi vọng dù biết điều đó thật hão huyền là phu nhân sẽ cảm thấy mệt mỏi xin kiếu không đến thăm toà Selchester nữa. Nhưng ngay khi Verena thuật lại lời mời của công tước cho mẹ đỡ đầu của mình thì bà lại tỏ ra rất kích động và vui sướng đến độ nàng không thể mở miệng giải thích lí do nàng không muốn đi tí nào cả.

- Tạo sao con không cho ta biết là con có quen với công tước vùng Selchester chứ con gái, phu nhân tò mò hỏi.

- Con cũng mới biết ông ấy thôi mà. Verena trả lời một cách khó khăn.

- Nhưng làm sao con gặp một nhân vật quan trọng như thế khi con sống ở miền quê hẻo lánh?

- Ông ấy... ông ấy... đang trên đường đến thăm gia đình ngài Upminster, Verena trả lời và thầm nghĩ tốt nhất là nên nói thật

- Ô giờ thì mẹ hiểu rồi, phu nhân thốt lên, gia đình Upminster có một cô con gái xinh đẹp mà. Mẹ cho rằng họ cố lấy lòng ngài ấy như bao vị cha mẹ đầy tham vọng khác ấy mà. Nhưng theo mẹ biết thì ông công tước này rất hay thoái thác.

Verena không trả lời và phu nhân tiếp.

- Nhưng từ trước tới giờ mẹ chưa hề nghe nói có mối liên hệ gì giữa dòng họ Winchcombe và Royd cả.

- Chuyện này đã xảy ra lâu lắm rồi Nàng ao ước có thể phủ nhận hết mọi lời khẳng định của công tước.

Nhưng nàng biết một khi công tước đã nói cho mẹ nàng biết có nghĩa là chàng đã tin chắc vào chuyện này rồi.

- Thật là thú vị, phu nhân hồ hởi nói, phu nhân Stridhold đã dồn dập gửi cho mẹ con mình bao nhiêu là thiệp mời: nào là ăn tối, khiêu vũ vào tuần sau. Con gái yêu quý, giờ thì mẹ có thể yên tâm rồi.

- Mẹ có chắc là mẹ có đủ sức đi nhiều như thế không hả mẹ? Verena ướm thử.

- Mẹ bảo đảm là không đến mức mệt mỗi khi xuống thăm toà Selchester đâu. Phu nhân trả lời.Ồ Verena nếu con biết là mẹ đã ao ước suốt cả đời như thế nào để được vào trong toà lâu đài nguy nga tráng lệ như thế đâu. Con thật là một cô gái may mắn nhất thế giới.

- Chỉ vì con là con gái đỡ đầu của mẹ thôi.

Verena nói rồi chào mẹ về phòng. Ban đầu nàng đã tự hứa sẽ dạy cho chàng một bài học bằng cách ăn mặc như một cô gái quê mùa, giờ nàng vẫn không cưỡng nổi sức hấp dẫn của một chiếc áo dài xanh lá mạ bằng sa kiêu sa

Chỉ sau khi cô hầu gái sửa soạn lại mái tóc, nàng mới nhận ra công tước có lẽ sẽ nghĩ nàng đã cố tình thử thách cho chàng nhớ lại những khu rừng nơi họ đã gặp nhau. Nhưng nàng vẫn bướng bỉnh tự nhủ đó chỉ là một cách chàng biểu lộ sự giả dối với nàng thôi, rằng chàng thật sự chẳng thấy chút thú vị gì khi trò chuyện với một cô bé con hay nói càn như nàng.

- Ta ghét chàng, nàng nói một mình

- Cô nói cái gì vậy? người hầu gái hỏi.

-Ồ không, không Verena trả lời nhanh. Suốt dọc đường ngồi trên cỗ xe cạnh phu nhân, nàng luôn miệng nhắc về công tước, Verena cứ lặp đi lặp lại trong đầu câu nói

- Ta ghét chàng, ta căm thù chàng. Dù vậy nàng vẫn không dấu được sự ngưỡng mộ khi chàng bước chân vào phòng khách nơi nàng và phu nhân đang chờ chàng. Verena chưa bao giờ thấy công tước trong bộ đồ ăn tối và có thể nói là không một người đàn ông nào ăn mặc thanh lịch hơn chàng được.

- Ta ghét chàng, nàng thì thầm một mình và tránh nhìn vào mắt chàng, hạ thấp mi mắt xuống hay ngồi trong xe ngựa nhưng lại quay mặt nhìn ra cửa xe. Bóng nàng với chiếc mũi nhỏ thẳng và cái cằm kiên quyết in trên vách cỗ xe

- Từ lâu rồi tôi đã khao khát được ngắm nhìn toà Selchester lộng lẫy, phu nhân thổ lộ khi họ bước vào đại sảnh lát đá hoa cương bóng lộn.

- Tổ tiên của tôi đã sưu tập được một bộ đồ cổ thật lớn, công tước giới thiệu, còn bộ sưu tập của tôi thì đang nằm trong chuồng ngựa ấy. Vừa nói chàng vừa liếc nhìn Verena và biết nàng không thể kiềm nổi ánh mắt thích thú khi nghe nhắc đến ngựa - Thực ra thì hôm nay tôi có nghe nhắc đến một

cặp ngựa hồng rất xuất sắc do ngài Manson, một người bạn của tôi định bán và tôi nghĩ là cô sẽ rất thích thú đây Verena.

Một thoáng im lặng, Verena mong sao nàng nói lại với chàng là nàng không thích, nàng sẽ chỉ mua những con ngựa do chính nàng lựa chọn, chứ không cần sự giúp đỡ của chàng. Nhưng rồi hình bóng của Salamanca lại hiện ra, đầu ngẩng cao, các bắp thịt nổi lên dưới làn da bóng loáng, cái đuôi dài đen luôn ve vẩy đuôi ruồi - Tôi rất muốn xem chúng, nàng đầu hàng nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng xa cách và nàng biết ngay khi nàng cất tiếng nói chàng sẽ nghĩ là chàng đã chiến thắng, dù chỉ là một phần của “trận đấu” mà thôi.

“Chàng thật là quá quắt” nàng nghĩ “Ta ghét chàng” Nhưng nàng cũng không thể duy trì mãi sự yên lặng như thế khi công tước sau một bữa ăn ngon lành đã giới thiệu cho nàng và phu nhân xem những cửa cải quý giá của toà Selchester, rồi chàng cho xe chở họ đến một toà lâu đài ở quảng trường Berkeley của anh rể chàng. Nữ bá tước vùng Erth tuy lớn hơn chàng 6 tuổi nhưng trông vẫn còn rất trẻ đẹp, sắc đẹp một thời đã làm sững sờ cả xã hội thượng lưu khi lần đầu tiên bà rời trường trung học. Quanh bà luôn có những hoàng thân, công tước đại sứ, xin hỏi cưới, nhưng bà chỉ yêu và lấy bá tước vùng Erth và đến nay sau một 9 năm chung sống họ vẫn rất hạnh phúc. Cô con gái lớn của họ nay đã một 8 tuổi và hầu như cũng đáng yêu như mẹ ngày nào. Phu nhân Erth đương nhiên rất mong các con của mình sẽ là sự lựa chọn của tất cả những người độc thân đầy đủ tư cách nhất vì thế bà đã sắp xếp tất cả để con gái có mặt trong suốt các mùa chơi ở LD Dù bà chưa biết điều này, công tước đã quyết định Verena sẽ được tham dự hết những lễ hội đã được lên kế hoạch. Chàng nhấn một người hầu vào báo cho chị mình là chàng sẽ dự bữa tiệc tối của bà cùng 2 người bạn nữa nhưng lại không hề cho biết tên của họ. Nữ bá tước đã biết rõ tính nết em trai nên cứ nghĩ đó sẽ là đại tá Henry Sheraton và có lẽ là một người bạn nào đó đặc biệt lắm. Khi công tước lên đến đầu cầu thang rộng lớn của toà nhà Erth, dẫn đường để có thể giới thiệu phu nhân và Verena, chị của chàng dang rộng tay, hôn lên má chàng triu mến. - Chị không nghĩ là cậu trở lại sớm thế, Theron. Bà thốt lên, cậu không có thời gian để thăm 3 tiểu thư xinh đẹp tóc vàng chị chọn cho cậu nữa mà. Thế còn cô gái của gia đình Upminster không đủ hấp dẫn để cậu tiến xa hơn sao? - À kế hoạch của em đã thay đổi rồi, chàng trả lời giọng hơi ngượng vì biết Verena đã nghe được hết những lời mà chị chàng đã nói. Thay vì thế Evelyn, em mang tới cho chị một vị khách rất bất ngờ. Có lẽ là em nên giới thiệu sơ, đây là phu nhân Bingley, người đã tỏ ra rất sốt sắng đón tiếp người

bà con của chúng ta vừa đến LD, tiểu thư Verena Winchcombe. Nữ bá tước nhìn cậu em trai hơi bối rối. - Một người bà con, bà lặp lại - Vâng thật đấy, chàng vội trả lời, chị quên là ông cố của chúng ta đã lấy một cô gái tên là Arabella Winchcombe sao? Nữ bá tước dĩ nhiên là chưa từng nghe ai nói về Arabella Winchcombe, nhưng là một phụ nữ có giáo dục và lịch thiệp nên bà vẫn không lộ ra mình chẳng biết gì về chuyện này cả. - À, ông cố, bà thốt lên vẻ hiểu biết rồi quay sang chào phu nhân, bà giới thiệu ra với Verena, kín đáo quan sát vẻ đẹp của nàng, nhưng rồi lại nhớ ra cậu em của bà không hứng thú lắm với mẫu người này.

Vậy thì tại sao, nữ bá tước tự hỏi cậu em của mình lại phải phiền phức đứng ra nhìn nhận mối quan hệ mà bà lơ mờ đoán là từ tài liệu do ngài Adolphus mải mê nghiên cứu đây. Tuy nhiên bà rất hiểu em trai mình, nếu chàng muốn thông báo một tin tức gì thì chàng sẽ thực hiện vào một thời điểm thật thích hợp của riêng mình. Nghĩ thế bà dẫn phu nhân đến giới thiệu cho một đô đốc lớn tuổi rồi đưa Verena vào phòng khách nơi con gái bà, Emmaline đang cùng bạn bè giải trí với ban nhạc. Một mình trong căn phòng xa lạ, với bao nhiêu là người không quen, Verena cảm thấy bẽ mặt, nhưng cảm giác đó không tồn tại lâu vì Emmaline đã khéo léo giới thiệu nàng với các bạn của mình, tới tấp hỏi Verena mà chẳng cần chờ câu trả lời. Thanh niên trong phòng đều còn rất trẻ và vui tính. Chỉ khi ban nhạc ngừng chơi, Verena nghe đồng hồ điểm nửa đêm nàng mới nhận ra mình là một vị khách ở toà Erth hơn 2h rồi Nghĩ vậy và nàng kiên quyết bước qua phòng khách khác, nơi các vị khách có tuổi đang tán gẫu và uống champagne Công tước đang đứng cạnh lò sưởi. Verena liếc nhìn rồi bước đến cạnh chàng nói.

- Thưa ngài, chắc hẳn ngài cũng nhận ra mình sẽ dậy trễ vào sáng mai cho mà xem. Nếu tôi biết giờ giấc thì lẽ ra tôi đã về nhà cả tiếng trước rồi.

- Cô đang đề nghị hay ra lệnh cho tôi đấy hả? chàng hỏi.

- Tôi không muốn bác sĩ Graves lại bị gặp rắc rối nữa và cũng không muốn mình uống công. Verena trả lời. Trong khi công tước hơi do dự nàng nói luôn.

- Đừng có bậy bạ như thế, ông biết rõ là mình đã thức khuya quá rồi mà. Lẽ ra ông không nên đến LD vào hôm qua. Tôi nghĩ là ông đi chậm hơn một chút thì tốt hơn Công tước nhìn nàng dò xét một chút rồi nói.

- Nếu đó là những gì cô muốn, Verena, tôi sẽ đưa cô về nhà và nghỉ ngơi. Có lẽ giờ đây cô rất tức giận khi nhớ lại những vết thương của tôi.

- Ô không đâu, sự tức giận của tôi chẳng liên quan gì đến sức khỏe của ông cả, và như ông từng nói tôi phải chịu trách nhiệm về vết thương trên đầu

ông, vậy thì nếu ông dự định tháp tùng mẹ đỡ đầu tôi về quảng trường Manchester thì chúng tôi sẽ ra về ngay

- Nếu đó là điều cô mong muốn, chàng trả lời khô khan rồi quay bước đi tìm phu nhân và chỉ một chút sau họ đã ngồi trên cỗ xe của công tước. Trên đường về phu nhân luôn miệng cảm ơn công tước còn Verena chỉ nói khi chàng khẽ nhún chào

- Vì Chúa, ông hãy khôn ngoan đi thẳng vào giường đi

- Tôi sẽ thực hiện theo đúng chỉ dẫn của cô nhưng tôi hi vọng cô sẽ chấp nhận sáng mai cho tôi được ghé thăm cô và chở cô đến công viên, vừa nói chàng vừa nhìn quanh xem phu nhân có nghe họ nói chuyện không, rồi tiếp giọng thật nhỏ.

- Chúng ta phải tìm, như cô biết đấy, bọn thần ác kia.

- Và nếu tôi từ chối đi với ông, Verena hỏi.

- Vậy thì có lẽ tôi phải cưỡng bách cô thôi, công tước trả lời giọng đùa cợt.

- Bắt buộc tôi áy à? nàng hỏi và liếc nhìn chàng.

- Vâng, với tư cách là một người giám hộ tôi có những quyền lợi rất chắc chắn và tôi sẽ không do dự thực hiện đâu, Verena.

Nàng thốt lên giận dữ rồi ngẩng cao đầu hiên ngang bỏ đi, còn công tước chỉ khẽ mỉm cười khi bước vào cỗ xe về nhà.

Công tước vừa dùng xong bữa điểm tâm thì đại tá Henry Sheraton đến. Anh bước vào phòng trong bộ đồng phục sáng loáng, lấp lánh ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào.

- Tốt lắm Henry, chàng nói, tôi có tin mới cho anh đây, một câu chuyện dài đây. Nhưng tốt nhất là anh nên ngồi xuống đi, Henry hay là anh mệt rồi. Tôi biết bộ quần áo anh đang mặc nặng lắm mà - Vấn đề là ở chỗ lúc này là thời gian thích hợp nhất để cưới ngựa. Nào kể chuyện của anh đi, nhưng tôi không có nhiều thời gian đâu đây, Henry trả lời vừa từ tốn ngồi xuống chiếc ghế lưng cao.

Công tước thuật lại chi tiết về cuộc gặp gỡ của chàng với Verena và tính hiếu kì đã dẫn chàng tới tu viện cũ, cả việc chàng bị thương.

- Thế bây giờ ta phải làm gì đây? Henry hào hứng hỏi.

- Anh hỏi rất chính xác, đó cũng là lí do tôi kéo Verena đến LD đây, hơn nữa nàng là người duy nhất có thể nhận diện hấn.

- Nhờ cô gái này á à, Henry hỏi rồi xuống giọng, này anh định cưới cô ấy phải không?

- Cưới cô ấy, chàng la lên. Tôi dám cá với anh là cô ấy thà lấy một gã bảo vệ còn hơn lấy tôi đây. Dưới mắt cô ấy, tôi chỉ là một thằng cha ghê tởm, đối trá tệ hại và theo tên cô ấy gọi tôi là “đáng ghét”. Verena đang để ý một gã lính bộ binh nên tôi nghĩ mình phải có trách nhiệm tìm ra nơi ở của hấn giúp nàng - Nghe có vẻ như một cô gái kì quặc đây. Henry vừa nói vừa nhìn công tước. À thế tên của thằng cha lính bộ binh bạn của Verena là gì nhỉ?

- Hấn là đại úy Winchcombe Smyth, chàng trả lời.

- À Giles Winchcombe Smyth phải không? Henry hỏi.

- Đúng rồi, công tước ngạc nhiên trả lời, mà làm quái gì anh lại biết tên hấn thế.

- Trừ trường hợp có anh em sinh đôi thôi, hấn trong trung đội của tôi đó mà

- Ở Life Guards, công tước la lên

- Phải, hấn vừa được chuyển về đội tôi 2 tháng trước đây

- Hấn như thế nào?

- Chẳng có gì nhiều để nói về hấn đâu, hấn không được mọi người đón chào vui vẻ như những người mới đến

- Rồi sao nữa, chàng thúc giục.

- Hấn hay khoe khoang về những cô gái hấn đã chinh phục được, về những buổi tiệc và dạo này hấn bắt đầu lao vào ăn chơi trác táng.

- Thú vị nhỉ, công tước nói bình thản.

Cuộc nói chuyện với Henry tuy ngắn ngủi nhưng cũng khiến công tước suy nghĩ khá nhiều và khi đến đón Verena đi dạo công viên chàng vẫn chưa quyết định liệu có nên kể cho nàng nghe về đại úy Winchcombe Smyth đang ở LD hay cho đến khi nàng mở miệng nhờ chàng giúp đỡ. Chàng biết nàng sẽ một mình đến văn phòng chiến tranh và điều này sẽ gây một tai tiếng không nhỏ nên công tước tự quyết định sẽ ngăn cản nàng bằng mọi cách. Rồi chàng lại suy nghĩ do dự không biết có nên kể hết mọi chuyện cho phu nhân Bingley nghe không. Và chàng quyết định mình nên kiên quyết làm cho Verena phải tỏ ra khao khát gặp anh họ của mình. Nghĩ thế nhưng đôi lúc chàng lại tức điên lên với ý nghĩ nàng sẽ dành trọn tình cảm cho gã đại úy Giles Winchcombe Smyth. Khi công tước đến nhà phu nhân Bingley, người giữ ngựa của chàng đi cùng chàng trong cỗ xe ngựa nhảy xuống chạy vội lên kéo chuông.

- Anh có thể bước vào nhà, Fowler

- Vâng ạ, thưa ngài

Nói thế nhưng Fowler vẫn đứng chờ Verena ở ngoài cửa rồi giúp nàng lên xe, ngồi cạnh công tước. Verena dự định là sẽ cư xử với chàng thật thờ ơ, lạnh nhạt, chỉ trả lời chàng tiếng một thôi, và cố tỏ ra nghiêm trang lạnh lùng để chàng nhận ra là trong khi nàng vâng lời chàng thì nàng vẫn nhớ và còn tức giận với cách cư xử của chàng. Nhưng không may là khi bước xuống xe dù đầu nàng có ngẩng cao, dù nét mặt nàng đã nói cho chàng rõ những gì nàng chuẩn bị cho trận đấu của mình, nàng liếc nhanh mấy con ngựa đang kéo cỗ xe và quên hết tất cả. Hai con ngựa sổng đôi tuyệt đẹp, lông đen huyền đã khiến nàng phải sửng sốt không chớp mắt trong khi chúng ngẩng cao đầu nhúc nhích và luôn ra vẻ bồn chồn muốn được lên đường ngay. Khó khăn lắm Verena mới nén không thốt ra lời ngưỡng mộ cặp ngựa và leo vào cỗ xe với sự giúp đỡ của Fowler nhưng nàng chỉ khẽ liếc nhìn công tước thôi. Chàng trông có vẻ đẹp trai hơn, oai vệ hơn bình thường. Và nếu công tước có đẹp trai thật thì chính Verena, dù không nhận ra vẫn là một cô gái hoàn hảo nhất khi tháp tùng chàng trong chiếc áo choàng bằng vải phin nôn màu hồng viền đăng ten đính những hạt cúc ngọc trai. Chiếc mũ bêrê bằng rơm cao đội trên mái tóc nâu được trang điểm những chiếc lông đà điểu như cùng màu hồng tiếp với dây rubăng thắt dưới chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng.

Cả công tước lẫn Verena đều không ai hé răng. Ngay khi nàng ngồi xuống, công tước ra hiệu lên đường. Cỗ xe chạy chậm chậm ra khỏi quảng trường Manchester hướng về phía công viên. Một lúc sau, công tước mới lên tiếng.

- Nhân tiện cũng xin báo cho cô biết là tôi đã chuẩn bị chỗ cho bảy ngựa của cô rồi, tốt nhất là ở chuồng ngựa của tôi

- Tại sao ông lại làm thế, nàng hỏi gay gắt. Thưa ngài, tôi không thích làm dưng lòng hiếu khách của ngài đâu

- Tiếc thật, chàng trả lời nhẹ nhàng, vì nếu cô định để lũ ngựa thuần chủng của cô vào chuồng lúc này thì sẽ chẳng còn chỗ nào cho cặp ngựa hồng mà tôi đã nói với cô tối qua đâu Verena biết là những chuồng ngựa của mẹ đỡ đầu không được rộng rãi lắm và nàng nhận ra công tước đã có lí

- Vậy thì tôi thích tìm cho những chú ngựa của tôi một chỗ ở khác hơn, Verena nói nghiêm túc.

- Dĩ nhiên là cô hoàn toàn tự do tìm cho lũ ngựa chuồng khác, khi nào cô tự cảm thấy đã tìm được chỗ vừa ý thì cô sẽ chuyển lũ ngựa đi ngay cũng được mà.

- Ngài có vẻ sốt sắng giúp đỡ người khác nhỉ, nàng mỉa mai.

- Tôi luôn sẵn sàng giúp đỡ mọi người, chàng trả lời mắt ánh lên nụ cười khi nhìn nàng, sự thật thì tôi đã hết sức sốt sắng với mệnh lệnh của cô tối qua đây thôi, và lúc cô đang tỏ ra thích thú thì tôi đã ngon giấc rồi, rất cảm ơn tiểu thư, cái đầu của tôi hôm nay hết sức sáng khoái.

Verena khẽ cười khúc khích, thật khó mà giữ thái độ bàng quang khi công tước cứ chọc tức nàng bằng cái giọng ấy được. Tuy vậy nàng cũng không định đầu hàng dễ dàng như thế.

- Vậy thì khi nào sức khoẻ của ngài tốt hơn tôi nghĩ ngài nên nhanh chóng rời LD thôi.

- Tạo sao tôi phải làm thế nhỉ? chàng hỏi ngạc nhiên.

- Đơn giản thôi, tôi nghĩ ngài rất muốn được tiếp tục chuyến thăm không may bị ngắt lại vào lần đầu chúng ta gặp nhau. Giờ thì có lẽ ông hơi miễn cưỡng ghé thăm gia đình ngài Upminster đây, nhưng tối qua chị của ngài đã nói là họ đang nóng lòng đợi ngài về, cùng người đẹp trong tranh của ngài đây thôi.

- Cuộc nói chuyện ấy không định dành cho cô nghe đâu, chàng trả lời.

- Nhưng rất tiếc là tôi chẳng phải khó khăn gì để nghe câu chuyện ấy cả, Verena nhận xét

- Lẽ ra tôi phải biết cô sẽ dùng sự kiện này công kích tôi mới phải, phụ nữ luôn dễ dàng kháng cự lại bằng những thứ hết sức là vu vơ dù đó là viên đạn nóng đỏ.

- Nếu có một viên đạn, nàng trả lời, thì chắc chắn tôi sẽ bắn ngay vào đầu ngài, thưa ngài, vì theo cách cư xử của ngài trong vấn đề này chỉ làm củng cố

thêm tất cả những gì tôi đã hoài nghi trước khi chúng ta gặp nhau

- Lẽ ra tôi nên biết là cô rất giống giới tính của mình, một người hay mè nheo, đánh đá, bần tính

- Thật là chẳng hợp lí tí nào cả, nàng giận dữ đập lại, tôi không phải là một cô gái đánh đá và tôi cũng không thích thú gì mà mè nheo hay gắt gỏng với ngài cả, thưa ngài.

- Vậy thì nếu như cô không đang mè nheo thì tôi xin thành thật xin lỗi và Verena nếu cô có điều gì mình thích thì phải giữ vững quan điểm của mình

- Tôi nghĩ cuộc nói chuyện này thật là vô nghĩa, Verena lạnh lùng nói. Tốt nhất là ngài hãy vui lòng nói sơ về cặp ngựa hồng mà tôi muốn mua thì hơn. –

Chắc chắn rồi, chàng trả lời, ngài Manson sẽ gửi chúng đến chuồng ngựa của tôi vào ngày mai.

- Hình như ông có vẻ tin chắc là tôi sẽ thích chúng thì phải, Verena nhận xét, cố tìm ra lỗi của chàng

- Tôi đã mua chúng dùm cô rồi, chàng trả lời và chú ý thấy khi nàng quay sang nhìn chàng, nàng nghĩ hành động của chàng thật xác láo, nhưng chàng vẫn tiếp.

- Nếu cô không thích thì tôi cũng rất vui lòng giữ lại cho riêng tôi. Sự thật tôi đã hi sinh rất nhiều để cô có được chúng đây

- Vậy ra tôi phải biết ơn ông sao?

- Không một chút nào, chàng trả lời, chỉ cần cô gắt gỏng như bình thường là được rồi, tôi quen với điều này hơn.

Nàng phá lên cười vì không thể nhịn nổi.

- Ông thật là quá quắt

- Trời ơi, công tước kêu lên, cô lại tìm thêm cho tôi một tính tình mới rồi sao. Thế mà tôi lại đang bắt đầu nghĩ là cô đã cạn hết tính từ dùng cho tôi rồi chứ và thế là chúng ta lại trở lại với những từ như đề tiện này, tàn bạo này và dĩ nhiên là cả ghê tởm nữa chứ. Tôi quả là rất sợ vốn từ vựng của cô đấy, tiểu thư Winchcombe, nó quá rộng đó.

- Ông không làm tôi cười được nữa đâu, nàng nói nhưng má lại hiện ra 2 đồng tiền.

- Cũng được thôi, nhưng có thể cô sẽ có cảm giác hiếu chiến, ít nhất thì cô cũng cảm thấy rất hài lòng, chàng tiếp. Chúng ta đang đến gần Rotten Row và khi mọi người thấy cô đi cạnh tôi họ sẽ suy đoán ra nhiều chuyện nào là cô gái này là ai, hay chúng ta thân thiết nhau như thế nào và tôi phải có một động cơ nào sâu xa lắm mới đi cùng cô.

- Vậy thì thưa ngài, ngài đã tốt bụng khi làm cho tôi sang trọng hơn vì giới hiệu tôi với xã hội thượng lưu - Chắc chắn thế rồi, chàng trả lời gợi ý, cô không thích tôi chở một cô gái trẻ khác và tiểu thư, nàng chẳng chút ngỡ ngàng sao? Verena lại phá lên cười.

- Quả thật tôi nói ông là một con người tự phụ, vênh váo cũng đúng thật

- Dĩ nhiên rồi, chàng tán đồng, tất cả những người mang tước hiệu công tước đều kiêu ngạo cả mà. Dù sao thì họ cũng có những lí do quan trọng để kiêu ngạo chứ.

- Điều đó không làm tôi cười được đâu, nàng cãi, ông biết rõ là tôi trông rất lạnh lùng, hơi nhàm chán nữa là khác. Tất cả các quý bà ở đây đều xuất hiện làm ra vẻ như mình rất quan trọng dù họ có là gì đi nữa.

- Ai nói với cô điều đó thế, công tước hỏi

- Tôi nghĩ đây chắc chắn phải là một trong số tiểu thuyết bầy bạ mà ông tưởng tôi đã đọc chứ gì, Verena trả đũa.

- Cô bắt nạt tôi như thế là đủ rồi đấy, chàng nói: Chúa buộc đàn ông phải dưới quyền bàn tay mảnh mai của phụ nữ, thật là bi thảm tôi cam đoan với cô thế đấy.

Xe ngựa đã vào đến Rotten Row. Đường sá đông nghẹt những cỗ xe ngựa cùng những phu nhân đẹp mê li, quý ông bảnh bao. Nàng không thừa nhận với công tước đây là lần đầu tiên nàng được ngồi trên cỗ xe cao lớn, sang trọng như thế này

- Cô đang nghĩ gì thế, chàng hỏi, nhận ra vẻ kinh ngạc trong đôi mắt mở to của Verena và chàng biết nàng đang rất xúc động với khung cảnh trước mắt

- Tôi không tưởng tượng nổi là quang cảnh lại có thể đẹp đến thế này, nàng trả lời sung sướng như thể nàng quên mất mình đang nói chuyện với ai. Chợt nàng reo lên –

Dừng lại, dừng lại, Giles kìa Mạnh mẽ bóc đồng nàng quên hết mọi thứ ngay khi thấy gương mặt quen thuộc, nàng gọi to:

- Giles, Giles

Cỗ xe chở 2 người đã dừng lại ngay, nhờ đường phố đông nghẹt những xe và ngựa, còn người đàn ông cười trên con ngựa xám lòe loẹt đang đi ngược chiều chỉ vừa mới lướt qua cỗ xe của công tước, nên nghe rất rõ tiếng reo của Verena.

Hắn nhìn quanh ngạc nhiên rồi nhìn Verena, chăm chăm mà không nhận ra nàng.

- Giles, em đây, Verena, Anh có nhớ em không? Ngạc nhiên gã đại úy

lúng túng đưa tay lên nói.

- Verena, mãi một lúc sau hấn mới thốt lên. Anh không bao giờ nghĩ là lại gặp được em ở đây

- Nhưng em đã ở đây rồi, em vừa đến LD và Giles, em rất mong tìm ra chỗ ở của anh.

Công tước giữ ngựa, quan sát gã đại úy Winchcombe Smyth đang kéo ngựa đi cạnh cỗ xe, Verena chồm ra phía hấn và công tước dù miễn cưỡng cũng phải thừa nhận hấn trông cũng khá đẹp trai đấy chứ, dù có hơi đứng tuổi, và những nếp nhăn bắt đầu xuất hiện do ăn chơi phóng đảng. Nhưng trước một cô gái còn non nớt, chưa có kinh nghiệm thì công tước nghĩ hấn trông cũng dễ gây cảm tình như thường, vì vẻ đẹp trai lại còn ăn mặc bảnh bao nữa chứ. Mái tóc gã đại úy được chải cẩn thận trông rất hợp thời trang và theo cặp mắt kinh nghiệm của công tước thì những hàng cúc lớn, sáng, thì đã được đính quá nhiều trên chiếc áo khoác đi ngựa của hấn cùng những dải băng trắng rộng thừa mứa trên đôi ủng đi ngựa.

- Em không nghĩ là lại gặp anh ở LD, Giles, Verena nói.

- Anh đang đóng quân ở đây, đại úy trả lời - Em cứ tưởng là giờ anh đang ở Ấn Độ hay một nơi nào đó chứ, vì em chẳng nghe được tin tức gì về anh cả.

- Tôi e là chúng ta phải đi thôi, công tước ngắt ngang câu chuyện, thấy rõ là cỗ xe của chàng đang làm xe cộ ách tắc lại.

- Anh sẽ đến thăm em Verena, đại úy hấp tấp, em đang ở đâu thế?

- Giờ em đang ở nhà mẹ đỡ đầu của em, phu nhân Bingley ở quảng trường Manchester

- Chiều nay anh sẽ đến đó, hấn hứa rồi thúc ngựa tấp vào sóng đôi bên một cỗ xe song mã của một tiểu thư rất dễ thương. Mãi một lúc sau Verena thì thào qua hơi thở

- Tôi không nghĩ là sẽ gặp Giles ở đây và lại còn ăn mặc sang trọng hào nhoáng như thế.

- Rất model nữa, công tước nhận xét khô khan.

- Lần cuối cùng anh ấy ghé thăm ông nội tôi anh ấy đâu có tiền, Verena như đang tự sự với chính mình hơn là với công tước. Khi chàng không trả lời, nàng nói tiếp. - Ông có thấy viên kim cương trên Cravat của anh ấy không. Giữa ban ngày ban mặt mà đeo như thế thì thật dư thừa và chắc chắn là đắt kinh khủng.

Thực tình thì công tước có đề ý đến viên kim cương và nghĩ là khiêu thẩm mỹ của hấn rất tồi, và chàng không khỏi cảm thấy vui vì Verena cũng đã nhận ra là viên kim cương đó không nên đeo khi cưỡi ngựa.

- Thế ông nghĩ sao về con ngựa của anh ấy? nàng hỏi giọng vẫn thấp và hơi bối rối Công tước trong tình huống này dĩ nhiên rất khéo léo lộ ra những suy nghĩ thật sự của mình. - Có lẽ anh họ cô đã thuê nó, chàng đoán chừng.

- Vâng có lẽ thế, Verena trả lời, thôi không cau mày nữa. Tôi chẳng thích thú gì khi nghĩ là Giles lại đi thuê một con ngựa loè loẹt mà chắc chắn là chỉ sau vài dặm nó sẽ đứt hơi và chịu không nổi thôi

- Cô phê phán chua cay lắm đấy, công tước mỉm cười.

- Ô tôi áy à, nàng hỏi, hi vọng là không đến mức như thế đâu

Cuộc gặp gỡ với anh họ đã làm nàng hơi bối rối, nàng không cười nữa và công tước khó khăn lắm mới làm nàng mỉm cười được khi chàng đưa nàng trở lại quảng trường Manchester Nàng lịch sự cảm ơn rồi bước xuống xe chẳng chút khó khăn, công tước không thể để mặc ngựa nhảy xuống nên đành chào tạm biệt rồi cho ngựa chạy để mặc nàng đứng trên ngưỡng cửa, cô độc trơ trọi và hơi e dè. Phu nhân Bingley không chú ý lắm là Verena có thích thú với cuộc dạo chơi công viên hay không vì còn quá mệt mỏi với những buổi tiệc liên hoan ngày hôm qua nên quyết định sẽ ngủ cho qua cơn mệt mỏi và nhưc đầu Verena bước vào phòng khách, cầm lên một quyển sách, nhưng cả một5' sau nàng mới nhận ra mình chẳng đọc được một từ nào cả nên nàng đứng lên dạo quanh phòng. Nàng biết mình đang phải lo nghĩ về những vấn đề rất khó nói ra nhưng dù vậy nó cũng làm nàng hơi nôn nao lo lắng không yên. Nàng định ra vườn hít thở không khí trong lành thì viên quản gia mở cửa, bước vào loan báo.

- Đại úy Winchcombe Smyth.

- Giles, em vừa mới nghĩ đến anh.

Nàng thốt lên

- Anh hết sức vui vì được gặp em ở LD, gã trả lời với vẻ thoả mãn của một người đàn ông biết rõ giá trị của mình. Hắn bước vào phòng và nàng sửng sốt trước trang phục lộng lẫy của hắn, chiếc áo khoác màu xanh, quần chèn màu vàng sậm và áo ghi lê loè loẹt, dây đeo đồng hồ bỏ túi vàng chói treo ở dưới.

- Anh trông thật là bảnh bao Giles, Verena thốt lên suy nghĩ đầu tiên có trong đầu nàng, em không hề nghĩ là anh lại xuất hiện... như thế... phải nói sao nhỉ, à... a Tulip of Fashion Nàng nhớ lại lời chế nhạo trong giọng nói công tước khi chàng bình phẩm hắn ở công viên nhưng gã đại úy thì chỉ nghĩ đó là một lời khen ngợi - Còn em trông lại còn xinh đẹp hơn là anh nhớ đó, hắn trả lời, nói cho anh nghe xem, cái gì đã khiến em đến LD thế?

- Em có... đến chơi một... kì nghỉ hè ngắn.

- Em không định nói với anh là “người cai ngục đã mở dây xích cho em rồi sao”? đại úy hỏi, cười nhỏ.

- Anh không được nói ông nội theo kiểu đó, nàng nói chột cảm thấy giận vô cùng. Ông đã là một người đàn ông rất tuyệt vời, vừa nói xong Verena nhận ngay ra lỗi của mình, nàng thấy Giles có vẻ nghiêm và hơi hồ nghi hẳn thốt lên.

- “Đã”, em nói “đã” Verena, em không có ý nói là ông em đã chết chứ? Đầu tiên Verena định từ chối sự thật, nhưng nàng biết là không thể.

- Vâng ông đã chết, nàng trả lời giọng chùng hẫng, nhưng đây là một bí mật... ông không muốn tin ông chết lại được đăng lên báo trong vòng 3 tháng nữa

- Một bí mật, đại úy ngạc nhiên lập lại, nhưng tại sao cơ chứ, lí do của ông đưa ra là gì? Verena không trả lời và bắt gặp được một ánh nhìn xảo trá trong mắt hắn.

- Một bí mật mà ông gửi em đến LD, hắn chậm rãi nói, em chẳng có vẻ gì là đau buồn cả, anh còn thấy em ngồi trên xe ngựa trong công viên cạnh một người rất sang trọng nữa. Em định giải thích sao đây Verena.

- Ông không thích sự thương tiếc đau buồn hay bất kì sự ồn ào sau cái chết của ông, Verena cố giải thích, ông muốn em.. phải được vui chơi. Em đã sống với ông lâu quá rồi, không giải trí không tiếp xúc với bất kì ai...

- Và ông em cũng hi vọng em sẽ tìm được một ai đó khác quyền rũ trái tim em, đại úy nói chậm rãi, em đã tìm được người đó rồi phải không, Verena?

- Không dĩ nhiên là không. Nàng trả lời, em vừa mới đến đây ngày hôm kia thôi mà, nhưng anh có thể địa chỉ cho em đâu, anh không thèm viết cho em đến một lá thư nữa mà Giles.

- Làm sao anh có thể làm thế được cơ chứ, hắn nói, anh bị ngăn cấm đến nhà em, và ông đã tỏ ra hết sức hung bạo khi tìm cách ngăn cấm anh được gần em. Giờ ông đã chết, Verena và qua bộ trang phục của em anh đoán được ông đã để lại cho em khá nhiều tiền đấy Verena không trả lời và sau một lúc hắn tiếp.

- Ông để lại cho em cái gì, nhà cửa đất đai như ông đã nói với anh lúc trước, cả tiền nữa phải không? Bao nhiêu vậy? Verena ngoảnh mặt qua một bên.

- À... anh nghĩ là còn nhiều hơn mọi người đoán nữa đấy. Anh đã khám phá ra là ông của em đã nhận được số tiền rồi và ông đầu tư khá rộng đấy, phải đến cả ngàn bảng, Verena, em thừa hưởng được bao nhiêu?

- Không, không nhiều như thế đâu
  - Nhưng cũng không ít lắm. Hẳn nhận xét, dán mắt vào. À món tiền này sẽ làm em thoải mái hơn khi về già đấy nếu nó được chồng em quản lí tốt Verena bước ra khỏi phòng không hề cảm thấy thoải mái.
  - Em không nghĩ là chúng ta lại nói về...những chuyện như thế này
  - Và còn những cái khác mà chúng ta sẽ nói nữa, hẳn nói, thế còn cuộc hôn nhân của chúng ta? Khi nào em định sẽ lấy anh, Verena?
  - Lúc này, em chẳng nghĩ gì về đám cưới cả. Verena áp úng.
  - Đó đâu phải là sự thật, hẳn phủ nhận, anh quên không nói cho em biết là anh đã luôn nghĩ về em, dĩ nhiên là anh rất khao khát có được ngày hôm nay, cái ngày mà trước mắt chúng ta không còn chướng ngại vật nào cả và chúng ta có thể sống cùng nhau
- Hẳn lộ vẻ thích thú khi thấy tay Verena run rẩy như thể vẫn còn bối rối lắm Cô nàng đã chấp nhận rồi đấy, hẳn nghĩ, và dù cô nàng có thể không đúng gu của ta lắm thì... quý bắt cô ta đi, cô ta vẫn có một tài sản đáng giá đấy Hẳn có vẻ tin chắc vào bản thân, vào vẻ hấp dẫn của cơ thể mình lắm và hẳn biết phụ nữ thích được dỗ dành trong tình cảm và ai có thể làm điều này tốt hơn hẳn chứ - Em đã trưởng thành nhiều đấy, Verena bé bỏng, hẳn nói, và anh hứa với em, cô bé xinh đẹp của anh chúng ta sẽ sống hạnh phúc với nhau
- Không.... Không Gã đại úy kéo Verena vào trong vòng tay hẳn và nàng cố gắng đẩy hẳn ra thì cửa mở.
  - Thưa ngài, công tước vùng Selchester, ông Johnson già nói làm bầm.
- Verena lộ vẻ hân hoan vì bối rối, vịn mình ra khỏi vòng tay người anh họ ngay khi công tước bước vào phòng oai vệ to lớn.
- Verena nghĩ thật không hay, nét mặt chàng lộ vẻ khinh khỉnh ghê tởm, nhưng giọng chàng lại bình thản, chẳng lộ chút sôi nổi gì ngoài sự nhã nhặn bàng quang.
- Xin chào Verena, tôi cứ nghĩ là sẽ gặp phu nhân và cô chứ Verena biết đó là lời quả trách tế nhị nên vội trả lời
  - Mẹ đỡ đầu của tôi hơi bị đau đầu nên phải nghỉ ngơi... tôi không nghĩ là ông, gặp anh họ của tôi, đại úy Giles Winchcombe Smyth
  - Ngài khoẻ không, công tước nói, giơ một tay ra. Tôi tin là ngài vẫn ở trong trung đoàn cũ của chúng ta
  - The Life Guards, đại úy trả lời
  - Xin chúc mừng, công tước nói, tôi không tưởng tượng điều gì tốt hơn nữa.
- Công tước tỏ ra quá ân cần thoải mái đến độ Verena bắt đầu thấy sự bối

rồi, kích động trong mình bắt đầu lắng xuống.

- Sáng nay ở công viên, chúng ta không có thời gian để tiếp chuyện nhau nhưng Verena đã nói về ngài rất nhiều, nghe nói trước đây ngài ở trung đoàn vệ binh thứ một một phải không?

- Vâng tôi vừa chuyển đến đây 2 tháng trước, đại úy nói, chiến tranh đã chấm dứt rồi nên chúng tôi đành phải ở lại LD thôi - Vâng đúng vậy, công tước tán đồng - Tôi tin là ngài đã nhận ra điều buồn cười nhất mà tôi đã làm, gã đại úy bình luận bằng lời nói bóng gió

-Ồ dĩ nhiên rồi, công tước trả lời Verena bối rối nhận thức rõ là công tước hình như đang phải cố ghìm mình xuống để làm vừa ý anh họ nàng nhưng nàng có cảm giác 2 người đàn ông này rất khác nhau.

Thật chẳng khó chút nào để rút ra sự tương phản giữa 2 người, dù nàng cảm thấy không trung thực lắm khi làm thế. Công tước quá kín đáo đến độ một người bình thường khó mà nhận ra được. Trang phục của chàng rất đơn giản nhưng đàng hoàng, tao nhã, trong khi đó gã đại úy lại ăn mặc phô trương, gây sự chú ý của người khác một cách lộ liễu Món nữ trang duy nhất trên người công tước là chiếc nhẫn ấn vàng giản dị trên một ngón tay bên trái, còn ông anh họ của mình, Verena thấy tay hắn đeo 2 chiếc nhẫn trên cùng một tay và cả 2 đều sáng chói.

- Sáng nay tôi nhận thấy ngài có một cặp ngựa thật là tuyệt, gã đại úy nói chiều lệ theo cách mà người đàn ông trong giới thượng lưu hay nói chuyện với nhau - Vâng, công tước trả lời, tôi rất thích cặp ngựa này

- Chắc hẳn là ngài đã tốn một món tiền khá lớn đây, tôi phải trả 500\$ cho con ngựa tôi đang cưới đấy. Hiện giờ tôi cũng có để ý đến 2 con ngựa nữa, hi vọng là Verena sẽ thích chúng, nếu chưa ai muốn mua.

Hắn liếc nhìn Verena vẻ hiểu biết

- Nàng luôn say mê ngựa mà

- Vâng tôi hiểu, công tước nói nhanh.

- À rất tiếc là giờ tôi có việc, gã đại úy nói theo kiểu làm duyên, hi vọng là tôi sẽ có dịp ghé thăm chuồng ngựa ngài. Tôi tin là ngài sẽ không phản đối Verena và tôi được ngắm chúng trong một thời gian gần đây

- Rất sẵn lòng, công tước trả lời Verena chợt nhận ra nàng đang siết chặt 2 tay lại, ra vẻ hơi khó chịu vì nàng biết Giles lẽ ra không nên nói theo kiểu đó, không nên gạ gẫm những lời mời và cũng không nên ép buộc mình vào với công tước như thể họ là bạn cũ

Nét bối rối của nàng không lọt qua mắt của công tước được và nàng nhận ra nỗi ghê tởm đã biến mất trong mắt chàng, thay vào đó là sự ân cần khiến

tim nàng đập dồn dập

- Verena tôi định đến để hỏi cô,... công tước vừa bắt đầu thì cửa lại mở
- Ông Jasper Royd, thừa tiểu thư, Johnson thông báo.

Verena đang quay lưng phía cửa chính vội ngoảnh lại và chợt cảm thấy mình như đông cứng, không thể nhúc nhích hay thốt ra một lời nào cũng không còn một ý nghĩ nào trong đầu nữa. Nàng chỉ còn có thể nhìn chăm chăm, không tin vào mắt mình nữa. Đứng trên ngưỡng cửa là một gã đàn ông với những nét rất nổi bật, đôi môi mím chặt, cặp mắt tham lam màu sẫm lằn cuối cùng nàng đã nhìn từ giữa 2 thùng tròn trong tầng hầm của tòa tu viện cũ.

Đó là gã “thần ác”, mãi một lúc sau nàng vẫn cảm thấy tức thở, rồi như trong mơ, nàng nghe tiếng anh họ nàng nói.

– Jasper, tôi hi vọng là anh sẽ bỏ cái thói ấy đi, tôi đã để lại giấy ở câu lạc bộ rồi mà, tôi muốn gặp Verena một chút và tôi tin là anh đã biết công tước Selchester

- Tôi biết, Jasper Royd trả lời, nhưng tôi rất ngạc nhiên, Theron là lại gặp anh ở đây

- Tôi cũng rất ngạc nhiên, công tước nói, đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau Jasper.

- Đúng đây và anh cũng có mong là gặp tôi đâu, Jasper trả lời, tôi sẽ không ghé nhà anh như một gã ăn mày lì lợm đâu. Giờ tôi cũng có kha khá rồi. Giọng hần chế nhạo có vẻ xác lảo nhưng công tước vẫn trả lời từ tốn

- Rất vui khi biết được điều đó

- Jasper, anh không quên hỏi thăm Verena đấy chứ, đại úy ngắt lời

- Ồ tôi thật là thiếu sót, cứ trông thấy ông anh họ Theron của tôi là tôi quên hết mọi chuyện, xin tiểu thư thứ lỗi cho tôi, tiểu thư Winchcombe, vì tôi cam đoan với tiểu thư là trước đây Giles thường kể về cô cho tôi nghe nhiều và tôi rất háo hức được gặp cô.

Hắn nắm tay Verena và nàng phải cố ghì mình lại, nhún chào hắn thì thâm mà không hề lắp bắp

- Cảm ơn thưa ngài

- Và bây giờ trước khi đi tôi cũng xin lỗi ngài, cho phép tôi được mời tiểu thư Winchcombe dùng bữa tối với bà nội tôi được chứ

- Và bà nội của tôi nữa, Jasper xen vào.

- Ồ dĩ nhiên rồi, công tước trả lời, tôi không quên điều đó đâu Jasper

- Thế tối nay anh không có định vui chơi thoải mái với cô gái nào đó sao? Jasper chế nhạo, nữ công tước đã 80 rồi, nếu bà còn sức khỏe, bà sẽ sống

trong toà nhà ảm đạm ở bên hông Hampstead Heath toàn những ma là ma.

- Tôi vẫn mong cô gặp bà nội tôi, nữ công tước quả phụ thừa kế của Selchester, công tước quay sang như nói riêng với Verena. Mặt nàng tái xanh và trong mắt nàng có một ánh nhìn mà lần cuối chàng đã gặp khi nàng đi từ phòng ông nội bước ra báo tin ông đã qua đời

- Không... tôi nay, Verena đáp ứng. Tôi phải... ở nhà tôi nay

- Vậy thì tối mai, công tước dịu dàng nói, tôi sẽ báo trước cho bà nội tôi biết là cô sẽ đến thăm bà vào ngày mai, bà rất mong được làm quen với cô Verena

- Tối mai.. sẽ rất...dễ chịu..

Verena thì thầm Công tước cầm tay nàng và những ngón tay nàng siết chặt trong tay chàng. Nàng muốn giữ chàng ở lại, nàng không thể để chàng đi được. Nhưng dường như chàng chẳng hiểu ý nàng thì phải, chàng nhẹ nhàng thả tay nàng xuống rồi quay ra cửa. - Vui vẻ nhé, đại úy Winchcombe Smyth, rồi chàng tiếp, xin chào Jasper Cánh cửa khép lại sau lưng chàng đã lâu nhưng Jasper Royd vẫn đứng nhìn như thể hắn có thể thấy công tước đang bước xuống cầu thang

- Quỷ bắt hắn đi, Jasper nói lớn, thằng anh họ của tôi đã làm tôi điêu đứng lâu lắm rồi đây

- Ông ta đã làm gì anh thế, gã đại úy hỏi

-Hắn ta làm gì à? Jasper lặp lại, khẽ nhún vai, phải tỏ ra thông minh một chút chứ ông bạn Giles thân mến, anh không nhận thấy là hắn đã đứng giữa tôi và cái tước hiệu công tước sao?

- Trời ơi, đại úy thốt lên vừa cười thô tục, tôi không thể nào tin nổi đó, Jasper công tước ấy à?

- Nhưng tôi có thể, Jasper Royd bình thản nói

Có một cái gì đó trong giọng nói, trong đôi mắt nhỏ sắc lẹm của hắn đã báo cho nàng biết công tước đang gặp nguy hiểm. Nguy hiểm từ “thần ác”.

Verena không tài nào chợp mắt được, nàng đã ao ước suốt buổi tối để có một lúc nào đó nàng có thể ngồi một mình trong bóng tối, cố sắp xếp những ý nghĩ của mình. Nhưng khi giây phút đó đến, nàng lại thấy bối rối và cảm thấy chẳng thoải mái tí nào cả nên nàng ra khỏi giường, đi đi lại lại trong phòng, làm sao nàng có thể đến gặp công tước rồi nói với chàng:

- Em họ ông là một tên cướp vàng, em họ ông đã cố tình giết chết những người bảo vệ xe chở vàng. Vấn đề có vẻ thật phức tạp, thật tồi tệ, nàng biết rõ giờ đây mình lo lắng cái gì.

Một vấn đề thực sự nguy ngập mà nàng sẽ phải đương đầu, nhưng nàng không muốn thừa nhận dù là với chính mình. Nàng có thể thấy rất rõ là Giles đang ngồi cạnh trong phòng khách sau khi ông nội nàng đuổi anh đi và không bao giờ muốn anh quay lại.

- Làm sao ông có thể làm thế với tôi được chứ, anh đã giận dữ quát lại, tôi cũng là một người trong dòng họ Winchcombe mà. Anh nhìn nét mặt Verena và đĩnh chính lại –

Dù sao đi nữa thì cũng có nửa dòng máu của dòng họ Winchcombe chảy trong huyết quản tôi mà. Làm sao ngài dám cư xử với tôi một cách hèn hạ như vậy?

Lần đó Verena đã dịu dàng an ủi anh.

- Em nghĩ về anh như một người của dòng họ Winchcombe, nàng nói, và để chứng tỏ những gì em nói là sự thật, em sẽ kể cho anh nghe một bí mật.

Và nàng kể cho anh nghe về nơi cất giấu những bí mật trong hầm rượu, nơi các tu sĩ đã cất giấu chìa khóa. Một bí mật của nhiều thế hệ nay ông nội mới kể cho nàng biết vì không có cháu trai để kế vị. Nàng nhớ lúc đó nàng kể những gì cho Giles nghe đối với nàng rất quan trọng nhưng nàng không biết anh không thích thú gì với bí mật cả. Thật ra anh cũng cố gắng kiên nhẫn ngồi nghe nàng, đắm mình trong mối bất bình riêng của mình: thăm càu nhàu vì ông nàng không trả hết nợ cho anh, rồi lại oán trách một cách chua xót là đã bị lãng mạ. Nhưng giờ đây Verena đang phải đối mặt với sự thật, nàng đã biết rõ, nàng phải nhìn nhận điều này, lúc khám phá ra chùm chìa khóa đã biến mất, đồng thời cửa hầm rượu lại bị khoá lại, nàng đã biết chỉ có một người duy nhất có thể tiết lộ cho “thần ác” bí mật về nơi cất giấu chìa khóa thôi.

Trong căn phòng tối, nàng đã úp 2 cả 2 tay lên mặt rồi nàng quay vào trong giường nằm, xấu hổ vì đã phụ lại lòng tin của ông nội, làm bề mặt bất cứ ai mang dòng họ Winchcombe. Trong cơn bốc đồng, nàng đã định đối chất với Giles về sự thật, định nói với hắn là không bao giờ nàng gặp lại hắn nữa.

Nhưng khi bình tĩnh lại nàng nhận ra 2 điều: trước tiên nếu nàng làm thế có nghĩa là đã cố tình đặt cuộc sống của chính mình vào vòng nguy hiểm và thứ 2 những lời nói của nàng sẽ hạ thấp nàng trước hấn Nàng nghe như bên tai văng vẳng tiếng ông nói với nàng nhiều năm trước: “Một người đàn ông không giữ lời là một thằng hèn” Dù không nhận ra điều này thì nàng cũng đã từng được một người lính có tinh thần thượng võ nuôi nấng. Những người lính ấy đã từng tin, như cha và ông nàng đã tin, một người đàn ông phải đón nhận một lời hoan hô, phải trừng phạt kẻ lừa đảo, phải dịu dàng với phụ nữ, những người không nơi nương tựa và trên hết là phải giữ lời hứa danh dự - Làm sao ta có thể lấy Giles được? Verena thì thầm một mình. Anh ta là một tên giết người, tay anh ta đã dính máu. Vậy mà đã có lúc nàng đã hứa hôn với một người đàn ông như thế. Một lời hứa bằng những luật lệ của nàng không được phá vỡ. Sáng hôm sau, trái với tự nhiên, gương mặt nàng xanh xao, dưới mắt xuất hiện những vết nhăn li ti. May mắn là phu nhân Bingley đang bận rộn với bao nhiêu kế hoạch đã dự định dành cho Verena tuần sau, với danh sách bạn bè nên cũng không để ý đến sự im lặng bất thường của cô con gái đỡ đầu. Sau đó khi bà đang lo dọn dẹp người đầu bếp và sắp xếp thực đơn trong ngày thì viên quản gia báo là đại úy Winchcombe Smyth đến. Hấn đã bước vào phòng, Verena cố mỉm cười thân ái với hấn. Hôm nay hấn mặc bộ đồng phục trông rất đẹp nhưng cứ nhìn hấn, nàng lại thấy những người phụ nữ đang khóc, những đứa trẻ mất cha và những người bảo vệ xe vàng nằm chết bên lề đường.

- Anh đang bảo vệ cho ngân hàng Anh, anh nghĩ em sẽ rất vui khi thấy anh mặc bộ đồng phục này

Khó khăn lắm Verena mới ghì lại không thét lên. Ngân hàng Anh, vậy ra Giles là kẻ biết được nơi đến của xe vàng. Giles là kẻ báo tin tức, là “thần ác” Gã đại úy vẫn làm dáng chờ nàng trả lời

- Vâng, dĩ nhiên là em rất mong gặp anh, nàng cố hết sức mới mở miệng trả lời được, anh trông đẹp.

- Anh cũng đoán là em cũng nghĩ thế, cô bé xinh đẹp của anh ạ, gã trả lời vẻ tự mãn. Sáng nay anh đến chủ yếu là để nói với em về kế hoạch chiều nay. Anh không muốn em đi cùng công tước đến thăm bà nội của ông ấy. Em không cần phải rắc rối báo cho ông ấy biết, anh sẽ gặp báo cho ông ấy sau, trong ngày hôm nay thôi.

- Nhưng em đã hứa đi rồi mà, Verena phản đối - Em sẽ thay đổi ý định chứ có gì đâu, có lẽ lúc khác tới thăm cũng được, gã nhận xét

- Em e là không thể làm như thế được đâu, nàng trả lời chậm rãi, công

tức là người giám hộ của em, và nếu ông ấy muốn, ông ấy có thể dễ dàng ngăn em nhận lời mời khác

- Người giám hộ tài sản của em, gã thốt lên ngạc nhiên, em giải thích rõ chuyện này xem nào

- Ông cố của công tước lấy một cô gái trong dòng họ Winchcombe cho nên ông ấy rất quan tâm đến mỗi qun hệ này

- Thật vậy sao, gã trầm ngâm, vậy đương nhiên ông ấy cũng là một người họ hàng của anh. Tốt thật, vinh hạnh quá phải không Verena? Nghe giọng gã Verena biết gã đang rất tự mãn và theo nàng gã rất thích thú tin tức mới mẻ này, có một cái gì đó rất tự kiêu, một cái gì đó mà hẳn sẽ kể cho bạn bè của mình nghe

- Công tước Selchester là họ hàng của chúng tôi. Nàng hầu như có thể nghe hẳn nói thế

- Tuy vậy, sau một hồi im lặng, tốt nhất em vẫn cứ thất hứa, không đến Hamstead Heath làm gì

Ngay lúc này Verena chợt có linh cảm về mối nguy hiểm một cái gì đó đang được xác lập bởi thần ác và anh họ của nàng

- Không được, em phải đi và em đã lên kế hoạch hết rồi, nàng trả lời kiên quyết Gã bước ra khỏi phòng rồi quay lại, những cái đỉnh thúc giục và kêu leng keng theo mỗi bước chân hắn đi, ánh nắng phản chiếu lấp lánh bên áo hắn, sau một lúc hắn hắng giọng nói

- Còn một chuyện nữa anh muốn nói với em Verena, anh vừa được hưởng món tiền, một gia tài và anh quyết định, chúng ta đính hôn. Hẳn ngừng lại như tìm lí do để bào chữa

- Mấy hôm nay xảy ra khá nhiều tai nạn cũng không có gì ghê gớm lắm đâu, nhưng mọi người luôn trong tư thế chuẩn bị. Anh không muốn là mới có tiền mà lại bị chết phải không Giles, Verena nói.

- Không ai có thể dám chắc điều đó cả, hắn trả lời, khẽ nhíu mày, mọi người đều phải luôn sẵn sàng, ông nội em hoá ra cũng khôn ngoan, khi đã bày tỏ rõ ý nguyện của mình trước khi chết đó chứ

- Nhưng ông nội đã trên 75 rồi mà, Verana nói.

- Anh biết, dù vậy cũng không ai chết mà không để lại di chúc cả, gã khẳng định.

Vì thế anh đề nghị Verena, chiều nay em sẽ đi cùng anh đến luật sư của em, ta sẽ làm di chúc theo ý anh. Verena hít một hơi thật dài

Nàng nghĩ thầm, mình đang xem một vở kịch được diễn quá tồi đến độ khán giả biết rõ những gì sắp sửa được diễn viên nói ra Nàng cảm thấy thật

sự giận dữ, muốn hét thật to với hắn là nàng đã thấy rõ âm mưu đen tối của hắn rồi, muốn xua đuổi hắn ra khỏi căn nhà này cũng như ông nàng đã từng làm trước đây vậy Nhưng nàng biết hắn sẽ khẳng khẳng bảo nàng đã bị loạn trí. Nàng nhớ có lần công tước nói:

- Toàn bộ kế hoạch của chúng đã được tính toán và tổ chức hết sức chu đáo. Và giờ đây âm mưu này đang được gã triển khai dĩ nhiên dưới sự giúp đỡ của gã “thần ác” thông minh

Hít thật sâu để lấy lại bình tĩnh và bốt bối rối Verena cố nói thật dịu dàng.

- Dĩ nhiên rồi, Giles em sẽ làm một bản di chúc theo ý anh, hay bất cứ thứ gì khác mà anh muốn ở em, nhưng không may là chiều nay em không thể đi cùng anh được

Nàng nhìn hắn đang sắp lên tiếng phản đối liền tiếp

- Em đã chuẩn bị đi với mẹ đỡ đầu ghé thăm mấy người bạn của mẹ, mẹ sẽ không hiểu tại sao em lại từ chối đi với mẹ và nếu mẹ biết chúng ta đang chuẩn bị làm gì thì em tin chắc là mẹ sẽ yêu cầu chúng ta thảo luận vấn đề này với người giám hộ của em

- Chẳng việc gì mà em phải làm thế cả, gã nói nhanh

- Không, thật mà, Verena trả lời, cũng bình thường thôi và chỉ liên quan đến anh và em nhưng em e là chúng ta phải hoãn lập di chúc thêm vài ngày nữa.

Gã khẽ nhíu mày và nàng biết là hắn đã bắt đầu khó chịu nhưng rõ ràng là hắn cũng nhận ra sự thoái thác của nàng có vẻ hợp lý nên cuối cùng hắn ra về và hứa sẽ ghé lại vào ngày mai

Khi hắn đi rồi Verena nhận ra mình đang run lên vì sợ hãi, chưa bao giờ những năng lực sáng suốt của nàng lại nói rõ ràng hơn bây giờ. Nàng biết chắc chắn và không cần thêm một câu hỏi nào nữa sẽ có một cái gì đó xảy ra khi họ vào Hamstead Heath chiều nay Nàng biết nàng chưa gặp nguy hiểm gì cho đến khi nàng kí vào bản chúc thư nên rõ ràng đây là một rủi ro sẽ xảy ra với công tước. Nàng đặt cả 2 tay lên trán, cố suy nghĩ, nếu nàng kể cho công tước nghe những gì nàng đang lo sợ thì chàng cũng chưa chắc tin nàng. Nhưng nếu chàng quyết định đi đâu đó thì chàng sẽ không đưa nàng đi cùng. Nàng tin chắc công tước sẽ đi, nhưng chàng sẽ để nàng ở nhà. Và vì chàng quá lịch sự, không bao giờ tỏ ra nóng nảy thái quá cho đến khi chàng thực sự nổi giận, chàng sẽ không tấn công kẻ khác nếu không ở trong tình trạng bất buộc và chắc chắn là “thần ác” sẽ đạt được điều hắn muốn, trở thành công tước vùng Selchester.

Verena hầu như thấy rõ được quang cảnh sẽ xảy ra tối nay, những phát

súng trong đêm tối, công tước sẽ ngã xuống chết, còn thần ác sẽ không dính dáng gì vào vụ giết người này cả mà hẳn chỉ việc bình tĩnh chờ ước nguyện của hắn trở thành sự thật - Ta là con gái một người lính mà, Verena nhủ thầm, đây là một cuộc chiến mà kẻ thù nắm quyền chủ động. Ta phải đương đầu với cuộc tấn công này như một người đàn ông. Không biết ông mình có làm như vậy trong những tình huống như thế này không nhỉ? Phu nhân Bingley ngạc nhiên nhận ra sự im lặng bất thường của con gái khi họ lên xe và gọi thiệp cho bạn bè của bà nhưng rồi bà cũng quên băng mắt vì còn bao nhiêu chuyện phải lo Khi xong xuôi hết Verena hỏi

- Mẹ ạ, con muốn ghé lại các chuồng ngựa của công tước trên đường về có được không ạ, con sẽ rất vui nếu mẹ vui lòng chờ con một chút để con thăm Assaey

-Ồ dĩ nhiên rồi, con gái yêu quý, phu nhân trả lời, mẹ biết là con rất yêu con ngựa đó mà

Trên đường đến khu chuồng ngựa được bố trí phía sau toà nhà Verena được một viên giữ ngựa dẫn đến chuồng Assay. Con ngựa hí lên khi nghe tiếng nàng và khịt khịt có vẻ trù mến

- Mai tao sẽ cưới mày mà, mày phải luyện tập nhiều đó. Nàng vỗ vỗ vào cổ nó.

- Chắc là nó mệt mỏi sau cuộc hành trình về đây hả? nàng hỏi người giữ ngựa.

- Nó chẳng có vẻ gì là mệt mỏi cả thưa tiểu thư, đây là một con ngựa gan dạ đấy ạ

- Tôi luôn tin điều đó, nàng nói và mỉm cười rồi thêm vào giọng thật nhỏ: Liệu tôi có thể nói chuyện với một trong số những người sẽ tháp tùng ông chủ anh trong chuyến đi tối nay không?

Người giữ ngựa nhìn nàng ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời

- Tôi tin chắc là ông Fowler sẽ tháp tùng ông chủ tối nay thưa tiểu thư

- Vậy thì mời ông ấy tới gặp tôi một chút, Verena nói

Nàng đứng thì thầm một cách trù mến vào tai Assay đùa giỡn với nó đến khi một người đàn ông đi tới. Nàng nhận ra ông chính là người hôm trước đã giúp nàng lên xe.

- Xin chào, nàng mỉm cười

- Xin chào tiểu thư, Fowler đáp lễ, tôi có thể giúp gì được không ạ, thưa tiểu thư?

- Tôi có chuyện muốn nói riêng với ông, Verena nói và ông có thể cho chuyện này là lạ lùng cũng được.

Người đàn ông không trả lời nhưng nàng thấy ông rất tập trung nghe

- Tôi là một người rất nhạy cảm, mẹ tôi là con út trong một gia đình có 7 người con, ông hiểu điều đó có nghĩa gì không?
- Tôi biết thưa tiểu thư, tôi từ miền quê lên mà, ông nói với nàng.
- Tôi có một linh cảm rất mạnh, là khi chúng tôi đi vào Hamspead Heath tới nay, cỗ xe của công tước sẽ bị lũ cướp đường tấn công. Tôi tin chúng không định cướp tiền đâu, cái chúng muốn là cuộc sống của ông chủ ông.
- Thế tiểu thư đã nói điều này cho ngài ấy chưa, thưa tiểu thư?

Không, tôi không nói cho ai biết ngoài ông đâu, tôi van xin ông đừng đề cập tới chuyện này cho ông ấy biết vì nếu ông làm thế thì ông cũng biết rõ là..... ông chủ của ông cũng không tin đâu và vẫn bắt cần, thích đích thân mình tự phóng ngựa cho mà xem.

- Đúng đây, chưa từng có một người đàn ông nào gan lì như ông chủ cả
- Tôi biết điều đó và điều này giải thích tại sao tôi lại yêu cầu ông giúp tôi ngăn chặn những gì nguy hiểm xảy ra cho cuộc sống của ông ấy

—Người hầu ngồi sau thùng xe luôn mang theo súng ngắn, Fowler nói, nhưng tới nay tôi cũng sẽ mang theo súng của mình.

- Tôi chỉ mong có thể thôi và nhớ phải bắn ngay nhé không được chờ đợi vì tôi tin, và xin thề với ông là tôi chưa bao giờ làm cả, là những người đàn ông này là những tên giết người. Fowler khẽ liếc nhìn nàng nhưng ông vẫn nói một cách kính trọng
- Tiểu thư nghĩ là sẽ có bao nhiêu tên thừa tiểu thư?
- Bốn, Verena trả lời. Một tên sẽ bắn một người hầu ngồi trên thùng xe, một tên khác sẽ bắn ông nếu ông ngồi sau cỗ xe, ông phải giết chúng ngay khi chúng xuất hiện
- Thế còn 2 tên nữa, Fowler hỏi.
- Nếu tôi đoán không lầm thì cả 2 tên còn lại sẽ đồng thời mở cửa xe ngựa ở mỗi bên và bắn vào công tước.
- Chắc chắn rồi thưa tiểu thư tôi thấy tốt hơn hết ta nên nói cho ông chủ biết điều tiểu thư đang lo sợ
- Ngài ấy sẽ không tin tôi đâu, tôi tin ông vì cuộc sống của công tước và của riêng tôi nữa. Nhưng nếu ông cho rằng không cần thiết và nếu chúng có không dự định thực hiện tới nay thì chúng sẽ thực hiện vào lúc khác, khi chúng ta không hề chuẩn bị gì.
- Tôi hiểu ý cô rồi, thưa tiểu thư Fowler trầm ngâm nói
- Tôi sẽ cho một cậu bé ngồi phía trước cầm súng và tôi sẽ thấy được gã định tấn công tôi. Yên tâm đi tiểu thư, gã sẽ không được bình an vô sự đâu

- Cảm ơn, Verena nói, còn những chuyện khác cứ để mặc tôi, và ông phải hứa là không hé ra cho ai biết đây nhé

- Tôi xin hứa, thưa tiểu thư, Fowler thành thật Verena rất an tâm khi thấy Fowler đã từng là lính.

Nàng cho xe quay lại quảng trường Manchester và ngay khi mẹ đỡ đầu lên lầu thay trang phục nàng lên vào phòng làm việc của ngài Bingley. Nàng đã vào đây một lần và đã tìm thấy trên bàn thứ nàng cần. Đó là một cái hộp bình thường như bao cái hộp khác nhưng bên trong lại có 2 khẩu súng ngắn, tuy hơi cũ nhưng vẫn còn tốt, đạn được đặt ngay cạnh súng. Công tước đến quảng trường Manchester lúc 7h thì phu nhân Bingley đã chờ đón chàng trong phòng khách từ lâu. Chàng khẽ hôn tay bà và mỉm cười lịch thiệp. Verena đã sẵn sàng lên đường, nàng khoác chiếc áo choàng không tay bằng satin hồng viền lông tơ thiên nga. Nàng mang một bao tay lớn cũng bằng lông tơ thiên nga được dùng cho mùa hè. Nếu tình ý người ta sẽ dễ dàng nhận ra chiếc bao tay khá nặng kia đang chứa 2 khẩu súng.

Xin phép phu nhân tối nay cho tôi được vinh dự tháp tùng Verena đến thăm bà nội tôi. Rất tiếc là bà tôi khá lớn tuổi nên không thể tiếp 2 người cùng lúc. Bà tôi không chịu nhận là mình đã lãng tai nhưng tôi tin, đó chính là lí do khiến bà không thích tiếp nhiều khách cùng một lúc. Nhân đây tôi cũng sẽ rất vui nếu sáng mai, phu nhân và tiểu thư Verena đồng ý làm vị khách quý của tôi tại lâu đài Selchester

- Thăm lâu đài Selchester, phu nhân thốt lên giọng du dương, tôi cam đoan với ngài là sẽ chẳng có điều gì làm tôi vui hơn thế đâu. Từ lâu rồi tôi đã nghe nhiều người nói về lâu đài này, nó rất nguy nga lộng lẫy và có tính lịch sử mà.

- Tôi có nhiều thứ để giới thiệu cho phu nhân lắm, và tôi nghĩ nếu phu nhân đồng ý nên để Verena cùng đến đó bằng xe của tôi. Nhưng tôi lại không muốn phu nhân cảm thấy mình bị bỏ rơi nên tôi nghĩ có lẽ phu nhân nên đi cùng quý bà Edith Sheraton, cũng là một vị khách của tôi vào ngày mai luôn

- Phu nhân Edith Sheraton, phu nhân Bingley lập lại 2 mắt lộ vẻ bối rối

- Tôi nghĩ các bà từng là bạn khi còn con gái, công tước nói, tôi thấy phu nhân Edith có vẻ rất háo hức được gặp bà.

- Edith Sheraton, bà ấy là Edith Cecil đây mà, dĩ nhiên là tôi còn nhớ bà ấy. Trước kia bà ấy là một cô gái dễ thương biết nhường nào, thế đạo này bà ấy ra sao?

- Trông vẫn còn rất đẹp, y như bà vậy, công tước trả lời lịch sự. Phu nhân cười to - Ngài thật cứ tăng bốc tôi mãi, tôi giờ đây đã quá già để nghe ngài

nói thế. Thôi ngài cứ đưa Verena đi thăm bà nội của ngài đi và làm cho con bé cảm thấy hài lòng là được rồi.

Công tước quan sát Verena và nàng nói nhanh.

- Không đâu mẹ, mẹ vẫn còn đẹp lắm mà và quay sang nàng nói với công tước, tôi rất mong được gặp nữ công tước.

- Vậy thì nếu chúng ta không muốn trễ bữa tối thì nên lên đường ngay. Chàng hôn tay phu nhân và theo Verena xuống lầu nơi cỗ xe đang chờ.

Nàng khẽ liếc nhìn Fowler đang ngồi sau cỗ xe và một người hầu nam trông khá lực lưỡng lạnh lùng đang giữ cánh cửa đang mở ra. Verena bước vào trong xe, và ngồi cạnh công tước, lũ ngựa khoẻ khoắn nhanh nhẹn, gõ móng tiến về Regen Park.

- Có chuyện gì lại khiến ông mời chúng tôi đến thăm lâu đài Selchester thế, nàng hỏi.

- À tôi chỉ muốn cho cô xem toà lâu đài, chàng nói tự nhiên, và nếu cô đang nghĩ là tôi kéo cô ra khỏi những cuộc vui chơi của thế giới thượng lưu thì tôi sẽ mời anh họ cô làm khách luôn.

- Ông mời Giles đến lâu đài Selchester, nàng ngạc nhiên hỏi, nhưng tại sao chứ?

- À ông ấy có ý muốn xem các chuồng ngựa của tôi mà. Ở LD thì tôi chỉ có vài con ngựa nhưng ở Selchester lại rất nhiều. Ngựa là mối quan tâm thực sự của tôi mà.

- Có lẽ Giles sẽ không nhận lời mời của ông đâu, nàng nói nhanh.

- Chắc cô nghĩ là ông ấy không muốn rời LD chứ gì, còn tôi thì không nghĩ ngài ấy có thể cảm thấy buồn chán đâu vì tôi cũng có mời thêm bạn thân của ngài ấy, em họ tôi, Jasper, cùng đi với ngài ấy luôn.

Khó khăn lắm Verena mới nén được tiếng thét vì khiếp sợ, làm sao mà chàng có thể ngốc nghếch như thế chứ? Và rồi nàng tuyệt vọng nghĩ là chàng đang làm thế vì nàng. Chắc chắn rồi, chàng không tin là mình đang sắp bị một gã đàn ông tàn ác ăn mặc sang trọng tấn công. Rồi nàng nhớ ra mình đã kể về Giles nồng hậu biết chừng nào trong thời gian săn sóc công tước ở nhà nàng. Dĩ nhiên là chàng đã cho rằng nàng đang yêu anh họ nàng, mặt nàng nóng lên khi nghĩ tới chuyện đó. Chợt nhớ ra họ sẽ phải đến Hamstead Heath, nàng cúi xuống để nhìn ra đường, 2 bên đường cây cối um tùm, che phủ. Bọn cướp sẽ dễ dàng vô cùng khi nấp trong bụi rậm rồi lao ra bất thành lĩnh để tấn công xe chở công tước. Nàng biết rõ bọn cướp sẽ không tấn công xe dưới ánh sáng của ban ngày. Mặt trời đang từ từ lặn xuống mang theo vàng hào quang vàng rực đằng sau những đám cây cối và nàng nhớ đã có lần khi nàng báo

trước cho công tước biết rõ số phận của chàng, nàng đã thấy mỗi nguy hiểm ở trong bóng đêm. Vậy thì trên đường trở về họ phải cẩn thận, lũ ngựa bỗng chạy chậm chậm rồi dừng lại hẳn Verena sợ hãi nghĩ hay mình đã lầm, nhưng công tước đã nói.

- Chúng ta đã đến Toll gate. Cô có thấy nhà nội trú ở phía đối diện không, người ta kháo nhau đó là nơi bọn cướp hay lai vãng đây

- Cướp, Verena lặp lại

- Vâng, nhưng tiểu thư đừng sợ, chàng mỉm cười, người hầu ngồi trên thùng xe luôn mang theo súng khi đi đêm, đặc biệt là khi chúng tôi về miền quê.

- Tôi nghe nói bọn cướp hay lai vãng Hamstead Heath lắm, nàng nói.

- Mọi tin đồn đều được thổi phồng lên quá mức, và Verena thân mến, có một điều mà tôi tin chắc là chúng ta sẽ chẳng tìm ra được bọn cướp rình mò trong các bụi cây đâu

Chàng đang điều cọt nàng, nhưng Verena cảm thấy mình đang rùng mình Tối nay bọn cướp sẽ không vì vàng đâu, mục tiêu của chúng là chiếc mũ miện nhỏ.

Nàng tự hỏi làm sao mà công tước có thể hờ hênh đến độ ngốc nghếch như thế chứ. Chàng chẳng hề nhận ra gã em họ đang ngấp nghé thứ vị của mình. Nhưng có lẽ chàng không nghĩ đến chuyện có ai đó trong dòng họ chàng cư xử hèn hạ như thế và chàng có thể còn xem hắn là một quý ông lịch thiệp không chừng.

- Hi vọng là khi chúng ta từ Selchester về tôi có thể sắp xếp một số cuộc vui chơi để giúp cô tiêu khiển. Chị tôi định tổ chức một buổi khiêu vũ vào tuần tới và tiểu thư cùng phu nhân là 2 vị khách sẽ được mời. Bà dì của tôi là goá phụ có 8 cô con gái. Mùa hè này 2 trong số 8 cô ấy đã được phép đi khiêu vũ rồi, dì tôi có hứa là sẽ đi kèm cô.

- Ông thật là tốt bụng, Verena trả lời, và tôi biết là tôi sẽ rất vui, nhưng hi vọng là ngài đừng cho là tôi khiếm nhã khi nói tôi cảm thấy quá già rồi với những phù phiếm như thế

- Quá già, chàng thốt lên, thật sự Verena, cô luôn khiến tôi phải ngạc nhiên đây. Mà nói trắng ra thì cô có ý gì khi nói thế hả?

- Như ông biết đấy tôi luôn sống với những người có tuổi, ông nội này, mẹ này, các bạn của ông tôi nữa. Tôi thích ở gần những người lớn tuổi hơn, tôi thích nói chuyện một cách nghiêm chỉnh. Có lẽ tôi đã quên hay chưa bao giờ biết thế nào là tuổi trẻ và đầu óc rộng tuếch nó ra làm sao nữa.

Chàng phá lên cười.

- Thật là một câu chuyện buồn, tôi phải tìm cách giúp cô quẳng bớt 3 cái lo âu tuổi già ấy và bắt đầu trẻ trung như vẻ ngoài của cô vậy

- Ông không tin nếu tôi nói với ông là tôi sẽ rất hạnh phúc bên các bậc cao niên, bên lũ ngựa và bên sách vở.

- Không những tôi không tin mà tôi còn làm mọi cách để chứng tỏ là cô sai nữa là khác.

- Vậy thì chia buồn trước với ông vì ông sẽ thất bại mà thôi Verena gay gắt trả lời ngay

- Rồi chúng ta sẽ thấy, chàng trả lời, mà tối nay cô sẽ được hạnh phúc vì ở đúng môi trường của mình thôi, vì bà nội của tôi đã hơn 80 rồi và cô nữa, 2 người lớn tuổi sẽ tìm thấy một cái gì đó chung không chừng

Nói đùa thế nhưng công tước phải nhìn nhận là thật sự Verena có một phong cách của những người lớn tuổi. Hầu hết nữ thanh niên khi gặp nữ công tước quả phụ đều sợ hãi bối rối rồi im lặng ngay. Khi còn trẻ nữ công tước nổi tiếng nhờ sắc đẹp và trí óc nhạy bén, sau một thời gian vui chơi mãi trong cung điện ảm đạm bà đã cho xây tòa Carlton, thành lập một trung tâm giải trí mới

Hôm nay nữ công tước trang phục toàn màu trắng, và đeo không dưới 6 chuỗi ngọc trai cùng vòng tay nhẫn kim cương trên 2 tay đã nổi gân xanh. Bà không đứng dậy khi họ bước vào nhưng ngồi rất thẳng trong chiếc ghế nhung cao 2 chân phủ một tấm mền dày. Cạnh bà là một cậu bé da đen nhỏ đội một chiếc mũ không vành, tay cầm một chiếc lông công. Công tước cúi xuống hôn tay và má bà nội

- Chào bà, chàng nói, cháu rất vui mừng là lại được gặp bà.

- Vậy sao thế mà nếu bà không làm thì cháu đã tới thăm ta từ một thế kỉ trước rồi đây

- Lần cuối cháu tới, công tước cãi lại giọng lộ vẻ muốn cười, bà đã bảo cháu hãy bước đi cho đến khi nào cháu đến cùng cô dâu mà. Khi cháu không thể tìm ra được một tiểu thư nào thích hợp để làm vừa mắt bà thì cháu nghĩ cháu đã hoàn toàn bị thất sủng rồi.

- Cháu chẳng hề nghĩ như thế đâu, nữ công tước vặn lại, cháu dạo này trông đẹp trai hơn đấy chứ, ta thích cháu hơn cái thằng ngốc đàn độn mà ông chú Cornelius của cháu đem về đấy. Bà không làm sao chịu đựng được nó nữa

- Ô thế thì thật không may, chàng nói ra vẻ tiếc nuối, tối nay cháu dẫn đến cho bà một cô gái, một người họ hàng của ta đây

- Thừa bà cho phép cháu được giới thiệu tiểu thư Verena Winchcombe

Nữ công tước đưa tay ra và Verena khẽ nhún mình nhận ra cặp mắt sắc sảo trên khuôn mặt nhăn nheo đang dò xét kỹ lưỡng từng chi tiết về vẻ bề ngoài của nàng - Winchcombe, Winchcombe, bà trầm ngâm nói, ta không nhớ là có một ai trong dòng họ mang cái tên này cả.

- Ông cố cháu đã lấy Arabella Winchcombe, nhưng cháu dám chắc là bà chưa được ai nói cho nghe chuyện này cả.

- Dĩ nhiên ta nhớ rồi, nữ công tước thốt lên, đó là một tai tiếng gây xôn xao một thời đây mà, có lần bà đã hỏi ông cố cháu - lúc đó ông đã già rồi - về cô gái đó thì ông nói là ông không nhớ nổi. Bà thật không hiểu nổi làm sao lại có người không nhớ đến cả khuôn mặt của cô thiếu nữ đã từng sống cạnh mình đến 5 tháng trời ở Gretna Green Công tước ngẩng đầu ra sau và phá lên cười.

- Chẳng phải điều đó giống bà sao, bà nội. Bác Adolphus bao năm nay đã phải cố giữ kín câu chuyện này để khỏi hạ thấp thanh danh của dòng họ ta. Bà biết rõ điều đó mà.

- Dĩ nhiên ta biết, Adolphus y như một bà già. Ta luôn nghĩ thế, cháu rồi sẽ giống nó thôi nếu cháu không chịu lấy vợ đi

- Ôi bà lại thuyết với cháu nữa rồi, chàng nói.

Nữ công tước quay sang nhìn Verena lúc này đang nhìn bà với vẻ thú vị

- Còn cháu, cháu sẽ làm gì? Có tìm được một người chồng giàu có tước hiệu phải không?

- Không đâu, thừa phụ nhân. Verena trả lời, cháu không thích sự giàu có hay tước hiệu gì cả.

- Thật sao, vậy thì cháu khác nhiều cô gái thời nay đấy, bà nhận xét, vậy thì cháu đòi hỏi gì ở một người chồng? Verena cảm thấy thật sự bối rối, nàng biết công tước đang nhìn mình. Nhưng tính trung thực đã biến câu trả lời của nàng có vẻ chân thật hơn

- Nếu cháu lấy chồng, thừa phụ nhân, cháu chỉ mong lấy một người đàn ông cháu yêu và yêu cháu, giọng nàng như ngân lên, trong không khí. Nàng không dám nhìn công tước.

- Một ý tưởng không hợp thời chút nào cả. Nữ công tước ngắt lời, cháu từ đâu tới?

- Thừa từ Bedfordshire, công tước trả lời. Ông của tiểu thư như cháu đã đề cập trong bức điện rồi đấy, thừa bà là ngài Alexander Winchcombe

- Ôi ta quên mất, một vị tướng nổi danh đây mà. Ta đã gặp ông ấy một lần như là 50 năm trước thì phải. Ta nhớ là ông ấy đã yêu và lấy một phụ nữ nên chẳng thềm để ý đến ta. Cô gái ấy là một người hay huyền thuyên nhưng

xinh đẹp lắm. Verena cười to. -Ồ, bà phải kể cho cháu nghe về chuyện đó mới được thưa bà, nàng nói mà không hề mắc cỡ, ông cháu hay kể hồi trẻ ông là một chàng hay ăn diện nhưng cháu chẳng bao giờ nghe ông kể về những mối tình của ông cả. Dù vậy, cháu tin là ông phải có nhiều lắm đây

Mãi một lúc sau công tước mới chợt nhớ ra Verena và bà nội chàng rất ăn ý nhau. Verena không như những cô gái khác chẳng hề bất ngờ trước tính cách thoải mái, không kềm chế của bà khi nói chuyện. Khi họ chuẩn bị ra về ngay sau bữa tối vì nữ công tước mệt, muốn vào giường sớm, bà cứ nhắc đi nhắc lại cháu trai lần sau nhớ đưa Verena đến thăm bà

- Cháu rất thích đến thưa bà, Verena nói. Và nếu có dịp cháu sẽ đưa con ngựa cháu hay cưỡi đến cho bà xem. Cháu tin là bà sẽ thích thú những trò mà nó có thể làm

- Đó là một con ngựa rất đặc biệt, công tước tán đồng. - Vậy lần sau nhớ đưa nó đến đây nhé cháu gái và nhân tiện cháu lôi thằng cháu trai của ta ra khỏi cái vỏ ốc của sự khó chịu luôn đi. Đừng có cố chịu đựng nó đấy

- Cháu sẽ cố hết sức thưa bà, Verena trả lời tinh nghịch, nhưng cháu tin là sẽ rất khó làm một Leopard thay đổi những tật xấu của mình.

Khi cỗ xe chạy trên đường, dần xa toà nhà, Verena giữ chặt bao tay trong lòng, cảm thấy phấn khởi với một buổi tối vui vẻ, nhưng nàng chợt cảm thấy ớn lạnh và như có một cái gì đó bóp nghẹt lấy hơn thở nàng, một cái gì đó khiến nàng không tài nào nói ra được Cỗ xe đã đến cổng và nàng biết chỉ còn một đoạn nữa là đến Toll Gate Nàng biết nàng không thể giải thích nổi, nhưng nàng đang tin chắc là bọn cướp đang chờ đâu đó bên bụi cây. Cỗ xe di chuyển lên dốc chậm chậm và sẽ dễ dàng trở thành mục tiêu của bọn cướp. Khi cỗ xe đến chân dốc, nàng rút trong bao tay ra khẩu súng, trao cho công tước.

- Ngay lúc cửa xe mở ra, nàng nói rành mạch, ông phải bắn mà không cần hỏi gì cả, đừng chờ đợi, sẽ có 2 người đàn ông và chúng muốn lấy mạng của ông mà thôi. Vừa nói nàng vừa thổi tắt ngọn nến trong đèn lồng ở phía trước họ, nàng biết bọn chúng đã có những thông tin để nhận dạng nàng vì Giles chưa có được tu viện. Nếu nàng chết sẽ không có một tờ di chúc nào cả sẽ không có cơ hội cho hắn chiếm được nó.

- Cái trò quỷ tha ma bắt này là làm sao đây? công tước ngạc nhiên hỏi.

- Tôi sẽ giải thích sau, Verena trả lời. Giờ ông phải sẵn sàng đấy, nhớ là phải bắn ngay khi cửa mở và không được chậm trễ

- Còn cô, chàng cố nhìn nàng qua bóng tối

- Tôi cũng có một khẩu súng và tôi sẽ bắn gã đàn ông ở phía bên này.

Thôi, vì Chúa xin hãy sẵn sàng đi, Leopard, hãy sẵn sàng. Nàng vừa dứt lời thì cỗ xe cũng khựng lại, 2 phát súng vang lên, rồi một phát nữa, và một cánh cửa xe bị bật ra Đúng như dự đoán của Verena, những gã đàn ông đã chờ cho cỗ xe dừng lại. Ngay khi cỗ xe mở ra Verena bắn ngay và công tước cũng nổ súng. Hai thân người ngã phịch xuống đất. Giọng Fowler ở bên cửa xe có vẻ khẩn cấp.

- Ngài vẫn an toàn chứ, thưa ngài?

- Chúng tôi không ai bị thương cả, công tước trả lời giọng khá bình tĩnh, bọn chúng chưa kịp bắn tôi

- Tôi đã giết được một tên thừa ngài, nhưng một tên đã trốn thoát. Tôi nghĩ James đã bị thương rồi, Fowler nói.

- Để tôi xem xem, công tước trả lời vừa leo ra khỏi xe, Verena không dám nhúc nhích, nàng vẫn dựa đầu vào nệm xe mềm mại, nàng đã đoán đúng, tất cả đều y theo dự đoán của nàng.

Tức thật một tên đã trốn thoát, nàng tin chắc đó chính là Hickson. Công tước cùng Fowler nâng người hầu bị thương xuống khỏi thùng xe trong khi lũ ngựa cứ lồng lên vì còn sợ tiếng súng đã được người đánh xe vỗ về. Cỗ xe cứ dịch tới lui liên tục, và ở trong xe Verena cũng sốt ruột hơi cúi người về phía cửa nhìn ra. Nhờ ánh sáng của đèn xe, nàng có thể thấy người hầu đã được kéo ra một bên đường, chiếc áo khoác chế phục của anh được kéo lệch ra một bên vai. Chiếc áo sơ mi có một vết máu đỏ thẫm. Verena ra khỏi xe bước về phía người hầu bị thương. Trước khi công tước có thể ngăn lại, nàng đã quỳ xuống kéo chiếc áo sơ mi dính máu sang một bên

- Chỉ là một vết thương nhẹ thôi, nàng nói sau một giây, nhưng đạn vẫn còn vương ở trong phải lấy ra ngay. Đưa cho tôi mấy cái khăn tay của ông đi.

Fowler thọc tay vào túi, người đánh xe ngựa cũng đưa ra một cái khăn mùi xoa thô. Verena kéo chiếc khăn choàng vai bằng vải mềm xuống, thắt cả 2 lại, phủ lên chiếc khăn tay bằng vải lanh của công tước rồi đặt lên chỗ bị thương.

- Nâng anh ta vào trong xe đi, nàng đứng dậy, anh ta có thể nằm ở băng ghế phía sau, co chân lại một chút. Nàng biết khi nàng nói Fowler đã nhìn công tước xem có nên nghe theo một mệnh lệnh như thế không?

- Cứ làm theo lời tiểu thư Winchcombe đi.

Chàng ra lệnh Thật cẩn thận, họ nâng người đàn ông dậy. Verena cố giữ miếng vải thấm không bị rút ra, rồi thì người hầu cũng được đặt nằm băng ghế phía sau, nàng quỳ xuống sàn xe giữ chắc miếng gạc Công tước thả lại chiếc đèn lồng.

- Cô có thể xoay sở được chứ, chàng hỏi Verena

- Được, nhưng bảo người đánh xe cho ngựa chạy chậm chậm thôi

Công tước truyền lại mệnh lệnh và lên xe ngồi quay lưng lại với lũ ngựa. Người đánh xe đã cho ngựa chạy tiếp lên dốc - Tôi xin lỗi vì để thoát một tên, thưa ngài, James lẩm bẩm. - Anh có bắn trúng hắn không, công tước hỏi

- Tôi nghĩ có lẽ tôi đã bắn được hắn, nhưng hắn không vội vã đến cửa xe lắm vì thế tôi mới hơi chần chừ.

- Không sao đâu, anh đã cố hết sức rồi, công tước trả lời

- Cảm ơn ngài Verena nghĩ thâm, gã đó chính là Hickson, vậy là hắn lại thoát, hắn quá lanh lợi lo trốn thoát

- Thế còn mấy cái xác kia, nàng hỏi công tước, quay đầu lại nhìn chàng

- Thôi kệ để ai đó phát hiện ra chúng đi, chàng trả lời, chúng chẳng đáng gì tới ta cả

Chàng nói thờ ơ nhưng nàng biết chàng đang suy tư nghiên cứu, tìm nàng như chùng lại khi nghĩ đến việc giải thích cho chàng mọi chuyện. Nàng có thể nói gì với chàng đây, làm sao nàng có thể nói lí do nàng đem theo 2 khẩu súng trong bao tay và tại sao nàng dám chắc họ sẽ bị tấn công. Nhưng nàng chẳng có thời gian để suy nghĩ nữa vì phải lo cho người thanh niên bị thương. Những chuyển động của cỗ xe khiến cho anh ta bị đau đớn vô cùng và nàng biết được điều này khi anh ta cắn môi lại quay đầu sang một bên. Nàng có thể làm một cái gì đó ngoại trừ làm máu ngừng chảy, nhìn sơ sơ qua người bị thương, công tước đã nhanh ý lấy ở bên hông xe một chai rượu đưa cho nàng

- Cho anh ta uống nhiều vào, nó sẽ giúp anh ta chịu đựng được cơn đau. Verena dốc chai rượu vào miệng người hầu, nó có vẻ có ích vì chỉ một lúc sau anh ta đã nhắm mắt lại như thể đã ngủ thiếp đi vậy

Đầu gối Verena tê buốt, còn tay phải giữ miếng gạc đã cứng đờ, họ tới nơi, công tước xuống xe, ra lệnh cho vài người hầu đưa người bị thương ra khỏi xe.

- Mời bác sĩ đến nhanh lên Matthew, chàng nói với viên quản gia, tôi đưa tiểu thư Winchobe về nhà rồi sẽ tính xem nên làm gì cho anh ta.

Chàng lên xe ngồi cạnh nàng ở băng ghế phía sau, Verena ngồi dựa lưng vào thành ghế, lắc nhẹ cánh tay phải, nhận ra mình thật sự bị căng thẳng. Công tước không nói gì và họ cứ đi như vậy trong yên lặng. Verena rồi cũng bình tĩnh lại, nhận thức rõ chuyện gì đã xảy ra, nàng đã thực sự cứu công tước và giết chết một gã đàn ông. Nàng cứ tưởng mình sẽ khiếp sợ sẽ mang nặng cảm giác tội lỗi vì đã cướp đi cuộc sống của một người, nhưng thay vào đó nàng chỉ cảm thấy như mình đang ở trong một giấc mơ và rồi đầu óc nàng

lại mù đi. tất cả những gì nàng biết là công tước đã an toàn

- Bao lâu rồi? một giọng nói ngân lên phá tan sự yên tĩnh. Ngực nàng thất lại với nỗi sợ hãi tột cùng, “thần ác” sẽ càng căm thù công tước hơn vì chàng đã thoát khỏi cạm bẫy hắn đã dày công sắp xếp cho chàng. Verena run lên với ý nghĩ đó và như có ai đó nắm tay nàng siết mạnh - Tôi muốn hỏi cô nhiều lắm nhưng đành chờ đến mai thôi vì giờ cô đã mệt mỏi lắm rồi, chàng nói giọng thật trầm.

- Tôi... chỉ hơi mệt thôi, Verena nhìn nhận.

- Vậy thì tôi sẽ không làm phiền cô, nhưng chỉ xin cảm ơn cô Verena vì cô đã cứu sống tôi

Chàng vừa nói vừa nâng những ngón tay nàng lên miệng, khẽ hôn từng ngón và chàng chợt nhận ra những ngón tay nàng nhẹ run lên trong tay mình. Rồi chàng lật tay nàng lại, hôn lên lòng bàn tay, để như thế thật lâu trên làn da mềm mại

- Cảm ơn nhé cô yêu tinh bé nhỏ, chàng nói nhanh và nàng biết ngay giây phút này, nàng đã yêu chàng rồi

Verena trần trọc mãi đến nửa đêm, nàng không sao ngủ được khi nghĩ đến sáng mai mình sẽ phải giải thích sao với công tước... và rồi nàng ngủ thiếp đi. Sáng mai nàng đã quên hết những suy đoán tồi qua ngay khi thấy cặp ngựa màu hạt dẻ đang kéo cỗ xe song mã. Trước đây nàng chưa bao giờ được trông thấy một đôi ngựa như thế cả và nàng thầm ước ao mình thuyết phục chàng cho phép mình điều khiển chúng dù một đoạn đường thôi. Công tước đang nói chuyện với phu nhân Bingley cam đoan với bà là cỗ xe chở phu nhân Edith Sheraton đang trên đường đến đây, và chỉ vài phút sau, chàng đã thắp tùng Verena xuống cầu thang. Ở cạnh chàng Verena lại có cảm giác xấu hổ vì nhớ lại cách chàng hôn lên các ngón tay của mình. Nhưng cảm giác bối rối biến mất ngay khi họ ra khỏi LD.

- Đôi ngựa này thật là tuyệt vời, nàng thốt lên, tôi không tin được là mình lại có thể đi nhanh được như thế.

- Tôi sẽ cho chúng chạy nhanh hơn chút nữa khi đường vắng. Mắt chàng chợt gặp mắt Verena và ánh nhìn khiến nàng vội quay đầu đi, tim đập nhanh đến độ khó hiểu. Phu nhân Bingley đã nói cho Verena biết trước là lâu đài Selchester chỉ khoảng 2h đi từ LD.

- Trước đây đức vua từng là một vị khách thường xuyên của lâu đài Selchester khi ngài còn là nhiếp chính và mẹ thường nghe kể về những buổi tiệc nguy nga, long lẫy mà công tước tổ chức để mời hoàng tử. Phu nhân Bingley thuật lại.

- Ai là nữ chủ nhân buổi tiệc khi ông ấy chưa có vợ hả mẹ, Verena hỏi.

- Mẹ đoán là chị hay bà nội của ông ấy, nhưng mẹ cam đoan với con, con gái yêu quý ạ, là khi một người đàn ông quan trọng hấp dẫn như công tước thì không bao giờ thiếu những phu nhân đáng yêu sẵn sàng đóng vai nữ chủ nhân cho các bữa tiệc của ngài đâu. Phu nhân phá lên cười.

- Con cũng cho là thế, Verena trả lời và chợt có cảm giác thất vọng. Trong bóng tối của căn phòng ngủ, nàng phải nhìn nhận là nàng yêu công tước vô cùng.

- Em yêu chàng, nàng thì thầm, em yêu chàng, em yêu chàng.

Nàng biết chắc mình đã yêu chàng, yêu ngay từ giây phút gặp chàng, chỉ có điều nàng không nhận ra điều đó thôi. Nàng chỉ biết chàng là một người đàn ông thú vị nhất mà nàng từng gặp.

Khi chàng bị thương nàng đã ngồi cạnh giường giúp chàng vui vẻ, cố làm chàng quên đi cơn đau, nàng đã biết một hạnh phúc không thể kiềm chế được, nhưng nàng lúc đó lại quá ngây thơ, ngây thơ đến độ không nhận ra đó là tình yêu. Chỉ đến khi mắt chàng gặp mắt nàng, nàng mới cảm thấy như bị

nghe thấy đến khó hiểu, cổ họng như chột thất lại

- Ta yêu chàng, nàng nói lớn và hơi ngạc nhiên vì câu nói đó có vẻ khác rất nhiều với những gì nàng đã từng nói trước đây

- Làm sao ta có thể ngốc nghếch đến thế nhỉ. Làm sao mà có lúc ta đã từng cảm thấy yêu Giles chứ, yêu Giles ở cái gì?

Nàng biết lúc đó mình chỉ bị lừa dối bởi những lời tâng bốc nịnh hót của hắn thôi và giờ đây nàng đã hiểu và thấy rõ sự xảo trá và phản bội của hắn. Nàng nhớ lại hắn đã tỏ ra như thế nào khi biết ông nội quyết định để lại cho Verena mọi thứ. Hắn đã thay đổi hẳn thái độ từ lúc ông đuổi hắn đi và cấm hắn không bao giờ trở lại nữa. Làm sao nàng có thể ngu ngốc và trẻ con đến độ tin vào giây phút hắn thành khẩn với nàng, tin vào giây phút hắn hỏi nàng làm vợ

- Ngu ơ là ngu, nàng thì thâm, giận dữ với chính mình vì đã dễ dàng bị đánh lừa. Có lúc nàng cảm thấy vừa lòng trước sự quan tâm săn sóc của hắn, được tâng bốc bị lôi kéo đến bên cuộc hôn nhân bởi một gã đàn ông đầy kinh nghiệm

- Làm sao ta có thể lấy hắn được nhỉ? Verena đã tự hỏi như thế cả hàng ngàn lần. Ý nghĩ tay hắn, môi hắn đã từng chạm vào tay, môi mình khiến nàng cảm thấy ghê tởm

- Ta không thể chịu đựng nổi... ta không thể... ôi Chúa ơi hãy giúp con, nàng cầu nguyện một cách tuyệt vọng

Rồi nàng khóc lớn

- Ta phải làm gì đây, ta phải làm gì đây? Đến khi bình minh lên, nàng vẫn không tìm ra câu trả lời. Giờ này ngồi bên công tước, nàng cảm thấy thật là an toàn và không còn lo lắng nữa. Dù nàng luôn dặn dò chính mình đây không phải là cơ sở thực tế, nhưng chỉ cần được ngồi cạnh chàng, được đắm mình trong thiên đường không có thật, nàng lại ước mong sao thời gian đi từ LD đến Selchester sẽ kéo dài mãi mãi Trên suốt đường đi họ nói chuyện rất ít, công tước luôn bận rộn với 2 con ngựa còn Verena lại đắm mình trong những suy nghĩ mông lung và luôn có ý thức là Fowler đang ngồi cạnh và nghe những gì họ nói. Họ đi qua cánh cổng đá hoa cương lớn rồi đi xuống một lối đi dài, rộng 2 bên đường, dẫn vào toà nhà là những hàng lá chanh lá cam, lúc này công tước quay đầu lại nói.

- Xin hoan nghênh Verena đã đến nhà tôi rồi

- Tôi rất mong được ngắm ngôi nhà, nàng trả lời, cảm thấy tim như muốn bật tung lồng ngực lên vì giọng nói của chàng thật triu mến

Cỗ xe đi hết con đường thì toà lâu đài cũng hiện dần ra. Phía trước là

dòng sông được một cây cầu lớn bắc ngang. Toà lâu đài thật đồ sộ nguy nga, có một vẻ vừa uy nghi vừa xin đẹp đến độ Verena không thể nào mô tả được. Những đợt gió từ rừng thông liên tiếp thổi vào làm không khí bên trong toà lâu đài lúc nào cũng mát rượi. Thoạt nhìn khó ai có thể thu vào mắt mình tất cả hình ảnh của toà lâu đài mà chỉ có thể nhận thức được một cái gì đó thật độc đáo, thật xinh đẹp Verena từ ngạc nhiên đến sững sờ, mãi mới thốt được.

- Ôi toà lâu đài của ông lộng lẫy quá.

- Cảm ơn, công tước trả lời Họ đi qua chiếc cầu bắc ngang dòng nước lấp lánh, đang bình yên trôi bên dưới rồi chậm chậm trên lối đi rải sỏi cong cong kéo dài đến những bậc thang vào lâu đài, những người hầu từ trong nhà vội vàng chạy ra, tất cả đều mặc chế phục. Công tước lấy chiếc đồng hồ vàng từ trong túi ra - một <sup>54</sup> Fowler chàng nhận xét, không nhanh như chúng ta muốn, nhưng chạy vẫn rất tốt chứ

- Vâng thưa ngài, cặp ngựa hạt dẻ này đã chứng tỏ được giá trị của chúng rồi đấy

- Tôi rất hài lòng về chúng, công tước nói lộ vẻ thỏa mãn

Chàng bước ra khỏi cỗ xe song mã, giơ 2 tay về phía Verena. Một thoáng, nàng nhìn chàng, có một cái gì đó rất lôi cuốn trong cách chàng nắm tay nàng và cả trong đôi mắt biết nói của chàng khiến nàng không thốt ra được lời nào, dấu biết mọi lời nói lúc này là vô nghĩa. Công tước giúp nàng bước xuống xe, viên quản gia cúi chào họ khi 2 người bước qua đại sảnh rộng, vào phòng khách có nhiều cửa sổ lớn hướng ra khu vườn bên hông Verena hơi lo sẽ phải ở lại một mình với công tước, phải trả lời những câu hỏi của chàng. Khi bước vào căn phòng có đặt một chiếc bàn nhỏ trên là một khay bạc đựng đầy bánh sandwich và một số món ăn khác. - Một li rượu hay một tách chocolate, còn nếu cô thích, Verena người hầu của tôi sẽ chỉ đường lên lầu để cô có thể trang điểm sửa soạn lại

- Vậy thì tôi muốn sửa soạn lại một chút, Verena trả lời nhanh, và thầm nghĩ mình trông chắc bơ phờ lắm, gió từ cửa sổ thổi vào làm rối tung mái tóc dù mình có đội chiếc mũ bê rê Một người hầu lớn tuổi đeo xâu chìa khoá ở eo dẫn Verena đến một căn phòng lộng lẫy

- Đây là một trong những phòng khách đặc biệt đây thừa tiểu thư, người hầu giải thích, ông chủ đã yêu cầu dành riêng cho cô, vì phòng này trước kia là của hoàng hậu và hoàng hậu nào khi đến đây cũng đều ở phòng này

- Thế đã có bao nhiêu nữ hoàng ở đây rồi? Verena hỏi

- Theo tôi biết thì nữ hoàng Anna là người cuối cùng, thừa tiểu thư, nhưng trước đó còn nhiều người nữa cơ Verena phải mất một lúc nhìn những

đồ quý trong phòng rồi mới lấy chiếc bere xuống cho người hầu gái sửa lại mái tóc cho nàng. Nửa giờ sau Verena bước xuống lầu đã thấy những người hầu lẳng xăng trước cửa và nàng nhận ra cỗ xe của công tước đã chở phu nhân Bingley và Edith Sheraton đến Họ không đi một mình đúng như Verena đã đoán trước, bên cạnh họ còn có con trai của phu nhân Edith, đại úy Henry Sheraton.

- Rất hân hạnh được gặp tiểu thư, tiểu thư Winchcombe, Henry nói khi họ được giới thiệu với nhau. Tôi thường nghe Theron nói nhiều về cô với thái độ khâm phục. Mắt anh lấp lánh và Verena ngay lập tức cảm thấy thích người đàn ông trẻ ưa nói vắn tắt để có những lúc nàng phải phá lên cười với cách anh diễn đạt ý mình

- Tôi rất làm tiếc cho 2 vị khách tôi mời, ông anh và em họ của chúng ta tới nay mới tới nơi, Verena. Theo tôi biết đại úy Winchcombe Smyth hôm nay có phiên trực và Jasper có nói là Giles sẽ đến bằng cỗ xe song mã của anh ấy luôn.

Verena nhìn công tước chần chừ, nàng tự hỏi là sao công tước lại đưa ra một ý kiến như vậy chứ. Vậy là cỗ xe song mã của em họ chàng sẽ rất khác xe của người khác. Chàng có vẻ rất chủ tâm khi báo cho nàng biết là Jasper Royd sẽ đến lâu đài Selchester bằng cỗ xe riêng nhưng có thể nàng lầm lẫn vì đơn giản là chàng chỉ mời anh họ nàng tới vì nàng thôi. Chàng không có gì gắn bó với họ ngoài việc 2 tháng trước Giles đã từng phục vụ trong trung đoàn của chàng. Vậy thì còn Jasper Royd tại sao hắn cũng đến lâu đài Selchester, tại sao hắn lại nhận lời mời của công tước khi đã lâu rồi họ không gặp nhau Verena nghĩ chỉ có một lí do duy nhất là sau lần thất bại giết anh họ mình nên hắn quyết tâm thực hiện lần nữa, nhưng bằng cách nào chứ Chỉ có một thứ duy nhất hết sức rõ ràng là mọi việc xảy ra đều được gã “thần ác” tính toán hết sức kĩ lưỡng và khôn ngoan Bề ngoài hắn chẳng có vẻ gì dính líu đến những tên cướp vàng cả. Công tước đã bị những tên tạm gọi là cướp đường bắn ở Hamstead Heath và không ai ngoài Hickson, người có thể dính líu đến Jasper Royd với cách tấn công hèn nhát như thế cả, Verena tự hỏi rồi Hickson sẽ tồn tại được bao lâu khi Jasper Royd không còn cần đến hắn nữa. Thật là đáng sợ Lúc này đây Verena đang ở trong lâu đài của công tước nói cười với bất cứ chuyện gì Henry Sheraton nói, nhưng nàng vẫn thấy công tước đứng trước lò sưởi, mỉm cười, đôi vai rộng dõ cao đến mức có cảm tưởng căn phòng nhỏ bé hằn đi. Buổi chiều trôi qua mọi chuyện đều suôn sẻ, nhóm khách khứa kéo nhau đi thăm các chuồng ngựa, những ao cá vàng trong vườn và vòi phun nước.

Họ còn được xem sân chơi tennis nơi công tước đã cùng Henry thách đấu nhau và công tước thường là người chiến thắng. Và dĩ nhiên công tước còn dẫn họ đi xem phòng trưng bày tranh với những bức hoạ tuyệt vời nổi tiếng từng là tài sản của toà lâu đài và gia đình chàng từ nhiều thế hệ nay, cả những bức hoạ từ Hà Lan, Pháp và Ý đã được sưu tầm qua nhiều thế kỉ, cùng những bức hoạ cổ của các hoạ sĩ Anh nổi danh.

- Còn nguy nga lộng lẫy hơn những gì mẹ từng nghĩ nữa, phu nhân Bingley nói khi bà cùng Verena xuống lầu chuẩn bị dùng bữa tối

- Mẹ có thích ở đây không Verena hỏi

- Ai mà lại không thích vui chơi ở một nơi như thế này hả con gái bé bỏng, phu nhân trả lời, từ khi con đến ở với mẹ, cuộc sống của mẹ cứ như có một đôi đũa thần khuấy lên vậy

Bà siết chặt tay Verena rồi tiếp.

- Mẹ đã sống một quãng thời gian quá buồn bã, chán nản, mẹ từng cảm thấy cô đơn, u sầu và rồi con đến... cuộc sống mẹ thay đổi thật nhiều, mẹ được gặp những người, những người mẹ luôn khao khát được tiếp xúc, những cuộc gặp gỡ này làm mẹ nhớ tới tuổi trẻ của mình và nó khiến mẹ có cảm giác như mình đang trẻ lại vậy - Phu nhân Edith đẹp thật mẹ nhỉ?

- Cả con trai bà ấy cũng thế, phu nhân trả lời, khẽ liếc nhìn Verena. Cậu ấy là một người đàn ông trẻ, còn độc thân, đủ tư cách đẩy con gái Thật là lạ Verena nghĩ, mẹ đỡ đầu của nàng chưa bao giờ nghĩ là công tước thích nàng và nàng chợt cảm thấy chán nản. Nhưng ta vẫn yêu chàng, Verena nghĩ khi đứng từ cửa sổ phòng ngủ nhìn ra bãi cỏ

Nàng yêu chàng không vì tài sản hay những gì chàng được thừa hưởng, cũng chẳng vì chàng là một công tước, thật sự theo nàng, đó là một bất lợi đối với nàng. Nàng yêu chàng vì chàng là một người đàn ông, vì chàng đã từng là một người lính và vì ông nàng nếu còn sống chắc chắn sẽ chấp nhận nàng. Nhưng trên hết nàng yêu chàng vì trái tim nàng cứ rộn lên mỗi khi thấy chàng, chỉ cần được ở cạnh chàng là nàng đã cảm thấy hạnh phúc và có cảm giác như đang có một lực nào đó kéo nàng về phía chàng, phải khó khăn nàng mới ghìm mình không được đưa tay ra chạm vào chàng. Nàng chỉ muốn tin chắc là chàng vẫn ở bên nàng thôi. Nàng tự thay trang phục, một chiếc áo dài xinh nhất mà nàng đã mua ở tiệm của bà Bertin, chuẩn bị dùng bữa tối. Nàng hi vọng là công tước sẽ ngắm nàng thích thú trong bộ áo dài này, nàng biết là lớp vải màu hồng mềm mại, được tô điểm những đóa hồng xinh xinh sẽ làm nàng trông trẻ trung hơn, sang trọng hơn

- Chàng chỉ ngắm ta một chút thôi sao? Nàng tự hỏi khi nhìn vào gương

Nhưng khi nàng bước xuống phòng khách trước khi dùng bữa tối, chàng không ở đó một mình mà còn có cả Giles và Jasper, cả 3 đang cầm li trên tay và khi người hầu mở cửa nàng nghe tiếng cười của Giles vang lên: âm thanh tiếng cười chói tai khiến nàng sợ hãi khựng lại ngay Nàng đứng một lúc ở khung cửa, công tước thấy nàng trước vội nói

- À cô đây rồi Verena, các ông anh, em họ của chúng ta đã từ LD tới rất bình yên - Ngài còn mong gì nữa sao? Giles hỏi, và phá lên cười dù nàng thấy là chẳng có gì đáng cười cả. Đường đi thì bọn tôi đã quen quá rồi, và chúng tôi chẳng bị bọn cướp đường làm phiền gì cả.

- Thế ra ngài được chúng tước một cái gì đó sao? công tước hỏi Khi chàng hỏi Verena nhận ra gã “thần ác” và Giles khẽ liếc nhìn nhau, nàng nhớ là không ai trong chúng biết bất cứ chuyện gì không may xảy ra với công tước và nàng trên đường họ về nhà hôm qua

Nàng không thấy Giles kể lại cho chàng nghe gì cả và công tước cũng không gặp Jasper em họ chàng Giles từ này giờ đang cột nhả, cũng chợt thấy mình lỡ lời và hấn vội vàng biện minh

-Ồ dĩ nhiên là không rồi, tôi chỉ nói đùa thôi mà, bọn cướp đường giờ đã là một chuyện của quá khứ rồi - Hi vọng đó là sự thật, công tước nói nhanh, sau bữa tối tôi sẽ kể cho 2 người nghe một cuộc phiêu lưu rất lạ đã xảy ra với tôi tôi qua khi tôi ghé thăm bà nội

- Một sự việc bất ngờ đối với bà nội à? Jasper Royd ngắt lời

- May mắn là bà không bị dính dáng gì cả, nhưng Verena thì có và cô ấy đang cố quên đi một tình tiết không mấy vui vẻ đó nên giờ tốt nhất ta sẽ không nói gì về chuyện này nữa

Mất gã đại úy liếc nhìn Jasper Royd chưa ai kịp nói gì thì Henry Sheraton bước vào tham gia cuộc trò chuyện, theo ngay sau là mẹ anh và phu nhân Bingley Buổi tối diễn ra vui vẻ và khi các phu nhân rút ra khỏi phòng khách thì một5’ sau các quý ông đã kéo vào phòng trò chuyện với các bà. Verena tự hỏi, liệu người ta sẽ nói cái gì nhỉ, nhưng rõ ràng là chẳng có gì làm Jasper Royd phải phiền lòng hay nghi ngờ gì cả Một người hầu mang thêm thức uống vào phòng khách, Verena thấy công tước đang 2 phu nhân có tuổi, em họ chàng Jasper và gã đại úy đang đánh bài Rồi chàng cứ cố nài Henry chơi với Verena một ván

- Anh chơi giỏi hơn tôi đấy Henry, nhưng tôi sẽ đánh cuộc tiền của tôi cho Verena, về vấn đề này thì cô ấy là một chuyên gia đấy. Công tước nói

- Trong trường hợp có rượu Champagne ở đây thì tôi sẽ đánh bại cô ấy ngay cho mà xem, Henry trả lời nhanh, nếu không theo đúng phép lịch sự:

không cho phép phụ nữ là người chiến thắng Mắt anh sáng lên lấp lánh nhưng Verena lập tức bênh vực anh.

- Không cần phải trêu tức tôi đâu, nàng nói, tôi sẽ đánh bài ăn một cách công bằng cho mà xem, nếu vận may còn ở trong tay tôi

- Đây, đừng trách là tôi không cảnh báo anh đấy nhé, Verena không chỉ mê tín mà còn là một người nhìn thấu suốt được những thứ vô hình nữa đấy. Sẽ chẳng có trò chơi công bằng ở đây đâu ông bạn Henry tội nghiệp của tôi à, cô ấy sẽ dùng mọi mưu mẹo thần bí cho mà xem, công tước nói và mỉm cười.

- Tôi cứ tưởng là ngài không tin vào điềm báo trước của tôi chứ, Verena nói nhìn công tước.

- Giờ thì tôi tin rồi, chàng trả lời nhanh và chột vui lên khi hiểu nàng đang ám chỉ gì Buổi tối trôi qua thật nhanh và đến khi về phòng Verena thăm hỏi mình phải chẳng những điều khủng khiếp của đêm trước đã thực sự xảy ra Nhưng có một thứ duy nhất mà nàng tin chắc là nàng yêu công tước hơn mỗi khi được gần chàng. Mỗi khi nàng nhìn chàng, đôi mắt chàng sáng lên, lấp lánh làm tim nàng rộn lên trong lồng ngực. Mỗi khi chàng chạm vào tay nàng, khi họ chúc nhau trước khi đi ngủ, lúc ấy nàng như muốn bỏ mặc tất cả, lao vào vòng tay chàng, nói cho chàng nghe là cuộc sống của chàng đang gặp nguy hiểm Nhưng rồi lòng kiêu hãnh đã ngăn nàng lại, nàng quyết định sẽ không bao giờ cho chàng biết tình yêu của nàng cả, chàng không bao giờ đoán ra là khi chàng hôn tay nàng, nàng đã khao khát đến tuyệt vọng được chàng hôn lên môi Nàng trở mình trần trọc mãi không sao ngủ được, có lúc nàng run lên trước tình yêu, nhưng có lúc nàng sợ hãi tột độ khi nghĩ là công tước sẽ bị chết dưới tay của “thần ác” Sáng hôm sau Verena vừa bước xuống cầu thang đã thấy anh họ nàng và Jasper đứng gần nhau trong đại sảnh. “Thần ác” tay cầm một bức điện nhỏ, dĩ nhiên là một người hầu vừa chuyển cho hắn, Jasper mở thư ra và đọc chậm rãi, Verena vừa bước xuống thang, tiếng động từ đôi giày của nàng và nàng nghe gã đại úy nói - Ổn chứ - Ổn, gã thần ác trả lời giọng lộ vẻ thoải mái rồi xé bức thư thành nhiều mảnh nhỏ, và nàng nghe hắn nói lảng thoáng

- Chúng ta sẽ chuồn ngay khi có cơ hội

Hắn vừa nói vừa bước đến lò sưởi lớn dù đang mùa hè lửa vẫn cháy đỏ rực, hắn ném những mảnh giấy vào trong lò sưởi. gã đại úy liếc nhìn lên và thấy Verena xuống cầu thang

- Xin chào em Verena, hắn nói, em dậy sớm thế, anh không nghĩ là sẽ gặp em cho đến khi cả thế giới thức dậy

- Anh quên em là cô gái của thôn quê rồi sao? Sáng nay chúng ta sẽ cười

ngựa chứ Verena trả lời

- Tôi định để chuyện đó cho chương trình chiều nay, giọng công tước vang lên từ phía sau lưng nàng

Nàng quay nhanh lại nhìn chàng, ánh nhìn dè dặt. Hôm nay chàng mặc chiếc áo vest xám cùng chiếc quần màu rượu champagne nhạt, caravat thắt khéo léo không đeo kim gài Đại úy trái lại, ăn mặc sạch sẽ y như con vẹt từ Tây Ấn bay sang. Giles tỏ ý muốn xem đàn ngựa của công tước. Thế là một lần nữa họ lại rảo bước đi thăm chuồng ngựa. Verena phải khó khăn lắm mới chịu đựng được những lời bình phẩm ngu ngốc của hắn cùng kiểu khoe khoang khoác lác về con ngựa của mình Tuy vậy công tước vẫn cư xử với anh họ nàng thật lịch sự làm nàng cảm thấy xấu hổ vô cùng vì biết chắc chàng có thể dễ dàng làm cho hắn bị mất mặt. Còn Jasper Royd có lẽ giờ chẳng chú ý gì đến cuộc thảo luận của họ đâu, bởi hắn đang lo tính toán, suy nghĩ đến kho của cải mà một ngày không xa sẽ là của hắn

Dĩ nhiên gã “thần ác” đang rất mong được xem phòng sơ đồ để có thể tận mắt quan sát trên bản đồ. Mô hình về toà lâu đài cùng những toà nhà quanh nó được đặt trên một chiếc bàn rộng: Verena như một đứa bé bị thôi miên trước vẻ đẹp thanh tú, không thốt lên được lời nào cả

- Khi còn bé tôi rất thích chơi với nó nhưng tôi chưa bao giờ được phép làm thế cả. Có lẽ như thế cũng tốt và nếu không, nó đâu có được tồn tại đến bây giờ. Mô hình này được tạo ra cách đây một thế kỉ và mọi chi tiết đều hoàn toàn chính xác Verena nhìn vào dòng sông, trong xanh uốn lượn quanh những cánh đồng, qua khu đầm lầy và chảy ngang qua trước mặt toà lâu đài

- Cái này là cái gì vậy, nàng hỏi và chỉ vào một chấm nhỏ trên hòn đảo giữa dòng sông

- Ấy đó là ngôi đền, ông nội tôi đã cho dựng lên đấy, chàng trả lời. Ông đã đem nó từ Hi Lạp về rồi lắp ráp ở đây. Nó có vẻ không hợp lắm ở một vùng đất của Anh nhưng trông cũng đẹp đấy chứ

- Thế còn cái này, nàng hỏi và chỉ vào một cái nhà nhỏ nằm cách xa dòng sông

- Đó là Old Mill, chàng trả lời, có một cây cầu bắc ngang qua dòng sông, đi lên một con đường nữa rồi ra một con đường chính. Toà nhà này đã lâu rồi không được sử dụng nhưng hồi Jasper và tôi còn là 2 chú nhóc chúng tôi thường đến đây để quan sát cái bánh xe lớn chạy vòng vòng và nước chảy ra từ nó

- Nếu mô hình này được xây dựng theo kiểu mới nhất thì anh sẽ phải mở rộng khu chuồng ngựa ra nữa đấy, Theron, em họ chàng nhận xét

- Trông chúng có vẻ nhỏ thật, chàng trả lời, vừa bước tới phần cấu trúc khác, nhưng tôi tin ông nội của chúng ta cũng đã nhốt gần 200 con ngựa trong những toà nhà này đây

- Nhưng đến giờ thì không còn đủ rộng đâu, cả ông và anh cũng sẽ phải nhìn nhận điều đó thôi.

- Không, thật đấy Chàng quay lưng đi nhưng Verena nhận thấy cặp mắt em họ cứ dán chặt lấy chàng và nàng, thấy lộ rõ lòng căm thù đến lạ lùng

- Hẳn thật là một tên cướp nguy hiểm, một con thú hoang dã, nàng nghĩ thầm Nàng biết rồi sẽ đến lúc mình cũng sẽ phải kể cho công tước nghe sự thật. Nàng không thể để chàng tiếp tục hiểu về em họ mình như thế này được, nàng phải cho chàng biết ý định của gã “thần ác”. Nếu tiếp tục tránh né sợ chàng tự ái, thì chính nàng là người đặt dây thòng lọng qua cổ chàng “Hãy cứu lấy chàng, con xin Chúa hãy cứu lấy chàng” nàng thầm cầu nguyện

- Tôi cần xếp đặt lại mấy con ngựa độ 2 tiếng, công tước nói khi họ dùng bữa trưa. Tôi có một cảm giác thừa phụ nhân, chàng nói với phụ nhân Bingley là phụ nhân và phụ nhân Edith thích có một giấc ngủ trưa yên tĩnh sau bữa ăn trưa hơn

- Ngài thật là tử tế, phụ nhân Bingley trả lời và sự thật thì tôi cũng tin là cả phụ nhân Edith lẫn tôi sẽ lấy lại sự sáng suốt để thách đố những tay chơi cờ đầy kinh nghiệm tối nay

- Phụ nhân không có ý nói là các bà đang quyết tâm đối chọi lại các quý ông ở bàn cờ tối nay chứ? công tước hỏi

- Chúng tôi định làm thế thật đấy, phụ nhân Bingley trả lời

- Tối nay vận may của chúng tôi sẽ thay đổi, Giles tiên đoán và kết thúc câu nói bằng một chuỗi cười Verena lên lầu khi bữa ăn kết thúc để thay đồ đi ngựa, nàng đã mua bộ đồ này ở đường Bond, bộ đồ nhung màu ngọc lục bảo được viền đen cùng những hàng nút lấp lánh. Chiếc nón cao hợp thời trang rất khác với chiếc nón 3 sừng cũ Sau khi thay trang phục nàng đứng chờ bữa tiệc tàn, và công tước theo sau là Giles Jasper, họ đến cạnh nàng thì viên quản gia loan báo:

- Thưa ngài, ngài công sứ ở Hungary và phụ nhân Zazeli Muzisescu... Công tước quay lại ngạc nhiên reo lên nho nhỏ một cách sung sướng Đây là lần đầu tiên Verena gặp người đàn bà có đôi mắt sẫm long lanh cặp môi đỏ thắm môi mọng và một thân hình với những đường cong khêu gợi lộ ra dưới lớp vải silk đỏ thắm của chiếc áo choàng cùng chiếc mũ be re bằng lông cùng màu

- Mon Brave ngài ngạc nhiên lắm khi gặp tôi sao? Tôi thấy lá cờ bay phấp

phối trên toà lâu đài khi tôi với Victo đi ngang qua. “Ôi ngài ấy đây rồi, tôi đã thoát lên, ngài công tước đáng yêu hay lãng tránh này đã rời LD ngay khi tôi đến”

- Thật là một bất ngờ, công tước nói Zazeli níu sát vào cánh tay chàng, sôi nổi mãnh liệt như bình thường mà chẳng hề tỏ ra xấu hổ

- Ngài khỏe chú Victo? công tước hỏi chồng nàng, một người đàn ông khá đẹp trai và phong cách ngoại giao hết sức khéo léo đang quan sát cuộc gặp gỡ giữa vợ mình và công tước với một thái độ thích thú

- Rất hân hạnh được gặp ngài, ngài đại sứ trả lời, nhưng hãy tha thứ cho sự đường đột của chúng tôi, Zazeli cứ quả quyết ngài đang ở nhà và hơn nữa ai mà từ chối Zazeli được cơ chứ

- Phải rồi, công tước trả lời. Hãy để tôi giới thiệu các bạn của tôi đã

- Nhưng tôi đã biết Henry rồi. Zazeli la lên đưa tay cho Henry, nhưng tay kia vẫn giữ lấy tay công tước

- Phu nhân cần gì? Hỡi người đàn bà tinh quái, Henry hỏi hôn lên găng tay và nhìn vào mắt nàng chế diễu

- Tôi cần gì à, Helas. Đúng là Ấng lê có khác, thật là một câu hỏi vô vị, Zazeli trả lời. Tôi đang nhắc đến ngài công tước tội tộ của ông đấy, cư xử như thế với một người yêu mình thì quả là hổ thẹn. Nếu chúng tôi có thời gian tôi sẽ nói Victo cho mời ngài ấy ra Mais Alors. Tối nay chúng tôi có một tiệc chiêu đãi ở LD nên không ở đây lâu được

-Ồ không, bà phải ở lại ít nhất là sau khi được chúc mừng sức khỏe của mình đã chứ. Còn giờ để tôi giới thiệu tiếp, tiểu thư Winchcombe, em họ tôi Jasper Royd và đại úy Giles Winchcombe Smyth Verena khẽ nhún gối nhưng vẫn nhận thức rõ là đôi mắt đẹp Hungary chỉ hơi bối rối và gật đầu chiếu lệ thôi Bà phu nhân tỏ vẻ rất hồ hởi với Jasper còn Giles nhận được nụ cười hết sức quyến rũ và dĩ nhiên đã đánh gục gã trong trạng thái ngất ngây Rượu champagne được mang ra nhưng chẳng ai đụng tới vì mãi hào hứng nói chuyện với Zazeli, bà này vẫn còn bốn cọt thái quá với công tước trong khi làm cho những người đàn ông còn lại phải chú ý đến lời nói của mình Bà ta làm cho họ cười, còn công tước thì liên tục phải xin lỗi những việc mà chàng thề là chàng đã không làm và bầu không khí dường như rộn hân lên vì những trò đùa vì tính cách sôi động của bà Một lúc sau Verena lẩn ra ngoài, nàng đang ghen, ghen đến tuyệt vọng và nàng phải thẳng thắn nhìn nhận điều này

Nàng không thể chịu đựng nổi khi thấy một phụ nữ hấp dẫn xinh đẹp, như một con chim nơi thiên đường cứ nhìn vào mắt công tước hay quan sát cách chàng biểu lộ tình cảm. Theo bản năng Verena biết người phụ nữ đáng yêu

này và công tước đã từng là tình nhân, và có lẽ chàng vẫn còn yêu bà ta. Làm sao nàng có thể biết được? Nàng chỉ biết là nỗi đau trong ngực nàng ngày một dâng lên làm nàng khổ sở, nỗi khổ sở mà từ trước tới giờ nàng chưa bao giờ biết đến. Nàng muốn chạy đi thật xa, muốn trốn đi và muốn khóc cho thật to nhưng mắt nàng vẫn cứ ráo hoảnh. Khó khăn lắm nàng mới nhận ra mình làm gì, nàng bước ra khỏi phòng khách, rồi đứng đó một chút, cố kiềm chế mình vì nàng không thể chịu đựng được khi nghĩ tới công tước. Nàng phải cưỡi Assaye, nàng phải ra khỏi toà lâu đài này ngay. Lũ ngựa đã được chuẩn bị đang chờ ngoài cửa mỗi con có một người giữ ngựa đứng kèm. Vừa bước xuống bậc thang, nàng thấy con đường băng qua cây cầu bắc qua sông, một cỗ xe song mã trên xe có 2 người đàn ông. Nàng nhận ra ai ngay khi thấy họ, khi nàng rời phòng khách, Jasper và anh họ nàng cũng đã đi ra ngay. Đây là cơ hội mà chúng đã mong, giây phút chúng chờ đợi đã đến. Công tước không thể để mặc ngài đại sứ và vợ ông ta còn Henry sẽ phải ở lại với chàng. Và rồi nàng quyết định nhanh. Rảo bước về phía Assaye, như bình thường con ngựa hí lên nho nhỏ khi thấy chủ. Không quên vỗ nhẹ lưng Assaye, nàng nhờ người giữ ngựa phụ nàng gấn yên cương - Tiểu thư có định chờ mọi người cùng đi luôn không, người hầu hỏi - Không tôi sẽ đi một mình ra bãi đất. Verena trả lời rồi vội cho Assaye đi nước kiệu và nàng chợt nhận ra cỗ xe song mã đã mất hút rồi. Nhưng chỉ một' sau, dưới những bóng râm của các cây chanh lá cam Assaye phi nước đại, nàng cũng nhanh chóng thấy lại cỗ xe. Cỗ xe quẹo vào một cổng lớn không cách xa Verena lắm, nhưng khi nàng vừa đến con đường chính thì cỗ xe cũng đã mất hút để lại sau lưng một lớp bụi mù mịt. Nàng hơi do dự một chút khi nghĩ tới tầm nhìn con đường không còn bị che nữa thì chúng sẽ nghĩ gì khi nhìn ra sau và thấy nàng. Cỗ xe song mã đã quẹo vào trong bãi đất. Nàng đoán ngay ra Jasper đang định đi đâu - Old Mill. Theo giác quan nhạy bén Verena hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra. Mỗi buổi sáng một chiếc xe chở vàng dừng lại trên đường Dover, bức thư mà Hickson chuyển đến và rồi "thần ác" hủy đi đã báo cho hắn biết vàng đánh cướp đang được giấu ở một nơi an toàn. Và nơi an toàn nhất mà không một ai thèm quan tâm đến chính là Old Mill.

Một vị trí đáp ứng được mọi yêu cầu thần ác đòi hỏi: xa đường lộ, gần sông để ném các vỏ thùng đi khi vàng ở bên trong đã được lấy ra và sẽ chẳng ai có thể đoán ra được một kho chứa như thế cả. Verena cho Assaye quay lại. Nàng không nên quá lộ liễu khi đi tiếp trên đường lộ, những tán lá 2 bên đường sẽ giúp nàng khỏi bị phát hiện. Nàng cho ngựa phi nhanh lên một chút và thấy cỗ xe song mã đang hướng xuống một con đường khác và ở một

khoảng cách rất xa, ngoài tầm nhìn của toà lâu đài, hoàn toàn ẩn mình trong những tán thông rậm rạp là Old Mill Khi thấy cỗ xe song mã băng qua một cây cầu dẫn vào Old Mill, Verena mới hơi khựng lại, không biết có nên quay về lâu đài, báo cho công tước nghe những gì đang xảy ra hay không Và rồi nàng biết mình không thể kể gì cho chàng nghe khi người phụ nữ Hungary vẫn còn ở cạnh chàng. Nàng có thể tưởng tượng ra những tiếng cười, những lời nói bóng gió của những người ăn mặc sang trọng nhắm vào chàng nếu nàng bước vào phòng khách và muốn nói chuyện riêng với chàng Nàng biết chắc là bây giờ không còn thời gian để đi tìm công tước rồi quay lại đây bắt Jasper và anh họ nàng, Giles nữa Chúng sẽ không mất nhiều thời gian để chuyển những hộp vàng rỗng ra đâu, chỉ cần một5' sau là tất cả những thùng rỗng sẽ được quăng xuống sông rồi cả 2, Jasper và Giles sẽ trở về lâu đài và xin lỗi vì đã hấp tấp bỏ đi Không nàng phải tự lo cho mình, và điều tra nếu chúng dấu vàng cướp được trong cỗ xe song mã. Nàng có thể báo cho công tước sau cũng được, nhưng nàng sẽ làm gì nếu Jasper thay đổi kế hoạch Lần trước hắn đã dấu vàng trong cỗ xe ngựa nhưng biết đâu giờ hắn đã thay đổi kế hoạch rồi. Ai có thể biết được hắn còn nghĩ ra trò gì nữa chứ Nàng cười ngựa mỗi lúc một gần Old Mill, Verena ghì cương cho Assaye chạy chậm lại, nàng chợt nảy ra một ý định táo bạo, nàng sẽ cho Assaye quay về một mình và hi vọng là công tước sẽ hiểu ngay ra chuyện gì đang xảy ra khi thấy con ngựa trở về một mình... rồi chàng sẽ đến tìm nàng Chàng sẽ nhớ chắc chắn là chàng sẽ nhớ ra, là chàng chỉ cần nói Assaye đi tìm nàng là con ngựa sẽ đi ngay như nó đã từng làm trước kìa khi còn là một chú ngựa con Nếu công tước đến Jasper và anh họ nàng đã đi khỏi và không bằng chứng gì về chúng thì nàng có thể biện minh là đã bị té ngựa rằng Assaye đã vấp phải đá và phi nước đại về nhà một mình Công tước sẽ không tin một câu chuyện như thế nhưng chàng sẽ không gặng hỏi nàng trước mặt mọi người và đến khi chỉ còn mình chàng, nàng có thể kể cho chàng nghe những gì nàng đã nghi ngờ Verena nhảy xuống lưng Assaye vỗ nhẹ và nói vào tai con ngựa

- Về nhà đi Assaye, về nhà ngay, về nhanh lên cậu bé của ta

Assaye cạ cạ mõm vào má nàng rồi ngoan ngoãn đi ngay, bàn đạp 2 bên hông vỗ nhẹ nhẹ, Verena chờ cho đến khi nàng có thể chắc là Assaye sẽ hướng về toà lâu đài rồi mới nhẹ nhàng đi tới, băng qua cầu Bên cạnh OLD Mill có một lùm cây và nàng tính thầm mình có thể nấp trong đó lắng nghe những gì xảy ra bên trong. Cỗ xe song mã của Jasper đang đậu bên ngoài, 2 con ngựa bị cột chặt vào một cây cột, cửa chính chỉ khép một cánh và verena hi vọng tìm ra được cửa sổ như thế nàng có thể quan sát mà không bị phát

hiện Nàng rón rén lại gần cánh cửa và nghe giọng Giles nói - Không phải là một mẻ lớn lắm

- Khoảng 5000 bảng, tao nghĩ thế, gã “thần ác” trả lời, nhưng cũng đáng giá chứ, sẽ rất uổng nếu ta bỏ món này

- Ủ đúng đây, sớm mai sẽ có gấp đôi gấp 3 thế này mà

- Tao rất biết ơn cái ngân hàng Canterbury. Jasper trả lời, tao không rộng miệng như mày đâu, Giles, tao rất cảm ơn cái may mắn nhỏ bé này

- Tao cũng vậy, Giles tán thành quá háo hức. Verena nghĩ thầm, hẳn có vẻ cố làm cho người khác yêu mến mình. Tao thành thật xin lỗi mày vì chiến lợi phẩm không lớn lắm

- Mày không cần phải xin lỗi, mày đã giải quyết rất gọn với lũ lính gác

Tiếng xúng xoảng của những đồng tiền vang lên và Verena biết chúng đang bỏ tiền vào bao tải mà nàng đã từng thấy “thần ác” làm trước đó. Nàng nhích thêm một chút lại gần cửa ra vào Khi di chuyển nàng dẫm lên hòn sỏi và gây ra một tiếng động nhỏ Verena nín thở, câu chuyện hơi ngừng lại một chút rồi gã “thần ác” lại tiếp:

- Không ai nhanh bằng Hickson khi giải quyết những kẻ không ưa thích

- Ở phải chính hắn đã dàn xếp những gì xảy ra ở Hamstead Heath không? Giles hỏi

- Không, không đến nỗi thế đâu, gã “thần ác” trả lời, Hickson rất tháo vát và biết xoay sở, Giles thân mến ạ, chúng ta chẳng cần phải lo lắng gì cả, tuy vậy cũng có một tình huống khó khăn có thể xảy ra hay dù gì đi nữa thì chúng ta có thể sẽ phải....

Verena chột thét lên, tiếng thét dội vào cửa nơi nàng đang cúi người nghe ngóng, một bàn tay giơ ra chụp lấy cổ nàng Quá đột ngột và bất ngờ đến độ nàng không thể chống trả, vùng vẫy được hay quay bỏ chạy thoát khỏi những ngón tay siết chặt lấy cái cổ trắng ngần lời nàng vào trong

- À thật là ngạc nhiên, gã thần ác bình luận, còn ai ngoài cô vợ tương lai của mày nữa, Giles, Verena bé bỏng ngây thơ đang theo dõi chúng ta này

Mãi một lúc sau Verena vẫn chưa thốt ra được một lời nào vì những ngón tay của Jasper vẫn còn siết trên cổ họng nàng. Sau một hồi ngạc nhiên Giles nhảy ra khỏi chỗ nấp sau một hộp vàng thốt lên

- Verena em làm gì ở đây vậy hả? Tại sao em lại theo bọn anh? Thần ác hơi nới tay ra và Verena đưa 2 tay lên xoa xoa lên chỗ bị bầm, cô trả lời

- Em nghĩ... anh sẽ... mong em... cùng anh...

- Cô chẳng hề nghĩ như thế. Jasper quát, hãy nói thật đi, cô đang theo dõi chúng tôi phải không? Verena nhìn mặt hắn và biết nàng phải cố tự giải thoát mình khỏi nguy hiểm mà nàng đang gặp phải

- Không... dĩ nhiên là không, nàng nói, những lời cuối cùng được kết thúc bằng tiếng khóc vì hắn tát mạnh vào má nàng.

- Cô đang nói dối, hắn buộc tội, chính cô là người đã báo cho Theron biết trước sẽ bị tấn công ở Hamstead Heath. Lúc đó tôi đã nghi ngờ rồi nhưng giờ thì tôi tin chắc. Cô biết quá nhiều rồi đó tiểu thư Winchcombe ạ, giờ chỉ còn một thứ duy nhất dành cho cô thôi Giọng hắn đầy vẻ đe dọa đến độ Verena phải cố hết sức để khỏi phải tỏ ra sợ sệt, nàng là con gái một người lính cơ mà. Nàng phải không được tỏ ra nhát gan trước một gã đàn ông như vậy

- Mày định làm gì thế Jasper, Giles hỏi

- Tao có ý nói là, Jasper trả lời, em họ của mày sẽ bị dìm chết một cách đáng tiếc, vì những tin tức của cô, tiểu thư Winchcombe, chúng tôi sẽ giữ cái đầu của cô dưới nước cho đến khi cô chết rồi ném xác cô xuống sông. Chẳng còn gì đáng nói trong trò chơi gian trá này đâu Verena thở sâu, nàng biết Jasper có ý nói gì, hắn rất có thể chuyển ý định của mình thành hành động lắm chứ. Không một lời nài xin của nàng hay ai khó có thể làm hắn thay đổi quyết định được. Nàng đang là nguy cơ khiến cho âm mưu của hắn bị tiết lộ vì thế nàng phải chết trừ phi công tước có thể đến đây được trong lúc này

- Nhưng Jasper, mày không thể làm như thế được, Giles hét lên, Verena chưa kí tên vào chúc thư mà

Verena nhìn hắn khinh bỉ

- Chắc anh tưởng là tôi không nhận ra là anh yêu cầu tôi kí tên vào lệnh xử tử của chính mình sao?

- Cô là đồ đáng nguyên rủa ngốc nghếch, cô là một con ngốc vụng về, Jasper quát tháo, tôi báo trước là cô phải cẩn thận với những gì mình nói đây

- Tôi muốn làm chủ lãnh địa Winchcombe, Giles ử rử nói, vừa nhìn lâm lét, Verena nghĩ thầm trông gã thật giống thằng bé vừa bị từ chối một điều mà nó yêu thích nhất

- Vậy thì tốt nhất nên nghe theo lệnh ta, gã thần ác ngắt lời và buông tay

ra, nàng phải cố hết sức không co rúm người lại vì sợ. Ít nhất thì nàng cũng phải chết trong kiêu hãnh không khóc lóc hay nài xin một gã đàn ông hèn hạ tàn bạo được Chợt gã thần ác la lên

- Tao có cách rồi, cách này sẽ an toàn hơn với cách giải quyết con bé tò mò này bằng cách dìm nó chết. Mà sẽ lấy nó Giles, mà đã lấy được giấy đang kí kết hôn rồi chứ?

- Ừ tao đã lấy theo lệnh mà, Giles trả lời vừa rút trong túi ra tờ giấy - Ít nhất thì một yêu cầu của tao cũng đã được thi hành, gã lẽ nhè nói. Rất tốt, chúng ta sẽ chuộc lỗi với nhà thờ của làng sau, tao biết một cha xứ già và tao sẽ bịa với ông ấy rằng đây là một cặp vợ chồng chạy trốn

- Tôi không lấy Giles đâu, Verena hét lên

- Cô phải lấy nó, gã khẳng định, và nhớ là dù cho cô còn sống thì một người vợ cũng không thể dùng bằng chứng để chống lại chồng mình đâu. Tôi nghĩ vậy đấy, cô gái ngốc nghếch, là vì không có một chi tiết nào thoát khỏi trí óc tôi cả

- À điều đó thì tôi có thể tin, nàng trả đũa, chẳng hạn như cái chi tiết giết người ấy Nàng vừa liếc nhìn hắn khinh bỉ vừa mong hắn đánh nàng tiếp. Nhưng hắn chỉ toét miệng ra cười và nàng nghĩ hắn có vẻ khâm phục sự can đảm của nàng nữa là khác - Cô sẽ lấy nó, hắn nói ngọt xớt, nhưng sẽ không lâu đâu, đừng để cái ý nghĩ đó làm cô xao xuyến đấy

Hắn quay về phía Giles, vẫn đứng bên mấy hộp vàng, tay cầm bao tải đựng đầy tiền vàng

- Giles, mà đến nhà thờ “The King Head” nhanh lên.....Từ đây đến đó cũng gần thôi, độ một dặm rưỡi xuống đường về phía Dover. Ở đó mà sẽ tìm thấy Hickson, nó sẽ khử dùm mà cô vợ mới cưới này cho mà đấy

- Làm sao nó giải quyết được chuyện đó? Giles hỏi mà chẳng hề lấy gì làm ngạc nhiên

- Một tai nạn xe cộ, tao đoán thế, có lẽ như thế là hợp lí nhất, gã “thần ác” trả lời. Nhưng tự mà và Hickson sẽ tính lấy các chi tiết đó Miệng hắn mím lại, như thể hắn nghĩ ý kiến của mình thú vị lắm

- Nhưng mà đừng làm mất nhiều thời gian đấy, trước hết phải lo quảng hết mấy cái hộp rỗng này xuống sông đã. Mà sẽ thấy là Hickson, giống như tao, luôn tính đến mọi chi tiết, hắn sẽ bỏ vài hòn gạch vào để mấy cái hộp quý quai này chìm ngay xuống nước

Quay đầu về phía Verena Jasper nói

- Cô có muốn bị trói lại không? Nếu không thì cô phải hứa là không bỏ trốn, mà dù gì đi nữa thì cô cũng sẽ chẳng chạy xa được đâu

- Ông yên tâm. Verena trả lời nhanh

Khi thấy 2 gã bỏ gạch vào các hộp vàng rỗng và ném chúng qua lỗ hồng ở cuối toà Old Mill, hướng trực tiếp ra sông, nàng đang có cảm giác như mình đang sống trong một cơn ác mộng và có thể nàng chẳng bao giờ có thể thức giấc được nữa. Má nàng vẫn còn hồng rất vì cái tát của gã “thần ác” nhưng nàng vẫn cảm thấy hiều kì, trước mọi chuyện y như nàng đang ở trong rạp hát vậy.

Nàng không thể chết cũng như nàng không thể lấy một gã đàn ông mà nàng ghê tởm khinh bỉ, thậm chí còn hơn cả sự căm ghét mà nàng dành cho thần ác nữa. Nàng cảm thấy nhục nhã vô cùng khi nhớ lại đã có lần tưởng tượng một lúc nào đó làm đám cưới với Giles vì hắn đã yêu nàng hết sức chân thành.

Ông nàng đã đứng, Giles không phải là người của dòng họ Winchcombe, hắn là người của họ Smyth, chỉ khi hắn biết mình sẽ không thu được gì ở dòng họ chính của mình, hắn mới có ý tưởng được làm chủ đất đai từng thuộc về dòng họ Winchcombe nhiều thế hệ nay. Hắn chẳng hề hấp thụ được lấy một đặc tính nào anh hùng hay danh dự của dòng họ Winchcombe cả. Chỉ vài phút sau Jasper và gã đại úy đã giải quyết xong mấy hộp đựng vàng rồi đem các bao tải tiền vàng ra ngoài xếp gọn vào một chỗ bí mật trong cỗ xe Gã thần ác quay lại vừa nói vừa mỉm cười chế nhạo - Quý tiểu thư sẽ vui lòng hạ cổ xuống cỗ xe của tôi chứ, tiểu thư sẽ được ngồi giữa chúng tôi, chúng tôi sẽ không để cho tiểu thư một cơ hội nào trốn thoát đâu. Verena kiêu hãnh ngẩng cao đầu làm theo những gì được yêu cầu dù khi ngồi gần chúng nàng cảm thấy ghê tởm vô cùng.

- Ngựa của cô đâu? Jasper hỏi Verena quay ra sao hi vọng sẽ tìm ra câu trả lời có sức thuyết phục.

- Tôi để nó gần mấy bụi cây kia, nàng trả lời Gã “thần ác” có vẻ thoả mãn với lời giải thích nhưng Verena vẫn cảm thấy căng thẳng, lo sợ anh họ nàng nhớ lại những trò mà nàng đã dạy cho Assaye. Nhưng cũng may là gã đại úy chỉ nghĩ tới chuyện đang xảy ra thôi, một lúc sau hắn quay lại hỏi nàng giọng thật thấp:

- Tại sao cô lại can thiệp vào mấy chuyện này?

- Tôi không có ý định giải thích với anh đâu, tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng. Giles à, xấu hổ đến nỗi có lúc tôi đã tin anh là một người đàn ông đáng tin cậy và đứng đắn.

- Thật là khó được như vậy mà không có tiền, hắn trả lời. Cô biết người ông bần xỉn của cô đã hào phóng với tôi thế nào rồi chứ?

- Anh không được nói như thế về ông, nàng quát lên giận dữ, cũng may là ông không còn sống để thấy cách cư xử của anh và nhận ra một người họ hàng của mình có thể là một tên tội phạm Gã “thần ác” phá lên cười

- Những lời nói mới kiêu làm sao, thừa tiểu thư Winchcombe, chắc chắn là chồng cô rất muốn trừng phạt cô trước khi hẳn cảm thấy ân hận đây

- Chính ông đã dẫn cho Giles đi lạc lối, nàng kêu lên, đừng có nhồi nhét những ý tưởng ghê gớm của anh vào đầu anh ấy nữa

- Vậy là cô cũng nhận ra hẳn rất yếu đuối và dễ bảo rồi hả, gã thần ác hỏi

- Thôi đi Jasper, gã đại úy ngắt lời, không cần phải tỏ ra khó chịu với tao như vậy đâu

- Ô không dĩ nhiên là không rồi, gã “thần ác” nói, giọng lộ rõ vẻ khinh bỉ, chế nhạo. Mày có cái vóc dáng cũng bảnh ra phết, một niềm vinh dự cho trung đoàn của mày rồi, một gã dũng cảm trung thực như thế mà không ai ngờ nổi có lúc đã là một tên cướp nhà băng

- Ông cũng lựa được những người phục vụ tận tụy đấy chứ, nàng nói gay gắt

- Dĩ nhiên rồi, gã “thần ác” đáp lại ngay, cô thấy đấy, tôi có cái đầu cũng biết tính toán và có thể chỉ huy quân của mình như bất kì vị tướng nào giữa trận chiến đấy thôi

Hắn vừa nói vừa điều khiển cỗ xe ra khỏi cổng và Verena thấy ngay ở đối diện có một nhà thờ nhỏ bằng đá xám của người Norman

Nhà thờ này hơi xa làng và ở phía dưới con đường, gã “thần ác” liếc nhìn khu nghĩa địa đầy những bia cổ xưa và cách cổng nhà thờ đã mở sẵn rồi nói

- Có lẽ cha xứ đã ở đây rồi, nếu không tao sẽ đi tìm ông ấy, tất cả những gì mày phải làm bây giờ là trình giấy đăng kí kết hôn, còn lại tao sẽ giải thích hết Hẳn ngưng một chút rồi quay lại nhìn Verena.

- Chỉ một lời nói của cô thôi, hẳn đe dọa, chỉ cần cô thốt ra một lời chống đối cái đám cưới này thì cha xứ sẽ phải chết. Cô có muốn điều đó mãi đeo đẳng lương tâm mình không? Trong cách hẳn nói có cái gì đó thật khủng khiếp

- Hãy nhớ những gì tôi đã nói, vì tôi không bao giờ nói đùa đâu Hẳn vừa nói vừa bước ra khỏi xe

- Thế còn lũ ngựa, Giles hỏi

- Chúng sẽ đứng đây, “thần ác” trả lời vừa vẫy tay kêu một thằng bé đang đá vu vơ mấy hòn đá bên đường

- Này thằng nhỏ tao sẽ cho mày một xu nếu mày giữ lũ ngựa cho tao. Thằng bé háo hức chạy lại phía đầu ngựa

- Ô vâng thưa ngài Jasper bước về phía nhà thờ. Verena khẽ nhích ra xa một chút để khỏi phải ngồi gần Giles

- Về chuyện này, tôi thành thật xin lỗi cô đó Verena, Giles nói giọng lộ vẻ hăm dọa mà nàng biết có phần nào rất bối rối

- Tôi không định chờ nghe anh nói những lời xin lỗi đâu, anh làm tôi ghê tởm vô cùng

Hắn nhún vai về hờn mát nhưng nàng biết hắn đã bối rối sợ hãi lắm rồi. Hắn cứ liếc nhìn liên tục về phía cửa nhà thờ, rồi lại nhìn đồng hồ trên tháp và gõ liên hồi bên hông xe ngựa Sau một lúc Verena không giữ im lặng được

- Anh biết rõ là rồi cũng sẽ có ngày bị bắt thôi phải không? Và dù cho anh có là lính thì họ cũng sẽ treo cổ anh, Giles. Treo cổ anh ở TY Burn cho mọi người thấy - Cô im đi, hắn quát lên giận dữ, nếu không tôi sẽ bạt tai cô đấy, quý tha ma bắt, Jasper đang làm cái gì thế này?

Hắn vừa dứt lời thì “thần ác” xuất hiện ở cổng vòm và vẫy tay ra hiệu với họ. Verena cố trì hoãn bằng cách bước ra khỏi xe thật chậm. Nàng vẫn hi vọng bằng một phép màu nào đó công tước sẽ đến cứu nàng dù nàng biết chàng khó có thể tìm đến đúng lúc được. Và dù cho chàng có thấy Assaye trở về lâu đài thì chàng cũng chẳng thể hiểu ngay nàng ngụ ý gì. Nếu chàng hiểu ra Assaye sẽ dẫn chàng đến Old Mill. Nhưng làm sao nó có thể dẫn chàng đến nhà thờ được, không thể đòi hỏi ở con ngựa chơi trò trốn tìm ở một nơi mà nó chưa bao giờ ở trước đó. Nhưng nàng vẫn hi vọng và thầm cầu nguyện được cứu thoát

- Nào nhanh lên, gã đại úy nôn nóng hỏi thúc

- Vạt áo của tôi cứ vướng vào gót giày tôi mãi đây này, nàng trả lời, cúi xuống định gỡ viền áo nhưng ra

- Mặc kệ nó đi, gã nóng nảy nói và chộp lấy tay nàng lôi vào nhà thờ

Nàng biết hắn đang rất kích động, nàng có thể dễ dàng nhận ra điều này qua giọng nói run run pha chút cộc cằn và qua cách hắn kéo nàng đi như chạy Họ đã đến cổng vòm

- Cha xứ đang ở nhà, người quản giáo đường đã đi tìm ông ấy rồi, nào đưa cho ta cái giấy đăng ký kết hôn, ta sẽ giải thích cho ông ấy rõ hết Giles rút tờ giấy đăng ký trong túi ra đưa cho “thần ác”

- Đi đến ngồi ở hàng ghế trước đi, mày phải chú ý một chút chứ, ai mà đi ngang qua đây thấy mày họ sẽ nghĩ có chuyện không bình thường vì mày cứ đứng lóng ngóng mãi ở ngoài nhà thờ, hắn quay đi bước vào gian bên, Giles và Verena theo sau hắn Nhà thờ được xây theo kiểu khung tròn của người Norman có những cửa sổ kính khá xinh đẹp phía trên bệ thờ Verena bước đến

một dây ghế bằng gỗ sồi được chạm trổ rồi quỳ xuống

- Giúp con với, ôi Chúa ơi, giúp con với, nếu có thể xin người hãy cứu con... nàng ngừng lại, nếu không xin hãy để cho con chết một cách anh dũng không la hét không khóc lóc hay tỏ ra sợ hãi

Nàng nghĩ đến Hickson và khế rùng mình, nàng chưa bao giờ có thể quên được gương mặt láng mịn trong mộ đạo cùng cặp mắt luôn lóe sáng, hung dữ, nàng vẫn còn nhớ tiếng cười khùng khục trước khi tới tầng hầm và nàng vẫn còn nhớ ánh mắt của hắn nhìn xuống thân thể sóng soài trên mặt đất lúc đó của công tước Hickson chắc chắn sẽ chẳng hề lấy gì làm ân hận khi giết nàng, nàng biết thế. Rồi nàng lại cầu nguyện

Nhà thờ thật yên tĩnh vắng lặng, bên cạnh nàng Giles có vẻ sốt ruột cựa quậy liên tục. Verena có cảm tưởng như một bàn tay đang vỗ nhẹ nhẹ trên trán nàng an ủi. Dù vậy trong sâu thẳm nàng vẫn lo sợ đến tuyệt vọng, lo sợ không vì sẽ bị giết mà vì sẽ không còn được gặp lại công tước nữa

- Họ làm cái quái gì mà lâu thế nhỉ? Giles la lên Độ 5' sau Jasper đã xuất hiện cùng cha xứ, cả 2 tiến về phía dây ghế, Verena và Giles đứng lên

- Đây có phải là đôi uyên ương trẻ mà ngài đã nói? Cha xứ hỏi Cha xứ một người đàn ông khá lớn tuổi, rất già, mái tóc đã bạc trắng bàn tay nhăn nheo đôi mắt đã mờ rồi - Ông Royd có nói với tôi là các con muốn làm đám cưới, ông nói, có phải không? - Nếu cha vui lòng, thưa cha, Giles trả lời

- Họ còn rất ít thời gian thưa cha, như con đã nói với cha rồi đó, gã thần ác ngắt lời. Nếu họ muốn bắt kịp tàu thì cả 2 sẽ phải lên đường ngay

- Được rồi con trai, sẽ theo đúng yêu cầu của con, cha xứ nói, chỉ mới hôm nào thôi con còn là một cậu bé đến Vicarage nhờ ta dạy tiếng La tinh vào ngày hè. À, hừ, tất cả chúng ta đều đã già cả rồi. Cha xứ làm bầm một mình rồi mất hút trong phòng thay quần áo

- Lão già ngốc nghếch, “thần ác” thì thâm Tất cả mọi người đều như nín thở nhất là Verena, rồi cuối cùng cha xứ cũng chậm chạp bước vào trong thánh đường mình mặc áo thụng tay cầm một quyển kinh

- Còn cái chuông, gã đại úy chột hỏi “Thần ác” khẽ liếc nhìn hắn khinh bỉ

- Mày định nói là mày không nghĩ tới cái đó, hắn hỏi rồi giơ ra cái chuông án của mình rít lên

- Nào bước đến bên cái đầu già nua đang run lẩy bẩy kia đi Đại úy bước ra khỏi dây ghế và Verena ra sau theo hắn. Gã “thần ác” đứng cạnh họ. Có đôi lúc Verena thèm được hét lên sự thật, thèm được nói là nàng không muốn lấy một tên cướp, một tên giết người, một kẻ phạm tội ác, nhưng nàng biết Jasper không bao giờ nói vu vơ cả, hắn sẽ giết cha xứ nếu nàng lộ ra điều gì

Khi ngồi cạnh hắn trên ngựa nàng đã nhận ra ngay hắn dấu trong túi áo khoác đi ngựa một khẩu súng Hắn sẽ không do dự dùng nó dù nàng hơi hồ nghi là để tránh trách nhiệm hắn sẽ chọn một cách khôn khéo và tinh vi hơn để giết vị cha xứ này

Cha xứ hoàn toàn vô tội già yếu tới độ ông chỉ cần bị hất ngã cũng đủ để ông ngất xỉu rồi

- Không, nàng nghĩ, ta không thể nói gì cả Lễ cưới bắt đầu, cha xứ rất chậm chạp nhưng giọng nói văn hoa của ông như vang dội khắp nhà thờ khi ông đọc lời cầu nguyện và lời mở đầu cho lễ cưới. Rồi nhìn gã đại úy ông nói

- Hãy lập lại theo ta. Giles Rupert

- Đồng ý lấy Verena

- Làm vợ Verena nhắm mắt lại không còn cách nào để trốn thoát cả, nàng không được cứu thoát, và nàng đang làm lễ cưới với một tên tội phạm, dù cho vài giờ sau đám cưới nàng có bị giết thì ý cái ý nghĩ đã là vợ của anh họ nàng cũng khiến nàng cảm thấy nhục nhã và mất danh giá rồi Bên cạnh nàng Giles vẫn lập lại theo cha xứ nhưng Verena có cảm tưởng như giọng nói ấy ở xa, xa lắm. Rồi đến phiên nàng

- Nói theo ta, ông cha xứ nói với nàng. Tôi, Verena... Có một lúc giọng nói của Verena như bị thất lại trong cổ họng. Nàng không thể nói, không thể thốt ra một lời nào. Cuối cùng như thì thầm nàng bắt đầu

- Tôi, Verena... Có những bước chân vội vã ngoài hành lang rồi từ phía sau nhà thờ có một giọng quát lớn:

- Ngừng lại ngay

Nàng quay lại, tim đập mạnh vì vui mừng. Công tước đã đến

- Dừng ngay cái trò khôi hài này lại ngay, chàng ra lệnh, tôi không chấp nhận hôn lễ này

- Hắn đã tìm ra chúng ta rồi, chúng ta phải đi ngay thôi, chúng ta phải biến nhanh. Giles hét lên, giọng nói của hắn giờ nghe the thé chói tai. Đây không phải là lỗi của tôi, Jasper đã buộc tôi làm điều đó mà Một tiếng súng vang lên Verena quay sang nhìn công tước rồi nhìn Giles đang ngã gục xuống nền nhà, khẩu súng trong tay Jasper vẫn còn bốc khói

Giây phút đó nàng chỉ có thể nhìn chằm chằm kinh hoàng đến độ bất động vào hắn, nàng thấy Jasper rút trong túi áo khoác ra một khẩu súng nữa, chuyển nó sang tay phải và nhìn về phía công tước

- Nếu phải đương đầu với một thử thách thì tôi sẽ cố hết sức mình.

Hắn nói giọng đầy vẻ đe dọa và hướng khẩu súng tới mục tiêu của mình. Verena kinh hoàng nhận ra ý định của hắn liền lao vụt về phía khẩu súng.

Nàng cố kéo tay hắn xuống khi hắn bóp cò súng. Một giây sau, Henry bước từ phòng thay quần áo ra bắn chết “thần ác” Jasper ngã lộn nhào lên người Verena, lúc đó vẫn đang níu chặt tay hắn, kéo Verena cùng ngã theo. Nhưng ngay khi vừa chạm đất nàng đã thấy mình đang được một đôi tay mạnh khỏe kéo lên và nàng biết mình đã được an toàn. Hình như nàng đã mê đi một lúc, và khi nhận thức ra những gì đang xảy ra nàng mới cảm thấy ánh nắng mặt trời chiếu bên mặt mình, gió nhẹ mơn man trên mái tóc nàng. Có ai đó đang giữ nàng rất chặt và sợ mình đang sống trong một ảo giác sau cơn ác mộng vừa qua, nàng khẽ đưa bàn tay nhỏ nhắn giữ chặt lấy ve áo của người đàn ông đang giữ nàng.

- Ổn rồi, cô bé anh dũng của tôi à, chàng thì thâm thật dịu dàng, em đã an toàn rồi. Nàng nghe tiếng lêu lách cách của cánh cổng khi chàng đẩy cho nó mở ra. Rồi có một cái gì đó rất mềm mại ấm áp cọ vào má nàng.

- Assaye, nàng làm bầm rồi mở mắt.

- Đúng rồi Assaye, công tước nói, nó đã dẫn bọn anh tới đây. Không có Assaye anh sẽ chẳng bao giờ tìm được em cả.

- Chúng ta phải... cảm ơn nó, nàng nói như trẻ con.

- Ồ dĩ nhiên rồi, chàng trả lời, rồi bước vào cỗ xe đang chờ ngoài cổng và nhẹ nhàng dìu Verena vào chỗ ngồi.

Chiếc mũ của nàng đã rơi khỏi đầu và chỉ còn dính lại nhờ dải băng ở cổ nàng. Chàng nhẹ nhàng gỡ ra để cho chiếc mũ rơi xuống sàn xe. Công tước ném cho cậu bé giữ ngựa một đồng tiền vàng và nhìn về phía người giữ ngựa đang giữ Salamanca cùng mấy con ngựa nữa dưới bóng râm của cây táo gai.

- Người đứng đây chờ đại úy Sheraton nhé, chàng ra lệnh và thả lỏng dây cương cho ngựa từ từ ra khỏi nhà thờ. Verena tựa lưng lên nệm ghế, mắt nhắm lại, nàng vẫn có cảm tưởng như chẳng nhận thức ra chuyện gì đã xảy ra cả ngoài việc nàng vẫn an toàn và những lời cầu nguyện của nàng đã được đáp lại. Giles đã chết, nàng không phải lấy hắn, nàng không phải giữ lời hứa, hắn đã chết và nàng được tự do.

Công tước cho ngựa xuống con đường chính hướng về phía tòa lâu đài dưới 2 hàng cây toả bóng mát. Chàng cho ngựa đi thêm một quãng ngắn nữa rồi cho ngừng lại bên ven một bãi cỏ. Lũ ngựa bình thản cúi đầu gặm cỏ. Assaye từ nãy giờ vẫn đi sau cỗ xe, giờ cũng lặng lẽ ăn theo lũ ngựa kia. Công tước quay sang vòng cả 2 tay quanh người Verena kéo nàng lại gần chàng.

- Một lần nữa, cô yêu tinh nhỏ bé ơi, anh phải cảm ơn em đó, chàng thì thâm dịu dàng, vì em đã cứu sống anh. Nàng khẽ rùng mình, tựa đầu vào vai

chàng

- Em nghĩ là hắn... sắp sửa giết chàng..., nàng nói như thì thầm
- Làm sao mà em lại có thể điên khùng đến độ theo sau chúng thế? chàng hỏi, anh hiểu ngay ý em khi Assaye trở về một mình. Trái tim ngọt ngào can đảm của anh, chúng có thể làm em bị thương rồi đấy
- Chúng định... giết em, nàng trả lời, em phải lấy Giles, rồi em và Giles sẽ đi du lịch tới Kinh's Head. ở đó Hickson đang chờ, em, có thể sẽ gặp một tai nạn và rồi... Giles sẽ được thừa hưởng tài sản đất đai
- Ôi Chúa ơi, công tước kêu lên, ôm nàng chặt hơn đến độ nàng cảm thấy như muốn nghẹt thở. Đó là lỗi của anh, Verena, lẽ ra em chẳng bao giờ nên dính dáng vào mấy chuyện này cả. Mọi thứ đều đã được lập kế hoạch cho ngày mai. Một chuyến vàng giả sẽ đến Dover, bên trong chở những người lính giả làm những người bảo vệ bình thường và họ sẽ bắt Jasper và anh họ em, Giles ở Old Mill
- Vậy là anh đã biết hết rồi, nàng hỏi
- Anh hiểu ra hết ngay khi thấy gương mặt em lúc Jasper bước vào phòng khách. Verena yêu quý ạ, chàng trả lời, tại sao, tình yêu nhỏ bé ngốc nghếch của anh, sao em không tin anh hả?
- Em nghĩ... có lẽ nếu biết ra anh sẽ... bối rối, Verena đáp ứng trả lời
- Sự xảo trá của Jasper không thể nào làm anh bối rối được, anh chỉ lo sợ cho sự an toàn của em thôi, em cũng biết là hắn sẽ tàn nhẫn như thế nào nếu hắn đoán ra em đã biết được bí mật của hắn
- Nhưng anh đã mời hắn.... và Giles đến... ở tại nhà mình
- Anh muốn chúng ở trong tầm kiểm soát của mình, và muốn em ở cạnh anh. Anh cũng có nghĩ đến chuyện Old Mill sẽ là nơi thuận tiện để giấu đồ ăn cắp. Henry đã sắp xếp mọi thứ với đại tá của anh ấy cùng các viên chức của ngân hàng. Chàng ngưng một chút rồi tiếp:
- Nhưng anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình cả, Henry cũng vậy, bọn anh đã xem xét rất kỹ... một chuyến hàng sẽ rời nhà băng vào sáng nay đến một tỉnh khác, đó chính là lúc Assaye dẫn bọn anh tới Old Mill đến lúc đó bọn anh mới nhận ra chuyện đã xảy ra
- Đó là vì Canterbury, nàng đáp ứng trả lời
- Anh đúng là ngốc nghếch lắm mới gây ra nguy hiểm cho cuộc sống quý giá của em, chàng thốt lên
- Em đã lo sợ, nàng nói, mặt vẫn giấu vào trong áo chàng, là anh đã không đến đúng lúc để... cứu em
- Nếu hắn đã lấy em, công tước nói kiên quyết, anh sẽ giết hắn trước khi

hắn đùng vào em

- Hắn... không... thích thú gì với em đâu, nàng trả lời, hắn chỉ muốn... tài sản, và được trở thành một người của họ Winchcombe, đó là những gì hắn mong

- Quên hắn đi, chàng nói như ra lệnh, giờ mọi chuyện đã qua rồi Tay chàng vuốt ve nhẹ nhàng trên mái tóc nàng

- Tại sao em lại dám theo chúng có một mình thế, chàng hỏi thật dịu dàng

- Phu nhân đại sứ xinh đẹp quá, nàng lấp bắp

- Anh nghĩ đó là lí do khiến em phải rời phòng, chàng trả lời, nhưng cô yêu tinh đáng yêu của anh, em chẳng việc gì phải ghen với ai cả. Hơn nữa anh cũng chẳng thèm quan tâm đến một người phụ nữ nào trên thế giới ngoài em Chàng kéo nàng lại sát mình hơn

- Bao lâu nữa thì em mới lấy anh đây, chàng hỏi, anh sợ là em sẽ bỏ anh đi mất Verena ngẩng đầu lên, chàng thấy trong mắt nàng lộ vẻ hoang mang rồi nàng đáp ứng, lại úp mắt vào vai chàng

- Em không thể, nàng thì thầm, em không thể... lấy anh được... em cũng yêu anh.... anh phải biết là... anh phải biết là... em không thể... là một nữ công tước được Mặt công tước lộ vẻ thương yêu trìu mến mà trước đó chưa ai từng thấy cả. Rồi mỉm cười nhẹ nhàng chàng nói

- Dĩ nhiên là không, và em sẽ là một nữ công tước rất tồi đấy. Chẳng có chuyện gì quan trọng với em cả, không trang nghiêm, không lạnh lùng Chàng cảm thấy Verena khẽ cười và chàng tiếp

- Công tước, dĩ nhiên đồng ý đó là một hôn lễ không thích hợp, nhưng dù sao anh cũng là một người lính mà Verena. Anh nhận ra chỉ có em mới có thể ngồi nói chuyện với anh về những con yêu tinh, về thần thánh và cả những con rồng nữa

Giọng nàng run lên

- Ôi Leopard, nàng thì thầm Rồi sau một lúc nàng do dự hỏi

- Em không thể... chỉ ở cạnh anh... mà không làm đám cưới...

- Ồ dĩ nhiên là anh phải xin phép người giám hộ của em trước đã

- Giám hộ của em? Nhưng đó là... anh mà

- Đúng, với tư cách là người giám hộ của em tiểu thư Winchcombe ạ, tôi sẽ không bao giờ cho phép em giao lưu rộng rãi với cái thế giới thượng lưu đâu, có lẽ ngoại trừ những cuộc gặp gỡ với bà nội tôi Verena cười rồi lại thì thầm

- Nhưng... cái xã hội thượng lưu... làm em sợ lắm

- Trước tiên anh muốn em thành thật trả lời một số điều, chàng nói. Nếu

anh nghèo và không có hi vọng gì ở tương lai thì liệu em có lấy anh không? -  
Ồ dĩ nhiên là có rồi. Verena trả lời ngay

- Và nếu anh chỉ là một người đàn ông tầm thường  
- Anh nghĩ những thứ đó sẽ có ý nghĩa với em sao, nàng thở dài rồi khẽ nói Công tước vẽ râu râu nói

- Thật là xấu hổ, cô yêu tinh nhỏ bé à, khi nhận ra sau tất cả những gì chúng ta đã cùng nhau trải qua, em chẳng yêu anh chút nào cả

- Nhưng em yêu anh thật mà, Verena thốt lên, em rất yêu anh, thậm chí còn nhiều, nhiều hơn là em có thể nói với anh nữa

- Vậy thì con ngỗng ngốc nghếch và nhỏ bé của anh ơi, chàng trả lời và ôm nàng thật chặt trong tay. Tại sao ta lại phải tranh luận về những chuyện như địa vị xã hội, sự giàu có, tầm quan trọng làm gì chứ? Chúng ta có, em yêu quý, chỉ có một thứ duy nhất là tình yêu thôi

Chàng cảm thấy nàng hơi nhúc nhích và hết sức dịu dàng, chàng đặt những ngón tay dưới cằm nàng nâng lên và nhìn thẳng vào mắt nàng

- Anh không thể sống thiếu em, cô yêu tinh nhỏ bé à, chàng nói thật dịu dàng

Có lúc đôi mắt họ gặp nhau, chàng cảm thấy nàng đang run lên và biết là trái tim nàng đập mạnh cũng như chàng. Vòng tay chàng siết nàng chặt hơn nữa và môi chàng tìm đến môi nàng

Một nụ hôn mềm mại như đụng vào cánh bướm thôi nhưng Verena lại có cảm tưởng như họ đang cùng nhau bay lên rất cao và thế giới bị quên lãng. Ở đây họ là người đàn ông và đàn bà hoàn toàn tự do

- Anh yêu em, công tước thốt lên giọng khàn hẳn đi. Chúa ơi, anh yêu em biết bao nhiêu

- Em cũng yêu anh, Verena thì thầm Nói chàng lại tìm đến môi nàng, chàng không ngờ được là đôi môi nàng, lại có thể ngọt ngào thơ ngây đến thế, và chàng cảm thấy nàng đang run lên trong tay chàng. Chàng biết nàng đã đáp lại trước nụ hôn của mình, nụ hôn của chàng lại càng như nài nỉ, mạnh mẽ quyết liệt say sưa và nồng nàn hơn Một lúc sau môi họ rời nhau nhưng cả 2 vẫn cứ nhìn nhau như bị bùa mê. Gương mặt cả 2 rạng rỡ đến lạ kì

- Ôi tình yêu nhỏ bé, trái tim ngọt ngào, cô yêu tinh của anh ơi

- Leopard, Leopard, nàng thì thầm Chàng lại ôm nàng thật chặt rồi thở dài hạnh phúc thốt lên

- Chúng ta sẽ làm gì cho tương lai đây hả em?

- Em có phải nói chuyện với cảnh sát về chuyện... đã xảy ra không, Verena hỏi

- Ô không, anh đã định tránh mấy thứ đó rồi, chàng trả lời, và điều này sẽ giải thích tại sao trái tim ngọt ngào nhỏ bé đáng yêu của anh, anh định ngày mai chúng ta sẽ làm lễ cưới khi giấy kết hôn từ LD đến

- Ngày mai... sáng, Verena hỏi, mắt mở rộng

- Chúng ta sẽ làm lễ cưới trong nhà thờ riêng của anh, do vị giáo sĩ riêng của anh, và trong khi Henry đến LD lo giải thích nhận lời chúc mừng vì đã giết được bọn cướp vàng thì chúng ta sẽ nhanh chóng rời lâu đài. Chiếc thuyền buồm của anh đang chờ ở cảng Dover, chúng ta sẽ đi qua eo biển, và bắt đầu tuần trăng mật ở Belgium Nàng nghẹn ngào trong vòng tay chàng khi nghe dự định của chàng

- Anh nghĩ là chúng sẽ cùng đi du lịch với cỗ xe và cả Salamanca, Assaye nữa. Anh thích cùng em cười ngựa qua những cánh đồng ở Waterloo. Em có thể thấy nơi ông nội, cha em và cả anh nữa đã từng chiến đấu

- Chúng ta có thể... thực sự... được như thế sao? Verena hỏi

- Chúng ta có thể và chúng ta sẽ chàng trả lời, và rồi giấc mơ ngọt ngào của anh, anh sẽ đưa em đến Venice, một nơi dành cho những người yêu nhau và cho tình yêu. Tất cả những gì về bọn cướp sẽ đi vào quên lãng

- Nghe tuyệt thật, tuyệt đến độ em cứ tưởng như mình đang ở trong giấc mơ, nhưng anh có tin là... tin chắc là..., nàng do dự một chút rồi tiếp, giọng thật nhỏ

- Có lẽ nếu anh giúp,... em có thể sẽ giả vờ là... một nữ công tước tốt đây

- Chúng ta sẽ cùng nhau giả vờ, chàng trả lời, anh chẳng thích thú gì với nữ công tước đâu, anh chỉ thích cô yêu tinh nhỏ bé đáng yêu này thôi

- Anh không... nghĩ là sẽ đương đầu với một cuộc hôn nhân ảm đạm cùng em sao. Verena lo lắng hỏi khi nàng nghĩ tới người đàn bà quyền rũ Zazeli

- ảm đạm, chàng thốt lên đôi mắt long lanh, anh cảm thấy mình đang sắp sửa bước vào một cuộc sống mới yên ổn gần gấp hơn nữa là khác. Anh tin chắc là em sẽ bị lôi cuốn vào chuyến du hành băng qua eo biển. Chúng ta sẽ bị bọn cướp ở Pháp và Belgium tấn công, và anh bảo đảm là em sẽ kéo anh vào một cuộc trả thù đẫm máu ở Ý cho mà xem, em luôn hấp dẫn được bọn tội phạm mà.

- Đó đâu phải là lỗi của em, nàng trả lời, hơi bực tức. Anh thật là không công bằng... thật... -... ghê tởm là từ đúng nhất đấy. Nhưng anh vẫn yêu em tha thiết con yêu tinh nhỏ bé của anh Môi chàng gần như sát môi nàng, Verena choàng tay qua cổ chàng.

- Anh thật là hấp dẫn, Leopard à, nàng thì thầm, em biết... anh sẽ.... tiêu

diệt hết lũ rồng Nàng không thể nói thêm được lời nào nữa vì đôi môi chàng đang đòi hỏi háo hức, choán hết đôi môi nàng.